

West Side Charlie

Idegenbe szakadt remények és lehetőségek valóságos története

Larry Serfőző regénye

West Side Charlie

Idegenbe szakadt remények és lehetőségek valóságos története

Larry Serfőző regénye

A mű eredeti angol nyelvű címe: West Side Charlie
A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Amazon.com, 2018
Angol nyelvű szerzői jog: Larry Serfozo 2018
Fordította: Serfozo Levente
© Serfozo Levente, 2018 Hungarian Translation

Első Rész

Manhattan Madonna

Első Fejezet

Történetünk kezdete előtt néhány héttel, az emlékezetes hatvanas évek vége felé, Charlie Magyarországról került Amerikába. Előtte hat hónapot töltött egy olasz menekülttáborban Latínán, az örök város, Róma közelében. A Karitászi Nemzetközi segélyszervezet szponzorálta bevándorlását és utazását, akik a világ minden részéről érkező katolikus családoknak segítettek letelepedni és beilleszkedni Amerikába. A nemes ügynökség Charlie-t, szemükben egy megvetésre méltó és megbízhatatlan nőtlen férfit, egy olcsó garniszállóba dobta le, a West 32nd utcában a Fifth Avenue közelében, New York City-ben és gyorsan el is felejtkezett róla.

Nem valami dicsőséges kezdet, de a mi fiatalemberünk, Charlie szerencsés csillagzat alatt született, és hátizsákjában vegyész-mérnöki diploma lapult. Továbbá, a fent említett ócska hotel, a Wolcott, fél utcahossznyira állt a Path vicinális vonat végállomástól, a neves Herald Square alatt és röpké utazási távolságra a vegyi gyártól és olajfinomítóktól, a szomszédos New Jersey állam területén lévő bőséges munkaalkalmaktól.

Megnyerő mosolyával és lenyűgöző személyiségevel, Charlie ügyesen, és meglepően rövid idő alatt jól fizető állást szerzett az Exxon cégnél, és három héttel miután szárazföldre tette lábát az Új Világban, első fizetési csekkje egy péntek reggelen megérkezett, és egy helybeli banknál beváltotta.

Miután pénzt érzett zsebében, Charlie nekiindult, hogy felfedezze a Broadway sugárút csodáit és a mellette elterülő környéket. Gyalog, ezt mondanunk sem kell, mivel még mindig ugyanabban az öreg hotelben lakott, kocsija nem volt, és nem volt jogosítványa. Gondtalanul ödöngve a felsőváros felé, a Seventh Avenue sugárútra tévedett át és tágra nyílt szemű ámulattal fogadta magába a látványosságokat és csodálta az emberi tömeg zsúfolt tolongását, ami a járdákat széltejében hosszában megtöltötte.

Egy kocsmakávéház szerűség előtt ment el, ahonnan vad zene szűrődött ki és a megnyíló ajtón át egy pillanatra betekintett. A hatalmas termetű kidobó ember széles vállai mögött három lenge öltözetű hölgyeményt látott, akik egy hosszú pult tetején kacéran táncoltak.

— Tetszik? — vigyorgott rá a kidobó és hordószerű kockafejével befele biccentett. Gyere be, — tette hozzá, — és nézz körül.

Charlie bement és egy horgas orrú vénember, aki az ajtó melletti fülkében ült és anélkül, hogy ránézett volna valamit motyogott feléje a szakálla alatt. — Tíz dollár minimum, — mintha mondta volna, — az emeleten vagy idele, tökéletesen egyre megy.

— Mi van az emeleten? — kérdezte Charlie és szemei kocsaníkokon lógtak izgalmaiban. Hat hónapi menekülttáborbeli celibátus élet után a felgyülemlett tesztoszteron előntötte agyát és egy csúszómászó kígyó mellé is bebújt volna, ha az nőnemű lett volna.

— Még több lány, több és jóval barátságosabbak, mint ezek. Dönts el, a te dolgod.

Charlie kigombolta a tízest és odaadta az öregnek. — Földszint, — mondta, — legalább is egyelőre.

Az öreg két fából faragott tókent csúsztatott Charlie kezébe és hozzátette. — Öt dollár egy sör, vagy bármi ital, és a borra való extra.

Charlie leült az első asztalhoz és nekiállt bámulni a műsort, ami nonstop hangos zene kíséretében vadul forgó és hajlodozó női husit és idomokat ömlesztett felé, megállás nélkül.

Egy fiatal pincérnő lépett asztalához. Csinos kis arc édes gödröcskével, hozzá göndör vereses hosszan lebegő haj, rugalmas labdaszerű keblek, szinte mindent megmutató minimális hámba kantározva, de mégis szabadon lengedezően, hozzá méretes fenék és kerekded csípő, kicsiny miniszoknyával alig takargatva, egy igazi szépség mosolygott a nyilvánvalóan zöldfülű és kezdő fiatal férfi felé.

— Egy korsó sört, — az egyik tókent felé nyomva és egy ötdollárost mellé téve, Charlie bámulta a nőt. — És az ötös is a magáé, ha hajlandó egy percig beszélni velem.

— Igazán? — a pincérnő besöpörte a tókent csipkés kötényének zsebébe és a bankót bedugta a keblei közötti vágásba. — Ma valóban aztán tényleg bőkezű hangulatban vagyunk, nem?

Charlie bandzsa kacsintást villantott a lány felé és mosolygott

— Vegyész mérnök vagyok az Exxon cégnél, — mondta. — Megengedhetem, hogy bőkezű és kedves legyek. Maga hogy áll ezen a téren?

— Én mindig kedves vagyok, — felelte a lány, — és a Columbia Egyetemről van doktorátusom.

Charlie kételkedve lebegtette a szempilláit.

— Akkor miért dolgozik itt? — kérdezte.

— Hogy bosszantsam apámat.

A kidobó rosszalló pillantást vetett feléjük és egy negyed centiméterrel közelebb lépett.

— Mennem kell, — nézett vissza óvatosan a pincérlány a kidobó trógerre. — Ráhel a nevem, mi a magáé?

— Charlie.

— Rendben van, Charlie, este nyolckor véget ér a műszakom. Várjon kint az ajtó előtt és csinálhatunk egy száraz randevút.

— Mi az a száraz randevú?

— Semmi csók, semmi tapogatás és semmi sex.

*

Charlie és Ráhel néhány sarkot a felsőváros felé sétáltak és beültek egy hamburgerre és egy sörre a West 47th utca és a Seventh Avenue sarkán lévő kóser kisétteremnél.

— A város, ami soha nem alszik, — jegyezte meg Ráhel és söréről lefújva a habot elmélyedve nézte emeleti ablaküléséből a járdán tolongó sűrű tömeget.

— Doktorátus a Columbiáról, — szemlélgette Charlie a fiatal nőt kételkedő csodálattal.
— Elismerésre méltó, de mi a maga specialitása? Már úgy értem, hogy milyen vonalon dolgozik napközben?

— Maga viccel, — kacagott Ráhel, — kétéves főiskolám van a Queens-i népfőiskoláról, és szabadúszó fotográfus vagyok. Csak mondtam, hogy doktorátusom van, mert olyan arcátlanul dicsekedtél. Az Exxon cégnél dolgozol, hogy oda ne rohanjak. Minden fiú hazudik, hogy levegye a lábáról a nőt, de engem más fából faragtak. Bármikor férjhez mehetnék, egy gazdag alakhoz, de nem akarok.

— Valóban az Exxon-nál dolgozol, — vigyorgott Charlie, nyilvánvalóan fontolgatva, hogy meg kellene fognia a leány kezét, aki simán letegezte, és talán, ha úgy vesszük, még a könyöke felé és tovább felfele hatolhatna.

— Nem beszélsz olyan választékosan, mint aki az Exxon-nál dolgozik.

— Hát, — Charlie arca kissé elveresedett, de nem adta fel és semmi jelét nem mutatta bármi restelkedésnek. — Két héttel ezelőtt vetek fel, és öt hete vagyok ebben az országban. Mennyire becsüld ezt az ösztintéget? Nem kell hazudnom, hogy lenyűgözzelek.

— Tiszta cikis, — Ráhel felemelte a kezét és megigazította a fiatalember gallérját. — Melyik országból vagy?

— Magyarország.

— Tényleg? — Ráhel összehúzta a szemét és visszavette a kezét. — Nagypám az apai oldalon is magyarból jött.

— Micsoda véletlen, — Charlie aggódva vakarta a nedves bőrt az ádámcsutkáján és szemei kávésfindzsa nagyságúra kerekedtek. — Mi a családi nevetek?

A fiatalember érzékeny pontot érinthetett. Ráhel kedvessége semmivé lett. Hangja meglepően élessé vált, és kezét ölébe rejtette, és meglehetősen követelődzőnek hangzott, ahogy válasz helyett kérdezett.

— Mi a tiétek?

— Simon, — felelte Charlie és óvatos előérzett árnyékolta be hangját.

— Zsidók vagytok? — nézte Ráhel szigorúan a férfit. — A legtöbb magyar az. Nekem megmondhatod.

Ennél a pontnál, meg kell, hogy jegyezzük, hogy ez a mi Charlie barátunk egy opportunistá hazug. Semmi gátlása nincs, és valószínűleg feltételezi, hogy Ráhel zsidó. Figyeljük meg tehát, hogyan reagál a leány nehézsúlyú kérdésére.

— Igen, miért, az vagyok, — vonzóan vagány fejét szinte észrevehetetlen mértékkel le és felmozgatva Charlie vontatottan válaszolt, — de nem gyakorlom a vallásomat. Hiszen tudod, ateista államban nőttem fel.

— Tehát nem vagy keresztény, — felelte Ráhel éles, kihívó hangon.

— Természetesen, hogy nem, — vigyorgott Charlie és ragyogott rajta a megkönnyebbülés, hogy Ráhel nem követelt bizonyítékot.

Ráhel a fiúra szegezte ujját. — Akkor jó, — mondta, — a keresztények az összes rokonomat megölték 1944-ben. Elégették a nagybátyáimat, összes nagynénimet, kis unokahúgaimat és minden unokaöcsémet Auschwitzban. Én zsidó vagyok, és nem

szégyellem. Akarom, hogy ezt tudd. Ha ezzel van valami problémád, mond meg most, különben távozom.

— Ez szörnyű bűn volt és a náciok tették, — motyogta Charlie bizonytalanul, és tétovázott, hogy beleharapjon hamburgerjébe.

— Igen, próbáljuk meg ezt elhinni, — Ráhel a fiú karjára tette kezét. — Ez nekem egy nagyon fájdalmas és kényes téma. Beszéljünk valami másról. Egyél, ez itt kóser konyha. Már többször ettem itt és saját magam is leellenőriztem.

Barátságos csendben folytatták az evést. Utána mákos és mazsolás pitét rendeltek és Charlie menyeeinek érezte az ízét. Nem gondolta volna, hogy az élet az Atlanti óceán másik partján ilyen jó is lehet.

Az utolsó harapásnál Ráhel felnézett.

— Hol laksz?

— Egy olcsó hotelben, nem messze innen, három dollár napjára, de egy valódi szemétdomb az egész, — felelte Charlie és megvetően forgatta a szemeit.

— Szeretném megnézni, — mondta Ráhel és megérintette a lábánál lévő sportszatyrot. — Nálam van a fényképezőgépem és akarok néhány fotót kattintani. Lehet, hogy el tudom adni a Village Voice újságnak, hogy bemutassam egykoron előkelő hoteljeink lecsúszott állapotát. Soha nem lehet tudni, hogy mire harapnak. Biztos vagyok benne, hogy le tudok venni néhány jó karakter képet az alakokról, akik a lobiban lófrálnak.

— Semmi probléma, — felelte Charlie és szemei kigyúltak, mint valami éjszakai likőrbolt fényei a West 42nd utcában.

Ráhel rácsapott a fiú kezére. — Ne korbácsold fel a reményeidet, — mondta. — Nem vagyok olyan fajta lány. Merész fotózszurnaliszta a szakmám és náladnál már sokkal veszélyesebb interjú alanyaik is voltak.

*

Charlie szobája egy hosszú és keskeny folyosó végében lapult eldugva. Odaértek és Charlie kinyitotta az ajtót és felkattintotta villanyt. Két hatalmas csótánybogár rohant egy sötét padlóhasadékhoz a mosdó alatt és egy egér zavarodott kíváncsisággal bámult rájuk az ablakpárkányról.

Ráhel követte a fiatalembert.

— Nem valami luxus, — vigyorgott Charlie és nézte a szanaszéjjel heverő gyűrött ruhákat, az üres kekszes dobozokat, a félig üres penészedő kenyeres zacskókat és a fedetlen doboz vaját, amin éppen egy légy nyalakodott, — de otthon az igazi otthontól távol.

Ráhel gyorsan cselekedett. Már le is fényképezte az egeret, mind a két svábbogarat, és a legyet, ami most már két első lábával az arcát tisztogatta.

Charlie próbálta felferni a párnákat, kiegyenesíteni a lepedőt és simára húzni az ágyon a paplant.

Ráhel levert mosollyal nézte a fiatalembert. — Sose zavartasd magad, — mondta, — Én soha nem fogok belefeküdni ebbe az ágyba, nem most és soha nem a jövőben. Inkább

szeretném, ha leülne abba a székbe és szomorúnak látszanál. Arról szeretnék egy képet csinálni.

Charlie engedelmeskedett és nézte Ráhelt, ahogy a fotó után a lány az ablakhoz lépett és félrehúzta a szakadozott függönyt.

— Ahogy gondoltam, — mondta a leány csúfondáros hangon. — A kilátás felséges, rozsdásodó tüzlépcsők, és a szemét felér a harmadik emeletig. Nem lenne szabad ilyen helyen laknod.

— A lakások nagyon drágák New Yorkban, — Charlie vakargatta az orrát, hunyorított és elbiggyesztette a száját. — Tegnap megnéztem a New York Times újságot. Egy hálósobás kégli a Lefrak City-ben, Queens kerületben kétszáz dollár, hallottál róluk?

— Ne igazodj azok után, — fordult a fiú felé Ráhel. — Én szerzek neked egy tisztességes helyet a Manhattanen havi hatvan dollárért.

— Tényleg?

— Az öregemnek van egy bérszabályozott háza a West 45th utcában, a Kilences és a Tíz Avenue között. Két hálósoba, konyha, és nappali, és egy fürdőszoba. Gondolom, hogy van több üresedése is. Nem akarja kiadni őket, de neked igen, ha szépen megkérném.

— Mi az a bérszabályozott ház?

— Röviddel a háború után a város befagyasztotta a lakbéreket. Jelenleg bér stabilizációs törvénynek nevezik, és állandóan változtatják. A faterom reméli, hogy a jövőben magasabb áron tudja kiadni a lakásait vagy öröklakásokat csinál belőlük. Ezért vannak az üresedések, de biztos vagyok benne, hogy egy ilyen szimpatikus zsidó fiatalembernek, mint te, kiad egyet.

— Mennyit kell letenni?

— A szokásosat, egyhavi lakbér előre, az utolsó hónapi és egy hónap biztosíték és az ügynökségi díj, szintén egy hónap. Gondolod, hogy össze tudsz szedni ennyit?

— Persze, 240 dollár, ennyim van, de nincs semmi bútorzatom.

— Nem probléma, — nevetett Ráhel, — kölcsönvesszük a kisteherautóját és szombat reggel kikocsizunk a Bronxba. A népek kirakják felesleges bútorjaikat a járdára és találunk majd ágyakat, asztalt, székeket, szekrényeket, amit akarsz. Egyetlen dolgot kell csak, hogy magaddal hozz. Egy doboz bogárirót. A járdai bútor általában tele van svábbogarakkal. Nem hiszem, hogy azokat a férgeket be akarod hozni otthonodba.

— Tiszta elképzelhetetlen, — Charlie szemei felragyogtak és könnycsepp gördült le az arcán. — Borzasztó hálás vagyok a kedvességedért, de ha nincs ellenedre, megkérdezném. Miért segítesz rajtam ilyen szívesen?

— Mert tetszel nekem, és nem tepertél le első randevúmon. — felelte Ráhel és gyengéden megsimogatta a fiatalember arcát és megcsókolta a homlokát.

Második Fejezet

Charlie kifizette az intéző ügynök járandóságát és megkapta a kulcsot kicsiny kis bérleményéhez, New York sötét és túlsúfolt West Side oldalán. Az első néhány éjszaka a padlón aludt, összetekert ingjeivel és alsóneműjével a feje alatt, és télikabátjával takaródzva, hogy ne fázzon.

Szombat reggel, ahogy ígérte Ráhel megjelent.

— Gyerünk, mozgás Charlie, — mondta. — Kölcsönvettem apám kisteherautóját és összeszedünk némi bútort és más szükséges dolgokat, hogy legyen itt valami tisztességes rejtékhelyünk.

— Mire a nagy sietség? — kérdezte Charlie, — szeretnék még egy kicsit aludni, elvégre ma szombat van, a hét pihenőnapja.

— A kisteherautót a ház előtt parkoltam a tűzcsap mellett. Hatalmas büntetést kapunk, ha valami járőr kocsí erre fele tekereg.

— Legalább megmoshatnám a fogamat, — makacskodott Charlie, felettébb visszataszító módon, de lehet, hogy inkább remélte, hogy Ráhel mellébújik a padlóra vetett ágyn.

Ráhel lenyúlt és felhúzza a makacskodó fiatalembert. — Nincs rá idő, — mondta, — amit ma csinálunk arra éppen jó vagy, ahogy vagy.

— Már úgy érted, hogy elhagyott szemetet felszedni a járdáról, — vakargatta Charlie a bőrt tokája alatt. — Nem éppen valami kiemelten javasolt szombat reggeli aktivitás egy vezető Exxon tisztviselőnek, de ha ragaszkodsz hozzá, hát legyen.

— Elsősorban, — mutatóját előre szegezve, Ráhel felfricskázta Charlie orrát. — Még nem vagy vezető tisztviselő. Másodszorban nem szedünk fel semmit a járdáról. Az Űdvhadsereg üzletraktárához megyünk Queens kerületben. Használt, de tisztessége állapotú bútorokat veszünk. Nagyon olcsó, de jó, hidd el nekem.

Ráhelnek jó szeme volt és a leggyakorlatiasabb bútordarabokat választotta ki és ügyesen alkudozva, minimumra hozta le a vásár végösszegét. Úgyszintén, rávette Charlie barátunkat, hogy vegyen némi alapvető háztartási szükségességeket és fizessen értük. Végül is vettek egy egyszemélyes ágyat, kerettel és matracokkal és fejtámlával, valamint egy konyhaasztalt négy székkal, egy fiókos sifonért, és egy díványt fotellel, aránylag jó állapotban, plusz edényeket, eszcáigot, egy közepes nagyságú fazekat, egy serpenyőt, lapos és leveses tányérokat, poharakat és csészéket és néhány lepedőt meg párnákat huzattal. Két alkalmazott segített nekik felrakni mindent a teherkocsira, és ahogy azok befejezték a munkát Ráhel Charlie felé fordult.

— Egyelőre ennyi elég, — mondta, — majd még veszünk más dolgokat is, ahogy lesz idő és szükséged lesz rájuk, de pillanatnyilag, mindennél fontosabban, szükségünk lenne két markos barátodra, fiatalokra és erősekre, hogy mindezeket segítsenek neked felcipelni a negyedik emeletre, mivel én semmi körülmények között sem fogok egyetlen darabot sem megfogni, se szombaton, se máskor.

*

Visszafele megálltak egy kávéra és egy szelet kuglófra egy MacDonald gyorsbüféjénél. Ráhel nem tett tejet a kávéjába és Charlie a telefonfülkéhez lépett a hátsó fal mellett és feltárcsázta barátját, Szabó Miklóst.

Mondanunk sem kell, Miklós különleges egy karakter volt, amit csak Budapest belvárosa tud produkálni. Néhány más fiúval együtt, akikkel majd rövidesen találkozunk, Miklós hat hónapig lakott egy szobában Charlie-val, a Latina-i menekülttáborban, Olaszországban, és ugyanaz a lezser, ragadd meg az alkalmat, amíg lehetőséged van, és élj a pillanat örömeinek hozzáállása volt, mint Charlie-nek és a többieknek.

Foglalkozása szerint Miklós offset-nyomdász volt és máris dolgozott egy Brooklyn kerületi nyomdában, ahol éjszakai műszakban hatalmas bála papírhengereket vitt ide-oda egy targoncával, és a kész magazinokat, könyveket és hirdetési broszúrákat rakott fel a kézbesítő furgonokra.

Történetünk kezdetén Miklós egy albérlős házban lakott, egy szigorúan vallásos Metodista család felügyelete alatt a Queensborough híd árnyékában. Szobája, bár nem nagy bármi méretek szerint, kényelmes volt és anyagilag megengedhető. Kivéve, és Miklós felettébb nem kedvelte a bérleményi megállapodás eme részét, a metodista tulajdonosok nem engedték, hogy lakóik hölgyvendégeket szórakoztassanak szobáikban. Miklós nem bánta volna a szórakoztatási jogok megvonását, de a többi rész, ugyan kérem, az erősen hiányzott neki és gyakran füstölgött magában. — Micsoda élet ez itten, még egy nőt sem hozhatok fel, hogy ki ne tegyenek miatta az utcára.

A bérlők, nyolc vagy kilenc összesen, egy közös fizetős telefon automatát használtak, ami a földszinti lobbyban állt a lépcsőház alatt.

— Miklós, — kiáltotta az öregember, aki a lépcsőház melletti szobában lakott és kőművesmesterként kereste kenyerét, hat hónapot Los Angeles-ben, és hat hónapot New Yorkban, ott ahol éppen építkezési szezon volt. — Telefonhívásod van, siess lefele, mert lehet, hogy távolsági beszélgetés.

— Hello, itt Miklós, — kiabált bele a mi kackiás fiatalemberünk a fülzsíros kagylóba, miután alsónadrágjába lerohant a lépcsőn és magára rángatta derékszíj nélküli pantallóját. — Ki vagy és mit akarsz?

Miklós azonnal felismerte kedves haverjának Charlie-nek a hangját, ahogy az köszönés helyett hadarni kezdett.

— Segítségemre lenne szükségem, hogy egy kisteherautóra való kacatot felcipeljünk a negyedik emeletre.

— Te viccelsz, — felelte Miklós, és csodálkozva szemlélgette a telefonkagylót, amit félméternyire tartott el az arcától, hogy jól hall-e. — Hol és miért?

— Bérleti szerződést írtam alá egy West 45th utcai lakáson, és költözöm be. Akarsz segíteni, vagy nem?

— Felvihetsz csajokat a kéglidbe? — köszörülte torkát Miklós hitetlenkedve.

— Semmi ok, hogy ne vihetnék, — felelte Charlie. — Éppen van itt velem egy, és még hozzá halálosan csinos.

— Na, ide a címet, — nyögte Miklós és Charlie szinte hallotta, hogyan egykori menekülttáborbeli szobatársának hatalmas kéjjel teli buborékokban csöpög lefele a nyála, egyenesen bele a kagylóba, ahogy beszél. — És fél óra múlva ott leszek.

— Hozd magaddal Márkus Lacit is, — válaszolta Charlie, — minél több a cipekedő munkáskéz, annál jobb.

*

Mivel történetünknek, Charlie tengerentúli élete leírásának a West Side-on, Laci fontos szereplője lesz, be kell mutatnunk őt is. Szintén Budapestről, Laci már elhaladta negyvenes éveinek derekát és nem régiben jött vissza New Yorkba, miután három hónapot keservesen lehúzott egy Pennsylvania-i pulyka farmon. Magas és ösztövérfi vékony csontokkal, nem volt éppen alkalmas, hogy tizenöt kilós élő pulykákat fogdosson és drótketrecekbe dobálja őket, hogy szállítsák el őket vágáshoz, kopasztáshoz és további munkálatokhoz.

Némi pénzt megtakarítva madárházi munkájából, és jelenleg munkanélküli segélyen, Laci langymeleg erőfeszítéssel kutatott másik állás után. Valami gyári munkát szeretett volna, az elektromos vonalat előnyben részesítve, mint tegyük fel valami kismotor armatúratekerceselést, ha a lehetőség kereste volna fel őt és nem ő az alkalmat.

Ugyanabban az albérlős házban lakva, mint Miklós, Laci bármire szívesen jelentkezett és önként, ha valami régi menekülttáborbeli barát kisegítéséről volt szó.

Soha nem volt nő, de még komoly kapcsolata sem volt nővel, Laci állandó jelleggel kereste a barátot, akármilyen barátot és minden alkalmat kihasználta.

*

Ráhel a tűzcsapnál parkolta le a kisteherautót és a három férfi fürgén lerakta a bútorokat a járdára.

— Vissza kell vinnem a teherautót apámhoz, — kíváncsian mustrálgatva a három emigráns férfit, Ráhel sietve kijelentette. — És mindamellett, nem hagyhatom itt magára. Ha büntetést kapok, apám kell, hogy kifizesse és a szentséges poklot is lekáromkodja az egekből és le fogja vágni heti apanázsomat. Majd később visszajövök és segítetek elrendezni a bútorokat, meg hozok még más háztartási cikkeket is.

— Köszönöm, — lépett közelebb Charlie a leányhoz és nedves pusztit nyomott az arcára. — Olyan végtelenül kedves voltál hozzánk és ígérem, hogy százszor visszaadom jószágodat.

— Nem kell százszor, — mosolygott Ráhel, — semmi szükség rá, csak soha ne okoz nekem csalódást.

— Én soha nem fogok neked csalódást okozni, — minden figyelmeztetés nélkül Miklós előre lépett és megpróbálta Ráhelt szájon csókolni.

Ráhel visszakézből jókora pofont kevert le Miklósnak.

— Nem, maga nyálkás iszapban kotorászó gerinctelen puhány, — mondta. — Nem vagyok kommunális tulajdon. Keress magadnak saját barátnőt, vagy menj el West 42nd utcába és lesd meg pornó show-t, és használd a markodat.

— Bocsánat, hölgyem, — Laci megbiccentette fejét és összevágta a sarkát. — Ennek a mi barátunknak sajnos meglágyult az agya és a modora kőkorszakbeli relikvia. Nem minden magyar ilyen. Kérem, ne ítéljen el minket pimasz orcátlansága alapján.

— Rendben, meg vagytok bocsátva, — felelte Ráhel és haját megrázva és hátulról előre repítve, hosszú és formásra reszelt körmeivel igazgatta a tincseit. — De most mennem kell. Ha ismét lesz szabad időm jövök, de akkorra, — itt Charlie felé fordult, — szeretnék itt rendet és tisztaságot találni és nem ingyenélőket.

Harmadik Fejezet

Ezerkilencszázötvenhatban, huszonkét éves korában, Jakab János menekültként érkezett Amerikába, miután az oroszok leverték a magyar felkelést. Testalkatilag jelentéktelen egyén, legfeljebb százhetven centi magas, és hatvan kiló, de János öntelt embernek látszott és felettébb meg volt elégedve magával. János nem sok mutathatott fel sokat. Agglegény, önző valaki volt, aki soha nem lakott egy helyen tovább, mint hat hónap.

De János nem ivott, soha nem is dohányzott, és mindig volt nála egy kevés készpénz.

Vidám dalocskát fütyörészve, és lezseren sétálva előre, és a világ összes bajával egy cseppet sem törődve, három fiatalembert vett észre a járdán, hadonászni, vitatkozni, ahogy valamiféle bútorokat próbáltak mozdítani egy épületbe befele.

A három férfi magyarul beszélt és János elméjének elektromos áramkörei, mintha valami kerületi transzformátorház kapcsolódna be a szolgáltatásba, olyan intenzitással energizálódtak.

— Kifele vagy befele költöztök? — kérdezte tőlük magyarul, és kérdő tekintettel szemlélgette őket, és készen állt nekik megadni a honfitársi bizalmat.

— Befele, — felelte az egyik legény a járdán. — Te honnan vagy?

— Budapestről, — felelte János, — ötvenhatban jöttem ki, és amerikai állampolgár vagyok.

— Akarsz segíteni? — a legnehezebb négyfiókos sifonér egyik sarkát eleresztve és a másikkal balanszírozva, Miklós János felé mutatott, ahogy kérdezett, és baráti konfidencia csengett ki hangjából.

— Igen, miért ne, — bólintott János. — Estig, az éjszakai műszakom kezdetéig semmi más dolgom nincs. Nagyon is szeretném megnézni a kéglit, ahova költözködtök befele.

Megfogta a nehéz szekrény egyik sarkát, és Miklós megragadta a másikat. Charlie a másik oldalt kapta kézbe és a trió megindult felfele a lépcsőkön, mialatt Laci tartotta a bejáratot.

Öt percen belül, sok nyögés, szitkozódás és húzás nyomás után fent voltak a negyediken és Charlie kilakatolta a lakás ajtaját.

— Csodás, — kiáltotta János, ahogy beléptek. — Remek egy hely. Hogyan találtatok rá?

— Charlie barátnőjének az apja a háztulajdonos, úgy, — vigyorgott Miklós és keze fejével letörölte homlokáról az izzadtságot.

— Áh, Charlie, — felelte a jószívű idegen és kinyújtotta jobbját, — az én nevem János. — majd a másik fiatalember felé fordulva folytatta. — Mi a tied?

— Miklós.

— Mikor jöttetek ki Magyarországról?

— Tíz hónappal ezelőtt, de Amerikában csak hat hete vagyunk.

— És máris van lakásokat? Ez aztán csodálatos. — nézett körbe János és bekukkantott a hálósobákba. — Mi ötvenhatosok legtöbbször egész éjszaka játszó mozikban aludtunk vagy a Grand Central pályaudvaron a váróteremben, mielőtt valami állandó lakhelyet tudtunk találni.

— Van munkahelyünk, — felelte a két nemrégien érkezett.

— Nekem is, ajtónálló vagyok a Fifth Avenue úton, — bólintott János, — de szeretek utazni. Hat hónapig dolgozom, majd megyek Európába. Gyakorlatilag már mindenütt voltam, Párizsban, Londonban, Lisszabonban, ahol akarod, bárhol, ott már jártam. Amikor visszajövök, mindig visszavesznek a munkahelyemre.

— Menjünk le és hozzunk fel a többit is, — mondta Charlie némi rosszallással a hangjában a késlekedés és a felesleges időhúzás miatt.

— Mind a hárman itt fogtok lakni? — János kérdezte.

— Talán, lehet, — felelte Charlie az ajtó felé mozdult.

— Két hálósobátok van, — János összecsuicsörítette a száját és egyik szemét keskenyre húzta. — Ketten egy szobában, az négy lenne. A bér és a fenntartási számlák negyedét kifizetem. Jó állásom van és stabil jövedelemem.

— Ötven dollár egy hónapra, — Charlie megállt és keményen nézett Jánosra, — és a közös számlák negyede.

— Hmm, — köszörülte Miklós a torkát.

— Mindenki ugyanannyit fizet, — mondta Charlie és kettesével szedte lefele a lépcsőket és a többiek követték, — és hozod a saját ágyneműt és egy kis szekrényt a dolgaidnak.

— Benne vagyok. — bólintott János.

Miklós gyorsan rákontrázott. — Én is.

Később, ahogy az összes bútor és a hozzávalók mind fent voltak a lakásban a négy legény leült a kicsiny asztalhoz az apró konyhában.

— Szeretném, ha ilyen lakásom lenne, — mondta Laci és nézett ki az ablakon, lefele a West 45th utcára.

— Ötven dollár egy hónapra és a számlák negyede, — felelte Charlie, — plusz kell, hogy legyen munkahelyed.

— És referenciáid, — nevetett Miklós.

— Fogok találni munkát. — beleegyező, de mégis kihívó nézéssel Laci felmérte mind a két társát. — Tudjátok, hogy fogok és van elég pénzem, hogy egy pár hónapig elég legyen.

— Igen, pulykapénz, — röhögött Miklós. — New Yorkban nincsenek pulykák. Mit fogsz csinálni? Nincs semmiféle hasznosítható szakma a kezeden.

— Rendben, — vágott közbe Charlie, — beveszünk, de ha egy hónappal elmaradsz, kint vagy az utcán. Megértetted?

— Értem, — bólintott Laci, — köszönöm, haverok.

*

Egy héten belül a négy idegenbe szakadt hazánkfia beköltözött a fent említett bárszabályozott lakásba a Manhattan nyugati oldalán. Charlie Miklóssal dekkolt egy szobában, János meg Lacival osztotta meg a kis szobát. Még egy fél méter sem volt az ágyak között egyik szobában sem, hozzá egy szekrénnel, kicsiny asztallal és egy székkal, és függöny nélkül az ablakon. Sok helyre nem volt szükségük. Ingóságaik nem nagyon tettek túl egy kis bőrröndre való mennyiségen.

Senki nem mosogatta el az edényeket, sok nem is volt, mert papírtányérokból ettek és műanyag poharakból ittak, ha nem egyenesen az üvegből vagy a palackból, és mivel a szemetet sem vitte ki senki sohasem, hamarosan semmi hely nem maradt, hogy valaki fordulni tudjon bármerre is a szűk konyhában.

— Nőre lenne szükségünk, — szemléltette Miklós kritikus szemmel a rendetlenséget. — Nem egészen arra, amire gondoltok, de hogy takarítson, kivigye a hulladékot és bedobja a szemetes aknába.

— Rám ne számíts, — felelte gyorsan Laci. — Hétfőn új munkahelyet kezdek és nem lesz semmi időm háztartási teendőkre.

— Probléma máris megoldva, — vigyorgott Charlie. — Egy fiatal és minőségi nő hamarosan érkezik.

Miklós keskenyre húzta szemét és rosszallóan meredt a barátjára.

— Ki? — kérdezte, — Ráhel, te viccelsz, kedves haverom. Az a nő soha nem tenné be finomra reszelt körmeit a zsíros mosogatólébe és soha nem venne a kezébe egy seprűt, még ha lenne is itt egy a lakásban.

— Nem Ráhel, — Charlie megvetően dobolt ujjaival a kis asztal egyetlen szabadon hagyott sarkán. — A nő neve Dorka és ma este érkezik repülővel Chicagóból a Kennedy reptérre. Budapesttől keletre származik egy faluból és a háztartási munkák szeretetét a vérében kell, hogy hordozza.

Ebben a pillanatban János lépett be a bejárati ajtón. A néhány utolsó szót elkaphatta, mert kíváncsian kérdezte.

— Kinek a vérében és milyen háztartást?

— Charlie parasztlányt hozat Mucsáról, — felelte Miklós nyilvánvaló lenézéssel hangjában és megvetéssel berregtette hozzá a száját, — és te ki kell, hogy költözz, szükségünk van a helyre.

János egy honosított állampolgár felsőbbbségével hordozta körbe a szemét. — Nem látom okát, hogy miért, — mondta. — Senkinek nem kell kiköltöznie. A leányzó Charlie vendége és nyugodtan aludhatnak egy ágyban. Miért ne? Nem apácakolostort működtetünk itt, vagy igen?

— Nem, — felelte a többi három egyszerre, — természetesen, hogy nem.

— Akkor megegyeztünk, — mondta János és jobbkarjának széles mozdulatával leseperte az asztalon uralkodó kacathalmaz egy részét a linóleumra és helyébe egy nagy zacskó kínai ételes dobozt helyezett, amit idáig baljában tartott.

— Nagyon helyes, — mondta Charlie. — Én sem látok semmi problémát itt, de most mennem kell. Egy órába kerül, hogy kijussak a JFK repülőtérre és a lány gépe 45 percen belül esedékes. Viselkedjetez tisztességesen, amikor hazahozom. Ne legyetek mindenféle jött ment utcai huligánok. Mutassatok neki valamiféle úri előkelőséget.

— Mi lesz Ráhellel? — akadékoskodott Laci.

— Ráhel majd megérti, — felelte Charlie, félig már az ajtón kívül állva. — Ráhel könyörülettel teli humanista és mindig készen áll, hogy segítsen egy menekültnek, ha másért nem, hogy beintsen a kommunistáknak.

Laci, nem adta fel a kerékkötést és tovább makacskodott.

— Hogyan találtad ezt a Dorkát?

— Házassági hirdetést adtam fel a Chicago Magyar újságban és Dorka válaszolt, — felelte Charlie és a nyomaték kedvéért hatalmas dörrenéssel bevágta maga mögött az ajtót.

Negyedik Fejezet

A fiatal nő, akit Charlie meghívott Manhattani kéglijébe eredetileg egy nagy faluból jött, Budapesttől keletre. A definíció magában véve is egy ellentétes fogalom. Hogyan lehet egy falu nagy, kérdezhetnénk. Olyan nagy lehet, amekkorát akarsz, harmincezer ember, negyvenezer, feltéve, ha házaik falusiasak és a legtöbb odavalósi földműveléssel keresi kenyerét, vagy hagyományos állattenyésztéssel foglalkozik. A házak egyszerűek és kicsinyek, de mindnek nagy portája van, a szokásos istállókkal a teheneknek, disznóórákkal és pajtával a többi háziállatnak és hátul egy hatalmas szénaboglyával. Hasonlóan egy amerikai farmhoz, kivéve itt a házak koszorúként egybegyűlnek és legfeljebb két kilométer körzetben szinte összezsúfolódnak. A pedánsan felszántott és rendbetartott földek és legelők a falu határán kívül terülnek el messzi kilométerekre.

Az élet katonásan szabályozott, és mindenki tud mindent mindenki másról. Faluközpont is van kastéllyal vagy úri kúriával, köoszlopokkal és széles tornáccal, ahol a polgármester és az öregek falutanácsa végezi feladatát, és természetesen néhány templom is használatban van a különféle felekezeteknek.

Ez volt az otthon, ahol Balogh Dorka felcseperedett és elvégezte a gimnáziumot, aránylag jó eredményekkel.

Tizennyolc éves korára Dorka egészséges és szép termetű leánnyá cseperedet. Széles csípővel, és nagy keblekkel valódi falusi fehérce lett belőle. Helyes kis arcockát mondhatott magának és ébenfekete fényes haja két hosszú és csodálatos copfban ereszkedett alá dereka aljáig. Copfban, hacsak nem mosta, minden héten egyszer a hordóban a nádfedeles ház eresze alatt összegyűjtött esővízben. A vastag nádfedél szálaiban ezernyi vadméh és fullánkdarázs épített fészket és a gyerekek örömeire finom méz csorgott ki kaptáraikból.

Számos helybeli fiatalember, szorgalmasan dolgozó erős karokkal és még erősebb erkölcsökkel, és megalapozott vallásos hittel lelkükben, szerették volna feleségül venni Dorkát, mielőtt elérte a húsz esztendőskort, de a leánynak más tervei voltak.

Gimnáziumi érettségijét követően Dorka Budapestre költözött és egy textilgyárban kapott állást. Munkásszálláson lakott hat másik fiatal nővel egy szobában és a folyosó végén egy közös vécével. Fürdőszoba nem volt, a lányok feltehetően műszakjuk végeztével munkahelyeiken zuhanyozhattak.

Nem valami fényes lét és semmi jövő egy Dorkához hasonlatos szépségnek. Szerencsére Dorka nem ilyen jövőt tervezett magának, hogy vénlány legyen és arca, mint az eldobott sárgadinnye héja mély barázdákkal teli ráncos legyen.

Olaszországi útra iratkozott fel, befizette a részvételi költséget, kiváltotta útlevelét és kilépési vízumát, és elment, hogy soha vissza ne jöjjön. Hat hónapot töltött egy Rómától délre fekvő menekülttáborban a tenger mellett és végül, egy baptista gyülekezet által szponzorálva megérkezett Chicagóba.

Ott látta meg a házassági hirdetést, amit Charlie tett fel. Egy mérnök, máris jó állása van az Exxon cégnél, és lakása a Manhattan szívében, Charlie a mesebeli hercegnek látszott, aki a szegény lány megmentésére jön.

Ahogy lelépett a repülőről és keresztülment a folyosón a JFK repülőtéren, Dorka azonnal észrevette a fiatalembert, aki feje felett magasra tartott egy jeltáblát a nevével.

— Telitalálat, — gondolta Dorka, — ez éppen olyan jóképű, mint a legjobb filmsztárok.

Dorka szemében, a jó svádájú fiatalember alakja, aki szívélyesen fogadta őt, Rómeó szenvedélyességét és D'Artagnan romantikáját személyesítette meg.

Dorka minden bizonnyal optimistának született.

Charlie egy városi autóbushoz kalauzolta fiatal vendégét. A busz keresztülhajtott a Queens-Midtown országúti alagúton és a Broadway sarkán szálltak le a West 42nd utcánál.

— Innen már gyalog megyünk, — mondta Charlie és becsületére legyen mondva, kivette a bőröndöt a leány kezéből és ő cipelte tovább.

A hat utcahossznyi gyaloglás és a négy emeletre való felkapaszkodás után a lakáshoz Dorka teljesen kifulladt és képtelen volt mosolyogni, ahogy meglátta, hogy mi vár rá.

Charlie tetejébe még másik három férfit is látott, pogány istenségek kéjvágyó arckifejezésével és Charlie felé fordult.

— Charlie, — követelte éles hangon, — kik ezek az emberek?

— A lakótársaim, — kapta a választ, — Miklós, János és az öreg az Laci.

Édes ajkain állandóan játszódoó félelmet nem ismerő mosoly gyorsan rideg, dacos vonallá húzódott és szemei kígyóvágásra keskenyedtek és meglepetten kérdezte.

— Velünk fognak lakni?

— Természetesen, — vigyorgott Charlie. — És ez a legjobb az egészben. Tisztességes lakbért fizetnek, és neked nem kell majd dolgoznod. Takarítod a lakást és fejenként fizetünk neked húsz dollárt.

— Lesz saját szobám? — kérdezte Dorka, és a csillagszerű fényesség szemében elhalványodott és az aggodalom szürke kedvetlensége váltotta fel.

— Nem lesz, — válaszolta Charlie dics-teljes optimizmussal a hangjában és a leány könyökét érintve az egyik hálószoa felé irányította és folytatta, — de saját ágyunk, az lesz.

Dorka gyors pillantást vetett a szobára és sietve felmérte a helyzetet. Két ágy, kétséges tisztaságú lepedőkkel, közöttünk elégtelen hely, hogy két ember egymás fizikai érintése nélkül elférjen, és az orrfacsaró bűz, ami szinte knockoutolta harisnyanadrágjából.

— Rendben, — fordult hátra és meredten nézte Charlie-t. — Elfogadom a keskeny ágy felét, de ki kell mosnom az ágyneműt és fizetésemet előre kérem. Mindenféle tisztítószeret kell vennem.

— Van egy automata mosoda a 10th Avenue sarkán és egy egész éjjel nyitva tartó supermarket mellette, — felelte Charlie és egy húszast kihalászva tárcájából ujjai között forgatta

és integetett a többieknek, hogy kövessék példáját. — Megmutatom, hogy hol a mosoda, és ami az ágyat illeti, János éjszakás és ágya este tíztől reggel hatig üres.

— Akkor te alszol benne, — felelte Dorka méregtől lobogó lángokkal selymes fekete szemeiben. — A másik ágy az enyém, különben megyek vissza Chicago-ba és visszakönyörgöm magam a Baptistákhoz.

*

A kényelmetlen rozoga székekben ülve vártak az automata mosodánál és elmélyülten nézték, ahogy mosásuk forgott és dobálódott négy mosógép gyomrában. Dorka nem tudta tovább türtőztetni kíváncsiságát és Charlie felé fordulva nekiszegezte a kérdést.

— Ne érts félre, — mondta, — nem akarlak semmiféleképpen siettetni, de nem házasodni akartál, amikor rávettél, hogy költözzek ide hozzád?

— A házasság, — nézte Charlie meredten a fehér falat a mosógépek felett, ahogy azok egyenként sebesen forogva elkezdtek csavarási ciklusukat. — Pillanatnyilag nem éppen elsődleges fontosság életemben. Egyszer meg kell, hogy alapozzam magam ebben az országban. Alaptőkét kell összegyűjtenem, hogy rendesen be tudjak fektetni. Semmi estre sem vállalhatom, egy család eltartását.

— Megértelek, — felelte Dorka, és elgondolkozva nézte kezeit és látszólagosan kerekre reszelt körmei formáját ellenőrizte. — Én is hasonlóképpen állok. Nekem is vannak ambícióim, de gondoltam, hogy könnyebb lenne ketten, ha megtalálnám a hozzám valót, akiben megbízhatnék. Szeretném, ha megmagyaráznád ezt a közös ágy elméletedet. Azt gondoltad, hogy ingyen szexet kapsz tőlem?

— Sajnálom, — felelte Charlie lassan. — Ismételten, házasság egyelőre nincs rajta azonnali teendőim listáján. Maradhatsz vagy kivehetsz egy olcsó szobát egy közeli hotelban. Nálunk legalább állandó és biztos jövedelmed lesz és tető a fejed felett. Nem hittem, hogy ilyen rossznak fogod tartani ajánlatunkat.

Egy lompos nőszemély lépett be a mosoda ajtaján. Csapzott szürke haját kontyba kötötte a feje búbján és ide-oda nézegetve porolgatta a polcokat, felszedte az eldobott szemetet és bármi köszönés nélkül ellenségesen nézte a fiatal párt, valamiféle gyertek csak közelebb, majd adok én nektek tekintettel.

— Éjfélkor zárok, — mondta recsegő hangján és komisz vitára készen. — Ne kezdjenek új adagot és egyszerre több szárítót használjanak. Úgy gyorsabban lesznek készen.

— Akkor, — tekintetével követve az öreg némbér mozdulatait, mintha az Charlie véleményét festené alá a házaselet végső kilátásairól. — Maradok, de semmi szex. Ha hozzám nyúlsz, lerúglak az ágyból és alhatsz a padlón. Miután most már három órája ismerlek, én sem szeretnék férjhez menni hozzád. Fiatal vagyok és semmi szükségem, hogy bármi férfi eltartsom. Tisztán fogom tartani a lakásodat, de szabad időmben iskolába fogok járni. Diplomás ápolónő leszek, jóval hamarabb, mint gondolod. Nagy tévedést csinálsz, hogy kételkedsz a képességeimben.

— A te döntésed. — Charlie lehajolt és a lábaik között tartott nagy barna papírzacskóba belekotort és egyenként megnézte a vásárolt árucikkeket. — Jó sok pénzt költöttél ezekre. A legtöbbre semmi szükségünk. Mit akarsz ezekkel a folyadékokkal, spriccelő kannákkal és súroló szivacsokkal?

Dorka kihúzta Charlie kezét a zacskóból és visszajuttatta a férfi ölébe.

— A szemetes zsákokról se felejtkezz el, — mondta. — Egy húszas csomag százliteres műanyag zsák. Háztartásod fele bennük fog lemenni a szemét csúszdába. Utálom a felhalmozott hulladékot és a tisztaság alapvető természetem.

*

Később, miután az öreg trampli bezárta utánuk az automata mosoda ajtaját, az álmoságtól kissé ingadozva visszamentek a lakásba, Dorka bevetette az ágyakat, de ahogy Charlie szobájában a másodikhoz ért, Jánost találta benne aludni.

— Mit jelentsen ez? — mutatott a rongyos télikabát alatt horkoló szőrös mormotára. — Azt mondtad, hogy éjszakás.

Charlie értetlenül berregtette a száját.

— A csudába, akkor ma van a szabadnapja.

— Akkor te a díványon alszol, — mosolygott Dorka, selymesen finom hangja kérlelhetetlen utasítást sugárzott Charlie valahogyan érthetetlen felfogása felé.

— Nem tehetem, — vigyorgott Charlie. — A dívány éjszakai látogatóknak van fenntartva.

— Például? — csattant fel Dorka élesen.

— Ráhel, este tíztől reggel háromig dolgozik a Seventh Avenue Kávéház mulatóban. Lehet, hogy hazafele megáll egy kupicára és intelligens ötletek kicserélésére.

— Inkább testi folyadékok szexuális csereberéjére, — morogta Dorka mialatt kisimította a lepedőket és két párnában felverte a tollakat Charlie ágyában. — Rendben, — folytatta, — egy ágyban alszunk, kivéve fordított pozícióban, a te fejed az én lábamnál és az én lábam a te állkapocsodnál.

— Miért az állkapocsodnál?

— Hogy kirúgjam a fogaidat, ha valami viccest akarnál próbálni.

Tehát így együtt aludtak. Az éjszaka szinte eseménytelenül telt el, kivéve Ráhel éjjel negyed négykor megjelent. Készen állt, hogy szerelmeskedjen Charlie-val, de nem a díványon. Ráhel az ágyat akarta kipróbálni.

— Az ágyam nagyon rendetlen, — tiltakozott Charlie.

— Majd én eldöntöm, — felelte Ráhel és máris ment befele a hálóba.

Fél perc múlva, már jött is vissza hátrafele, valamiféle különlegesen durcás modorban, mint egy mérges tarisznárak. Megpördült sarkai körül és olyan erővel vágta pofon Charlie-t, hogy a fal adta a másikat. Perceken keresztül Charlie feje szabályosan oszcillált Ráhel tenyere és vérveres hosszú körmei és a súlyos fakerettel ékesített Martha Washington portré között, amit csak tegnap akasztottak ki a falra.

— Ki ez a nő? — követelte Ráhel.

— Egy menekült, — könyörgött Charlie, szinte sírva, mert a pofonok felettébb fájtak. — A neve Dorka és ma délután érkezett ide Chicagó-ból. Remélem, hogy megértesz. Segítenünk kell az elesetteket és a kizsákmányoltakat.

Ráhel megállította az oszcillációt és balkezevel éles szögbe állította Charlie arcát. — Majd leesel te a földre és kizsákmányollak én, — mondta és jobbját hátrafele húzva kemény balegyenest ültetett a férfi állára.

— Te tetves hazug, — folytatta Ráhel nyugodtan, ahogy Charlie dörzsölgette kék-zöldre zúzott csontjait. — Azzal hálálod meg a jóságomat, hogy idehozol egy csapat csavargót és egy falusi lotyót. Megmondalak apámnak és egy heted van, hogy kiköltözzetek innen. Ha a jövő héten ilyenkor még mindig itt vagy rendőri kísérettel és kilakoltatási paranccsal jövök vissza és az össze koszos dolgod kirakatom a járdára. Barátaidat meg felrakatom egy repülőre, vissza oda abba a megvetendően aljas és hitvány kommunista hazátokba.

Ötödik Fejezet

A Chicagóból való kimerítő út és a döbbenetes bemutatkozás után, és itt felettébb udvarias a megállapításunk, Dorka későn ébredt fel másnap reggel. A négy férfi már elment és Dorka bement a konyhába. A szűk helyiség és a lakás többi része is szörnyen nézett ki. Mint egy elhagyott csatatér, ahol a vesztesek sietve hagyták ott fegyvereiket és eldobálták összetört felszerelésüket. Ragadós szirup terjedelmes tócsái borították a repedezett linóleum padlót. Nyitott burgonyaszirum és zabpehely zacskók és dobozok halmaza minden lehetséges felületet foglalva tartott. Továbbá, a gáztűzhely tetején, egészen a mennyezetig felrakva és egy öreg hűtőszekrény oldalához támaszkodva használt pizza dobozok formáltak valamiféle kitörni készülő vulkánt. Az egyik sarokban, a lakók rejtett szervezési tehetségét tanúsítóan, üres sörösüvegek és dobozok, benn és kint a tucat nagyságú pakolásokba, és némi túlméretezett Colt 45 sörpalackok egyedileg emelkedtek szédítő magasságaiba a szeméthegeknek. Egy másik sarokban régi New York Times újság példányainak oszlopa keveredett pornó magazinokkal, százzámnyit kitevően a tépett hirdetési brosrúkkal és felbontatlan levelek halmazával megtetézve és teljessé téve a látképet.

— Hol is kezdeném, — hümmögött Dorka egy korabeli dalocskát és bement a postabélyeg nagyságú fürdőszobába, hogy arcára némi frissítő vizet fröccsentsen, és hogy átvizsgálja, hogy mennyire lett ruházata az éjszaka folyamán megrongálva.

Újabb meglepetés, ezúttal rémségesen bűdös, a vécékagyló eltömődöttnek látszott és feltehetően már évkorszakok óta senki le nem húzta. Valamiféle sárgás folyadék töltötte meg a fürdőkádát, szinte a pereméig és vastag rétegben fekete gomba propagált a valamikor porcellán mosdó lefolyója körül. A mosdó maga vastagon volt borítva szakállaknak és hajaknak levágott szőreivel és borotvakrémek rétegekre száradt habjaival.

Szerencsére, a baljóslatú helyzet reményteljes oldalán, Dorka ruházata, legfontosabban harisnyanadrágjának közepe a szoknyája alatt érintetlennek látszott.

Legelsőnek Dorka a mosdót rohamozta meg. Vastag sárgagumi kesztyűvel felfegyverkezve, és egy kiegyenesített drót ruhaakasztóval mélyre lepiszkálva, kitisztította a lefolyót. A sötét folyadék örömteljes gurgulázással hamarosan eltűnt a víznyelőben és vele a fekete penészgomba ragadós rétege is. Következőnek Dorka a fürdőkád kloakájába dugta bele a kiegyenesített drótakasztót és többszörös beöntéseket adva neki legalább tíz percig dolgozott rajta. Orrát és száját illatosított kendővel kötötte be, egy falujából idehozott hímezett jegykendőt áldozott fel erre a célra, és így túlélte a többszörös gáztámadások rohamát. Ahogy a sárga folyadék kellenlen vonakodással eltűnt a lefolyóban, Dorka kihalászta a tömör darabokat és fekete műanyag zsákba gyűjtötte őket.

Még egy félórányi súrolás és kefélés után, közben állandóan törölgetve homlokáról az izzadságot, a fürdőkád félig meddig tisztának látszott, bár nem egészen készen egy habfürdőre, amit Dorka a legjobban óhajtott.

Éhséggörcsök támadták gyomrát, de semmi élelmet nem látott a házban, amihez hozzá tudott volna nyúlni anélkül, hogy valamiféle rettenetes emésztőszervi megbetegedést ne szedett volna fel magára.

— Dobjam ki a szemetet, amit idáig összeszedtem, és utána kimegyek valahova, ahol ihatok egy kávét és ehetek hozzá egy szelet kuglófot? — sóhajtotta Dorka, és az első három hatalmas szemeteszsákot elrángatta a bejárat ajtóig és ki a folyosóra.

Újabb csalódás vagy nehézség, a szemét ledobó ajtaja túlságosan szűknek látszott, hogy a zsákok beleférjenek és lenyomja őket a szemétyűjtő gyomrába. A bonyolult helyzetet még komplikáltabbá téve, a ledobó ajtaja el volt torlaszolva. Valamiféle vastag papírból ragasztott zacskó megakadt a szemétevő szörnyeteg torkában, és lehetetlenné tette használatát. Dorka próbálta lenyomni, de hiába. Belerúgott, de az sem segített, a zacskó egy centit sem mozdult.

— A fenyőbe, — a nap első szitkozódását kieresztve száján, Dorka próbálta karjába venni a három legnagyobb hulladékös zsákot. — Nem foglak benneteket visszavinni a lakásba, semmikor és sehogyan.

Két zsák száját egybekötötte és átdobta vállán, mint valami általvetőt, és megragadta harmadikat. Gyakorlatilag eltűnt a rémesen büzlő fekete zsákok alatt, de óvatosan szedegetve a lábát, ment lefele a lépcsőkön, le a harmadik emeletre, és utána, ha kell, ki az utcára.

Ahogy óvatosan kitapogatta az utolsó lépcsőt és rátette a lábát a harmadik emelet vízszintes landolójára az egyik lakás ajtaja lassan megnyílt és egy fiatalember bukkant ki belőle.

Business öltönybe elegánsan felöltözve és aktatáskával finom vonalú kezében, a sovány alakzatú fiatalember kb. 180 cm magasnak tűnt és göndör szőke haj vette körbe arányos és szép arcát.

— Ah, — mondta a fiatalember, — úgy látom, hogy itt a túlterhelés komoly esetével állunk szembe. Segíthetek?

— Megleszek magam is, — pirult vérveresre Dorka. — Lerángathatnám őket a lépcsőn, de nem akarom, hogy kiszakadjanak. Ez valamiféle eddig soha nem látott katasztrófa lenne.

— Én viszek kettőt, — válaszolta a férfi és aktatáskáját visszatette lakásába és becsukta az ajtót. — Úgy sem férnének bele itt a szemétegető ledobójába, de van egy hatalmas szeméttároló a két ház közötti sikátorban és ott nyugodtan kidobhatjuk a zsákjait.

— Köszönöm, — suttogta Dorka és *örök hálám üldözni fogja* pillantást vetett a megmentő lovagra. — Nagyon kemény huszonnégy órá volt, bizony mondom magának.

— Jól hallom, hogy egy kevés kis akcentusa van, — az ismeretlen gyengéd tekintettel méregette a fiatal nőt. — Csak nem a négy fiatal magyarral lakik a 4D lakásban?

— Sajnálatosan igen, — sóhajtott Dorka és már lent is voltak a második emeleten, ahol minden csendesnek és biztonságosnak látszott, kivéve egy gigantikus pókhálót, ami félelmetesen csüngött alá a mennyezet sarkából. Hatalmas fekete pók ült a háló végében és rosszindulatú tekintettel rágódott egy bebábozott légy hulláján.

— Hm, — felelte a fiatalember, és felettébb csalódottnak hangzott.

Dorka összecücsörítette ajkait és megvetően kifújta a levegőt, ahogy válaszolt.

— Takarítom a lakásukat.

— Krisztián a nevem, — mosolygott a férfi. — Mi a magáé?

— Dorka, — félig a fiú felé fordulva a leány kedvesen lebegtette hosszú szempilláit.

Öt perc telt el barátságos csendben és egy hátsó ajtón keresztül egy sikátorba kerültek a két szomszédos épület között. Egy eldugott, valamikor zöldre festett rozsdás szeméttároló magasodott rövid távolságban, gyakorlatilag eltűnve a rengeteg törött bútordarabok és kidobott matrac között.

— Oh, drága Szűz Anyám, és szent megváltónk, ne hagyj el itt szükségem órájában, — mozgatta ajkait Dorka csendes imádságban. — Itt nyugodtan megerőszakolhatna és bedobhatná testemet a szemét közé és soha senki nem tudná meg, hogy ki voltam. Talán soha nem kellett volna kis falumból eljönnöm.

Semmi ilyesmi. Krisztián tökéletes úriembernek bizonyult. Felnyitotta a szeméttároló tetejét és egyenként bedobálta a zsákokat. Kezét leporolta és széles mosollyal fordult Dorka felé.

— Menjük ki az utcára, csak vigyázzon azokra a rozsdás rugókra és az eldobott vaslemezekre. Renoválás folyik a szomszédos házban, azért van itt ez a hulladékgyűjtő.

— Köszönöm, — felelte Dorka és szeme sarkából elkapta Krisztián tekintetét és rögtön tudta, hogy a férfi értékes nőnek tekintti nemes tulajdonságokkal és nem egy utcai tramplinak, aki beköltözik négy férfihez.

— Általában munkába befele reggelizek, — folytatta Krisztián, és kérdő tekintetével tovább méregette Dorkát. — Ha várna egy másodpercig, mialatt hozom az aktatáskámat, szeretnék magával beülni egy kávézóba és szeretném magát kissé jobban megismerni, valamiféle kényelmesebb és civilizáltabb körülmények között.

— Kiolvasta a gondolatomat, — bólintott Dorka. — Chicago óta nem ettem és farkaséhes vagyok. Bármilyen tiszteséges és tiszta hely elfogadható számomra.

— Chicago, — mosolygott Krisztián, — jó messze van ide és nagyon is kíváncsi vagyok.

Ezt kijelentve és kettesével szedve a lépcsőket felrohant az emeletre és egy percen belül, aktatáskával a kezében már jött is lefele, mint valami forgósél, amit kerget a hurrikán.

*

Percekkel később Dorka és Krisztián a Horn and Hardart kávézóban ültek a Broadway és W 45th utca sarkán. Krisztián két kávét, két narancslevet és két mini kuglófot vett ki az automatából. Hozzá két tányér rántottát és pirítóst hozott és udvariasan letette a finomságokat Dorka elé az asztalra.

— Akarna valami mást is? — kérdezte.

— Ennyi bőven elég, — mosolygott Dorka.

— Egyenesen azért repült ide Chicagóból, hogy kitakarítsa a lakásukat?

— Az ügy sokkal komplikáltabb, — felelte Dorka.

— Hogyan?

— Inkább nem beszélnék róla, — szempillái alól felfele sandítva Dorka csalogató pillantást vetett a fiatalemberre.

— Rendben, akkor miről szeretne beszélgetni?

— Mi a maga családi neve és milyen munkában dolgozik?

— A családi nevünk Hardy és önálló épület rehabilitációs vállalkozó vagyok. Felveszek alvállalkozókat, egyeztetek az építészekkel és beszerzem az építési engedélyeket.

— Ügyes, — felelte Dorka, és gyorsan átugrott a második részre, ami érdekesebb látszott számára. — Ez egy magyar név lenne, — kérdezte.

— Feltétlen az.

— Hogyan van, hogy nincs akcentusa angolban?

— A szüleim magyarok, én New Jersey államban születtem.

A kávé felségesen illatozott és a finom sütemény szinte elolvadt a szájában. Szakadásig feszült idegei lassan kezdtek kiengedni. Tekintete a fényes asztalokra és az ételekkel megrakott hosszú polcokra tévedt. Ez Amerika, gondolta, és végül is lehet, hogy nem lesz itt olyan rossz. A férfi feltehetően nős, bár az ujján nem látok jegygyűrűt, de nem árt, ha megkérdezem.

— Beszél magyarul? — kérdezte.

— Igen, — Krisztián magyarul válaszolt és lassan elgondolkozva kavargatta kávéját, — egy kicsit, nem sokat.

— A felesége is magyar? — Dorka csalafinta pillantást vetett a férfire.

— Ez valami trükkös kérdés, — válaszolt Krisztián és enigmatikus mosoly játszadozott kíváncsi szája sarkában.

— Semmi esetre sem, — Dorka arca mélységesen sötétre pirosodott és szinte sírva kérdezte. — Beszél vagy nem, mondja meg.

— Nem tudom, — nevetett Krisztián, — még nem találkoztam vele.

Dorka beharapta ajkát és összeráncolta a homlokát.

— Tehát nem nős.

— Csak akkor felelek, ha megengedi, hogy tegeződjünk, — felelte Krisztián és kezét rátette Dorka kezére.

— Nem bánom, tegeződjünk, — válaszolt Dorka mérgesen, de nem vette el a kezét, — de mond meg, hogy nős vagy-e vagy nem.

— Nem vagyok nős, de mivel ilyen személyeskedő kérdéseket teszel fel, nekem is szabad valami hasonlót kérdezni. Van magának, hogyan mondjam, angoltól fordítva, valami romantikus kapcsolata a négy légény egyikével a negyedikén?

— Semmi esetre sem romantikus, — nevetett Dorka felszabadultan és kedves egyénisége, mint a fényes nap a vihar után bukkant elő a tegnapi órára rátelepedett szomorú felhők közül. — Nyolcvan dollárt fizetnek hetente és helyet adnak, ahol alhatok. Egyelőre ez a megállapodás, és majd meglátom, hogyan alakulnak a dolgok. Iskolába szeretnék menni és nőrsz leszek. Nem akarok Amerikában háztartási cseléd maradni.

— Ambiciózus tervek, — pillantott órájára Krisztián, — de most mennem kell. Örültem, hogy megismerkedtünk és remélem, hogy rövidesen ismét egymásba futunk.

— Én is remélem, — válaszolt a lány túlságosan sietve. Lehet, hogy akarata ellenére túl gyorsan, ahogy kinyújtotta kezét a férfi felé, aki a tenyerébe vette és körbefonta finom illatú ujjával, amiken nem volt semmiféle eljegyzési gyűrű.

Áruló és indokolatlan elvárásokkal tekintetében, Dorka próbált nem nézni a férfire, mert a vágy szemében lobogó lángjai világosan mutatták volna titkos érzéseit. Ez a fiatalember, ha még néhány próbát kiáll, gondolhatta Dorka, pontosan alkalmas, jó fogás lesz a szerelem területén.

Krisztián elment, de az ajtóból visszafordult. Kedves mozdulattal felemelte a kezét és játékosan mozgatta az ujjait. Dorka viszonzta az üdvözlést és az egész olyannyira szép volt és ígéretes.

Hatodik Fejezet

Dorka visszament a lakásba és valahogyan sokkal könnyebbnek érezte magát. Újult erőt adott neki, hogy végre találkozott egy tisztességes emberrel, aki a közelben lakott és készen állt, hogy segítsen, ha kell.

Folytatta a takarítást, a megmaradt szemetet kisebb zacskókba gyűjtötte össze, hogy könnyebben ledobhassa a szemetes aknába. Utána aludt egyet. Kipihenve és jókedvűen ébredt, lezuhanyozott és legszebb ruháját vette fel. Arcán megigazította a sminket, új krémet kent rá, kifestette a körmeit és lement a szupermarketbe, hogy bevásárolja a vacsorára valót a négy férfinak.

Semmi szokatlan nem volt abban, hogy egy hajadon nő négy férfival lakjon és ellássa őket, okoskodott magában. A századfordulón, hatvan-hetven évvel ezelőtt, az ipari forradalom virágkorában és a Kelet Európai masszív emigráció idejében kialakult a szokás, hogy házigazda házaspárok hét-nyolc férfi bérlőt is elláttak otthonukban, burdosokat, ahogy akkor nevezték őket és egy fedél alatt laktak velük. A férfiak három műszakban dolgoztak a bányákban vagy az acélgyárakban. Nagyon kevés bevándorló nő érkezett akkoriban és a legtöbb férfinak semmi szándéka vagy pénze nem volt, hogy nőüljön és eltartson egy családot. Az amerikai születésű angolszász tulajdonosok és a cégek vezető tisztviselői brutális kihasználták a nyelvtudás nélküli, gyakorlatilag írástudatlan emigránsokat. Ipari balesetekben sokan meghaltak közülük. Semmi törvény nem volt, ami védelmezte volna biztonságukat. Az emigránsok a városok legszegényebb részében laktak, általában nedves, szennyezett helyeken és gyakran felszedtek fertőző betegségeket, mint tuberkulózist vagy tífuszt és orvosi biztosítás és kezelés nem létezett számukra.

Mégis, néhányan túléltek közülük a szörnyű körülményeket és családot alapítottak és gyerekeik lettek és elegendő dollárt gyűjtöttek össze, hogy a második generációnak könnyebb legyen.

Régi szép idők gondolják némelyek manapság, de ez egy meglehetősen visszataszító hazugság.

Kivéve, Dorka esetében és némi fontos szempontból, az ő esete más kategóriába esett. Nem volt férfi, aki védelmezze. Charlie-re nem számíthatott. Charlie Ráhel kedvelte, és Ráhel amerikai volt és legyőzhetetlen. Emellett, amikor Charlie nem volt odahaza, a többiek otthon lehettek, ahogyan munkaidejük különbözött, és Dorkának egy második férfire is szüksége lehetett, hogy védelmezze, ha az első házon kívül volt.

A Pennsylvania és Ohio vidék emigráns élet idejében, a háztulajdonos feleségének mindig volt egy szeretője, hogy védelmezze a többiekkel szemben, amikor a férj kétszáz méter mélyen, lent a bányában dolgozott tizenkét órán keresztül.

Mialatt ezeken a régmúlt problémákon töprengett Dorka megtisztította a húst. Utána kockákra vágta és félretette. Három jókora hagymát apróra szeletelt és főzőolajban dinsztelte egy darabig. Őrölt pirospaprikát zúdított a keverékbe és mielőtt a paprika égni kezdett ráborította húsdarabokat és bőséges vízzel felhígította.

Hosszú időbe telt, hogy a hús megpuhuljon és porhanyós legyen. Volt ideje, hogy száraztészta főzzön ki hozzá és a híres magyar pörkölt, avagy amerikai nyelven Hungarian gulyás útban volt, hogy a legfinomabb étel legyen belőle, amit ezek a férfiak hosszú hónapok óta először ettek.

Az étel már majdnem készen volt, amikor elsőnek Miklós jött haza. Orra azonnal megérezte a mennyei aromát és kanál után nyúlt, hogy belekóstoljon a fazékba.

— Na, ez nem így megy, — kiáltotta Dorka és kivette Miklós kezéből a kanalat. — Egyszer mosd meg a kezed a fürdőszobában és nem a konyhai mosogatóban. Legyen gondod, hogy rendet hagysz magad után. Töröld szárazra a mosdót és húzd le a vécét. Többé itt nincs szemétdombi állapot.

Miklós fintorgott, elnyomott egy savanyú mosolyt, de engedelmeskedett. Az új szabály az ő érdekeit is szolgálta.

János és Laci egyszerre érkeztek haza és Laci előre engedte Jánost, hogy elsőnek használja a vécét és a mosdót.

Laci elismerő szemekkel oldalvást lesett Dorka felé. — Köszönjük, madám, — mondta, — csodálatos munkát végzett. Nagyon szerencsések vagyunk, hogy nálunk van. Rám számíthat. Majd én helyreigazítom ezeket a latrokat, ha kilépnek a sorból.

— Köszönöm, — válaszolta Dorka, ahogy Charlie téblábolt be a szobába és legalább harminc centit esett le az álla.

— Nézd már, — kiáltotta Charlie, ahogy Ráhel képe, mint egy hologram jelent meg lelki szemei előtt. Ráhel vissza fog jönni és tönkre fogja tenni ezt a tökéletes idillt, gondolta bánatosan, és ezt valahogy meg kell akadályoznia. A lakásra szüksége van, a jövedelem fenomenális, és Dorka munkája is kell. A lány Isten elrendelte mennyei áldás a falusi vidékről.

Miután teljesen megfőtt, Dorka jókora adagokat tálalt a pörköltből és a galuskából a férfiak elé. Körülülték a kicsiny asztalt, ahol alig volt hely a tányéroknak, és ahogy ettek a lemenő nap sugarai besütöttek az ablakon és aranyló árnyalatra festették a konyhát.

A másfél kiló marhafelsál és a kilónyi főtt tészta egy üveg savanyú uborkával hozzá rekordidő alatt majdnem elfogyott és a fiatal emberek csodálkozó arccal nézték egymást és gondolták, hogy milyen jó is az élet egy asszonnyal.

— Sört akarok, — jelentette ki Miklós és keze fejével megtörölte zsíros száját.

— Használj szalvétát, — nézett rá Dorka rosszállóan, — és sör nincs, és ugyanabból az okból semmiféle alkohol sem.

— Hozok be egy hatos csomaggal, — emelkedett fel Miklós üléséből.

— Ülj le, Miklós, — Laci nézett rá bátran, bár vékony karjainak semmi esélye nem volt a fiatalabb férfi meglehetősen dagadós bicepszé ellen.

— Bármennyire utálok, hogy ünneprontó legyek, de be kell jelentenem valamit, — mondta Charlie, — mindenki figyeljen rám.

— Semmi szeszes ital a házban, — ismételte Dorka elszánt hangon, — vagy költözöm ki.

Charlie és Laci belegyezően bólintottak.

— És részek nem jöhetnek haza az éjszaka kellős közepén, — mondta Dorka és összeszedte a tányérokat és jókora csörömpöléssel beleejtette a mosogatóba.

— Ez magától értetődik, — felelte Charlie, mintha keneteléssel próbálná Dorkát valami kellemetlen hírre előkészíteni.

— Majd én elmosogatok, — János felállt és intett a lánynak, hogy hagyja a munkát. — Ül le, te is egyél, majd én megmosom az agyát ezekkel a semmirekellőknek.

— Valamit csinálnunk kell Ráhellal, — mondta Charlie idegesen tekintgetve körbe. — Megszerzi nekem ezt a kéglit és most parancsolni akar, hogyan használjam.

— Mit értesz ez alatt?

— Akarja, hogy ti mind költözzetek ki, vagy beárul az apjának.

— Nonszensz, — mialatt egyik tányért a másik után öblítette el, János hátrafordította a fejét. — Nézem meg csak a bérleményi szerződést. Ráhel nem fogja nekünk elrontani a remek üzletünket. Állampolgár vagyok és jogaim vannak.

Charlie előkereste a szerződést és odaadta Jánosnak

János szüneteltette a mosogatást, megtörölte a kezét és Laci felé fordult.

— Fejezd be, — utasította és azonnal leült a helyére, ahogy a másik felállt.

Figyelmesen elolvasta a hatoldalnyi legális dokumentumot és felnézett.

— Nem találtam benne semmit, ami korlátozná, hogy hányan lakhatunk itt. Amíg a főbérlo, Charlie itt lakik és fizeti a lakbért és nem okoz semmi közháborítást, biztonságban vagyunk. A főbérlo nem adhat ki semmit albertletbe, tehát hallgatnunk kell a havi ötven dollárról. Charlie áldásos nagy szívének jóvoltából, mi mind ingyen élünk itt.

— Nagyon nagy és áldásos szíve van, — tette hozzá Miklós gúnyosan.

— Öten egy hatvan négyzetméteres lakásban egy kicsit sok, — mondta Laci.

— És, — Miklós nézte az akadékoskodót ellenségesen. — Költözz ki.

— Van egy jobb ötletem, — válaszolta Laci, — valami, hogy a kecske is jóllakik és a káposzta is megmarad.

— Igazán, — kiáltotta a másik három azonnal, csak Dorka hallgatott.

Laci összehúzta a szemöldökét és ajkait csücsörítve fütyörészni kezdett.

— Hardy Krisztián a harmadikon. — mondta, — Krisztiánnak van egy extra üres szobája. Egyikünk oda költözik és neki fizeti az ötven dollárt. Biztos vagyok benne, hogy ahogy meghallja a pénzt, imádni fogja az ajánlatot.

— Micsoda észkombájn elgondolás, — rázta a fejét Charlie, — de hibás az elmélet. Szükségem van az ötven dollárra. Számítottam rá. Kerekeket akarok venni és már ki is szemeltem egy Ford Mustang kocsit.

— Én beköltözöm az üres szobába a harmadikon, — szólalt meg Dorka és szemét egyik férfiről a másikig pásztázva titokzatosan mosolygott hozzá.

— Hogyan? — kiáltott egyszerre a négy férfi.

— Mennyi maradt meg a pörköltből? — kérdezte Dorka.

— Maradt elég, — felelte Charlie és belekukkantott a fazékba.

— Vigyem csak le a harmadikra, — Dorka kacér pillantást vetett mindegyik fiatalemberre, — és meglátjuk, hogy mi történik.

Charlie összehúzott szemekkel szigorúan felmérte a leányt. — De azért takarítasz nekünk és továbbra is főzöl, — kérdezte, — vagy nem?

— Ha továbbra is fizetitek a heti nyolcvan dollárt, akkor fogok, — felelte Dorka, — és továbbra sem hozhattok szeszes italokat a lakásotokba. Nem fogom semmiféle degenerált alkoholista bűdös hányadékát feltisztítani utánatok.

Hetedik Fejezet

Dorka befedte a fazekat és a kockás asztalterítővel betakarta. Utána, a megmaradt galuskát egy műanyag dobozba öntve, az egészet beletette egy vesszőkosárba és maga mögött hagyva a négy bambán bámuló megdöbben legényt kísért a lakásból.

A harmadikon becsöngetett Krisztián ajtaján. Ahogy a fiatalember ajtót nyitott, széles mosollyal az arcán és nyilvánvalóan boldogan, hogy láthatta a leányt, aki egy csábos angyal magabiztosságával állt ott, aki minden ravaszságot ismer a nagykönyvben és játszi könnyedséggel tud bármi férfit az ujjá köré csavarni és bekötözött csomagban kikézbésíteni, legyen annak bármi pénze vagy anyagi hatalma.

— Egy kicsit sokat főztem, és egy jó adag megmaradt, — mondta, — és reád, szegény éhezőre gondoltam. Szeretnéd megkóstolni, amit készítettem?

Krisztián mosolya, ha lehet, még kedvesebbé vált. — Minden körülmények között, — mondta, — igen, és fáradj beljebb.

A lakás tisztának és rendezettnak nézett ki. Ugyanaz az elrendezés, mint fent, de jobb bútorzattal, és minden a helyén látszott lenni és sehol nem lehetett egy porszemet sem találni.

— Megengeded? — a leány a konyhaasztal felé biccentett a fejével.

— Természetesen, — bólintott Krisztián.

— Légy oly jó és keress elő két tányért és két teríték kést és villát, — mondta Dorka és letette a kosarat a konyhakredencre, — és szalvétákat, természetesen.

Egy percen belül a kis asztalnál ültek és Dorka szedett a pörköltből és galuskát tett hozzá mind a kettőjüknek.

— Bocsánat, — mondta Krisztián, — szinte elfelejtettem. — Van egy palack Szürkebarát borom és ünnepelnünk kellene. Meginnál egy félpohárnyival velem?

— Miért ne? — bólintott Dorka. — Mit ünnepelünk?

— Életünk hátralévő részének a kezdetét, — felelte Krisztián és töltött magának egy pohárral és egy fél-pohárral a leánynak.

— Kedves, — mosolygott a leány. — Hogy ízlik a pörkölt?

— Felséges, — felelte a férfi, ahogy egy villával a szájába tett. — Édesanyám is csinált sokszor Hungarian goulash pörköltet. Ez Hungarian goulash, nem?

Dorka bólintott, tekintetét gondosan a férfin tartva és várva az alkalmas pillanatot, hogy tervét bemutassa.

A férfi a leány poharához koccintotta poharát és a pohár fele tartalmát gyorsan leöntve a torkán, figyelmesen szemlélte a leányt mialatt az rózsaszín nyelvének csücskével óvatosan szippantott a sajátjából.

— Szobát keresek, — kezdte Dorka közömbös hangon, mintha csak valami szürke ténymegállapítást tenne meg. — Hallom, hogy nálad van egy kiadó.

— Már úgy érted, hogy be akarsz költözni hozzám? — felelte Krisztián és kissé meglepetnek hangzott.

— Na, egyáltalán nem, — dadogta Dorka, magabiztossága komoly károkat szenvedve egy tektonikus hasadék mentében, — de szeretnék egy helyiséget, ahol lakhatok és lakbért fizetnék neked. Este bezárhatod az ajtód, ha félsz, hogy zavarni foglak.

— Miért ennyire hirtelen?

— Fent nincs nekem hely és Charlie legendás barátnője ki akar rúgni, még abból a fél ágyból is, amit felajánlottak.

— Ráhel, hallottam róla, táncosnő egy kétes hírű éjszakai lebujban.

— Igen, ez ő.

— Féltékeny lenne?

— Semmi oka. Nincs semmiféle romantikus tervem Charlie tekintetében.

— Ezt jó hallani, — mosolygott Krisztián és a megkönnyebbülés sóhaja, mint szélvész tört elő belsőjéből. — Ebben az esetben van egy kiadó hálószobám. Tíz dollár egy hétre és nincs hozzá semmi feltétel.

— Köszönöm, — felelte Dorka és poharát felvéve, mintha gondolkozott volna, hogy az egészset egyszerre egy nagy kortyban lehajtsa, — és ki is veszem.

— Nem akarod megnézni?

— Nem lehet rosszabb, mint ami fent az emeleten van.

— Egy keskeny ágy fele, — nevetett Krisztián, — lenne kedved ezt megmagyarázni?

— Nem hiszem, hogy szeretnéd tudni, — száját elbiggyesztve Dorka keskeny vonalba harapta alsó ajkát. — New Yorkban töltött első éjszakámon egy ágyban kellett aludnom Charlieval. Lábtól fejig és teljesen felöltözve, nincs okod a féltékenységre. Nem történt semmi.

— Féltékeny? — felelte Krisztián és szemei kikerekedtek. — Miért lennék féltékeny?

— Nem tudom, — szemét lesütve Dorka elfordult. — Köznapi szófordulat, sajnálom, hogy felhoztam.

— Sose sajnáld, persze, hogy féltékeny vagyok. Ha ez a mocskos Charlie hozzád nyúl, kibelezem. Akarod megnézni a szobát vagy nem?

— Megnézem, — Dorka mosolya visszatért és egyenesen a fiú szemébe nézett. — Persze, hogy megvizsgálom, de ma este költözöm be, akármilyen állapotban van is.

— Tiszta és rend van benne, és egy kétszemélyes ágy. A szüleim alszanak benne, ha New Yorkba jönnek látogatóba.

— Mikor jönnek legközelebb?

— Karácsony körül, négy hónap múlva, de lehet, hogy én látogatom meg őket. Természetesen veled, ha te is úgy akarsz és minden dolog rendje-módja szerint alakul.

— Minden dolog a rendje, módja szerint fog alakulni, — felelte Dorka, erősen megnyomva a minden dolog szót.

— Dolgok, — a férfi ismételte, — miféle dolgok?

— Ilyenféle dolgok, — felelte a leány és megcsókolta Krisztián arcát és nyaka köré fonta karjait. — És ebből jóval többet is kapsz, ha jól viseled magad.

*

A hét közepe felé, amikor mindenki munkában volt, Dorka szorgalmasan tevékenykedett a fenti konyhában. Késő délután fele járt és sietnie kellett. Az öt éhes férfi nemsokára jött haza. Csontnélküli csirkemellet vett az A&P supermarketbe, 99 centért fontját. Laposra potyolta a darabokat és egyenként megforgatta kenyérmorzsra, liszt, bors és pirospaprika keverékbe, és mint valami Pizzai ferdetornyot egymás tetejébe rakta, készen, hogy kisüsse őket a serpenyőben.

Az ajtócsengő megszólalt. Ki lehet? Még egy szájat etetni, vagy valaki a gonoszon és a jószágosan is túl tiszteletét teszi, soha nem lehetett tudni.

Dorka kinyitotta az ajtót. Mennyire vigyázatlan tőle, de mit tudott még akkor New Yorkról, egy háború előtt bérházban ajtónálló őr nélkül.

Egy magas és vonzó külsejű nő nézett le rá 180 cm magasságának és húsz centiméteres cipősarkának magasságából.

— Ráhel vagyok, — kezdte a látogató, — maga kicsoda?

— Dorka, — felelte a leány és csodálattal bámulta a kikapós nőt, aki valamiféle szuper ego végzetes és irracionális impulzusainak rabja lehetett és Dorka semmi jót nem várhatott kárminpirosra festett duzzadt ajkaiból feléje áradni. — Hallottam magáról, — folytatta, — vacsorát készítek, fáradjon beljebb.

Ráhel belibegett és megvetéssel mustrálta a sütésre készen álló prézlis hús darabokat.

— Ez mi, — kérdezte, — panírozott iguána snicli?

— Nem, — felelte Dorka, magánhangzóit elnyújtva és kacagva, nyilvánvalóan Ráhel szemtelen humorában valamiféle vicces értéket érzett. — Se nem El Salvadorból, vagy Hondurasból, sem esetleg Costa Ricából jöttem, egyik ilyen helyről sem.

— Nem érdekel, hogy melyik majomketrec nagyságú alantas országból való vagy. — Csattant Ráhel hangja, mint valami évezredes túlfeszített íjász húr. — De hol van Charlie? Azt szeretném tudni.

— Munkába, este hat óra fele lesz otthon, amikor Jerseyből bejön a vonatja.

Ráhel kígyó hasíték keskenyre húzta szemét és késznek látszott, hogy mérges fogait belevájja Dorka húsába.

— Kapcsolatod van vele?

Dorka beledobta az első két szeletet a forró olajba, szemei dupla cigánykereket hánytak és felháborodott sóhajt fűjt ki magából.

— Nincs.

Ráhel kissé előrehajolt és kezeit hátrakulcsolva nagy léptekkel félkört írt le Dorka körül.

— Akkor mit kerestél az ágyában?

— Hm, — motyogta Dorka, — nem volt, hogy máshol aludjak.

— Gondolod, hogy ez elegendő ok? — hirtelen megállva Ráhel abbahagyta a cirkálást.

— Teljesen felöltözve, — nézte Dorka a cifra nőt, aki szinte pukkant széjjel jogosnak vélt dühében. — Semmiféle tapogatás és kézimunka, hidd el nekem, ez lett volna a legutolsó dolog, hogy eszembe jusson.

— Akarom, hogy költözz ki, — üvöltötte Ráhel, arcát egy centire nyomva Dorka arcától.

— Nem, szó sem lehet róla, — hirtelen mozdulattal Dorka megfordította a két szeletet a serpenyőben. — És vigyázz, a forró zsír könnyen széjjelégeti azt a kisminkelt gyönyörű fizimiskádat. Ne kezdj ki egy nővel, aki 300 fokos zsírral és lobogó lángokkal dolgozik. Nem költözöm sehova. Szeretem a szobámat és maradok. Soha nem adom fel és senkiért.

— Itt nincs neked semmi saját szobád. Négy férfi van itt és csak két hálószoba. Kivel alszol. Válaszolj.

— Itt? Nem lakom itt, — felelte Dorka diadalmas mosollyal az arcán.

— Akkor hol laksz?

— Semmi közöd hozzá.

— Mégis, mit keresel itt?

— A háztartásbeli bejárónő vagyok. Takarítok, főzök erre a négy alakra és este megyek haza a saját lakásomba.

— Hm, — morogta Ráhel, mintha elvesztette volna a hangját.

— Ebben az esetben, — ismételte Dorka csúfondáros hangon mialatt kivette a két első ropogósra pirult szeletet és lejjebb fogta a lángot. — Együnk ebből az iguána snicliből. Ha ízlik, maradhatsz és a legjobb barátnők leszünk. Ha nem ízlik, akkor gyere vissza éjszaka és szeretkezhetsz Charlieval, ami belefér, mialatt János horkol a melletted lévő ágyban.

— Iguána, — fintorgott Ráhel, — milyen íze van?

— Mint a csirkének, te csacsi, — nevetett Dorka. — Ez államilag lebélyegzett USDA Perdu márkájú kicsontozott csirkemell az A&P üzletből. Akarod leellenőrizni a bolti blokkot és a csomagolást?

Nyolcadik Fejezet

Dorka jól aludt. Reggel a fürdőszobában hidegvizet spriccelt az arcára, megfésülte a haját és szaladt vissza a konyhába. Krisztián nem jött ki még szobájából és Dorka nem akarta zavarni. Körbenézett, meglátott egy csomag Wonderbread márka szeletelt kenyeret egy redőnyös fadobozban és két szeletet bedobott a pirítóba.

Egy másodperc múlva felgyújtotta a gázt a kályhán üdögélő teáskanna alatt és a Nescafé dobozt és egy cukor címkével jelzett jókora műanyag kazettát a konyhakredencre helyezett.

Készen, hogy a hozzávalókat belekanalazza két csészébe, szinte megijedt meglepetésében, ahogy Krisztián belépett a piciny konyhába és vidám mosollyal szemlélte a szorgoskodó leányt.

— Utólagos engedelmeddel feltételeztem, — hebegte, — Horn and Hardart reggelizésünk alapján, hogy szereted a kávé.

— Szeretem, — felelte a fiú mézédés hangon, — mennyei az illata és köszönöm, hogy elkészíted.

A teáskanna füttyült és Dorka öntött mind a kettőjüknek. Krisztián még két szeletet süllyesztett a pirítóba és a konyhaszekrény mélyéből elővarázsolt egy üveg eperlekvárt, ahol minden pedánsan és precízen látszott elrendezve.

— Reggel nem megyek be munkába, — mondta Krisztián és Dorkára pillantva azonnal visszavette tekintetét pirítósa, amire bőségesen kente a vaját és tetejébe a lekvárt.

— Ah, — nézett fel Dorka, meglepetten és látszólag ijedten az esetleges váratlan rossz hírtől. — Miért?

— Miként említetted, — a fiatalember kezében megállt a kenőkés és szemeit Dorkára függesztette. — Ápolónői iskolába akartál járni, és feltételeztem, — folytatta kissé csipkelődő hangon és idézőjelet csinált ujjaiból, — hogy elvihetlek egy kiváló iskolába és segíthetek, hogy beiratkozz.

— Ilyen hamar? — felelte Dorka meglepetten és torkához kapta a kezét.

— Az őszi szemeszter nemsokára kezdődik, — bólintott a fiatal férfi. — Ha most nem igyekszel bejutni, elvesztegetünk egy fél évet. Nemrégiben csináltam valamiféle konstrukciós munkát a Hunter Bellevue Ápolónői főiskolánál a 25th utcánál a First Avenue közelében. Az iskola beletartozik a New York City népiskolák kötelékébe és az elsők között vannak az egész országban.

— Egyelőre nincs pénzem a tandíjra, — felelte Dorka mélyen elpirulva és arcát eltakarva lehúzta a bőrt a szeme alatt, mialatt a lehető legkeskenyebbre húzta szemeit, ami mélységesen kételkedő kifejezést kölcsönzött tekintetének. — De amúgy sem vennének fel. Mindössze hat hónappal ezelőtt jöttem ebbe az országba és nincs semmiféle amerikai tapasztalatom vagy

iskolázottságom. Továbbá, hogyan tartanám el magam, mialatt nappali tagozatra járok? Négy férfire takarítok és főzök, ami önmagában minden időmet lefoglaló munkakör.

Krisztián előrenyúlt és kezét rátette Dorkáéra. — Emiatt ne aggódj, — mondta. — Elsősorban, ennek az évnek a kezdetével, minden jelentkezőt felvesznek. Rettenetes nőrsz hiány van az egész országban és bárkit bevesznek, aki hajlandó valakinek tűt szúrni a karjába, hogy vért venni tőle.

— Akkor sincs pénzem a tandíjra, — felelte Dorka és nem vette el a kezét. — Jobb lenne, ha egyszer félretennék néhányezer dollárt, és egy-két év múlva ismét megpróbálnám.

— Nincs tandíj, az iskola ingyenes, — mosolygott Krisztián és lassan ide-oda mozgatta fejét, — teljesen ingyenes. Lehet, hogy kell majd vened néhány tankönyvet, talán egy vérnyomásmérő műszert, de a többit az állam fizeti. Nem egy csodálatos országban élünk?

— Igen, abban, — bólintott Dorka és szemében könnyek csillogtak, — és te, Krisztián, nagyszerű ember vagy és nagyon kedves. Nem tudom, hogyan fizessem meg jószágodat. Alig ismeresz engem, és feltétlen bizalmat kölcsönzöl, a kétség minden árnyéka nélkül.

— Mert szeretlek, — Krisztián előrehajolt és Dorka maszatos arcáról és könnyfátyolos szeméről egyenként lecsókolta a könnyeket. — Első látásra beléd estem. Olyan édes voltál és csodálnivalón elkeseredett, ahogy rángattad a lépcsőn lefele azokat a szemetes zsákokat, hogy nem tudtam ellenállni.

— Oh, — zokogott Dorka. — Ez igaz lenne? Kérlek, ne álltass hiú udvarlással. Nagyon hosszú utat tettem meg szüleim házától idáig, és láttam rengeteg rosszat és sok gonosszal beszéltem. Lehet, hogy erősnek látszom és határozottnak, de mégis nő vagyok és sebezhető.

— Kérlek, higgy nekem, — simogatta Krisztián a remegő nő arcát. — Megvannak az önző okaim, hogy helyesen fejezzem ki érzéseimet, amik számítóak, esetleg egocentrikusak, de, — folytatta a fiatalember, és megnyerő mosoly bontakozott ki jóképű arcán, — mindamellett, hogy ellenállhatatlanul vonzónak találalak, mind a külső és mind a lelki vonatkozásban, és ezt még soha nem mondtam el senkinek, még a szüleimnek sem, pedig a mi családukban nagyon közel állunk egymáshoz.

Rendben, legyen így, de a kételkedés árnya mégis átlebbent Dorka arcán. Egy pragmatikus, saját magára számító egyéniség, bármennyire is tetszett neki, amit hallott, talán okkal, érezte, hogy itt valami nincs rendben, ahogy Krisztián kitárja előtte a lelkét. Akkor miért lakik egyedül, miért nincs barátnője? Talán nem is szereti a női nemet, és tagadja a szexualitását és gyónni szeretne.

Szörnyű gondolatok, sóhajtott Dorka, de kezének játszi mozdulatával elhessegette őket.

Felállt és Krisztiánhoz lépett. A férfi negyed fordulót forgatta a székét, elnyomta magát az asztaltól, jó jele, hogy tudta, hogy mi következik és Dorka a férfi ölébe eresztette felségesen kíváncsi és aranyos fenekét.

— Egyszer csókolj meg, — mondta a lány és ajkait a férfi felé tartotta, — ha mind a ketten szeretjük, akkor kiöntheted a lelkedet és mindent elmondhatsz.

Az első csók, nincs szó, ami helyesen le tudná írni a benne foglalt a mennyei szenvedélyt, ami mint áradat, ami áttörte gátját engedi szabadra a korlátozatlan és határok nélküli szerelmet. Dorka tudta, hogy ezt megtalálta Krisztiánban. A férfiben megvolt a zabolázatlan vágy, ami

fenntartja az érzéseket és a kíváncsiságot, és egy életre összeláncol egy embert és egy asszonyt, a gyönyör szétszakíthatatlan egységbe és a vele járó kötelezettségekbe.

Dorka elhúzódott, mielőtt az elragadtatás magasabb régióinak keresésében nyelvük egymás köré fonódott volna és lecsúszott Krisztián öléből. Első alkalommal a nyelvcsókot női méltósága alattinak tartotta. Nem akarta gátlástalan szexszel magához kötni ezt a fiatalembert. Az ápolónői iskolába való beiratkozás fontosabb volt, minthogy most meghallgassa Krisztián gyónását. Majd el fogja mondani, ha az könnyít a lelkén és bevallja, hogy miféle probléma zavarja.

— Amennyire jól sikerült is ez a csók, — mosolygott a fiúra, — és határozottan átmentél a próbán, — ne vesztegessük tovább az időt és íráss be abba a nőrsz egyetemre.

— Igaz, — felelte a férfi, felállt és indulni késznek látszott. — Taxival megyünk.

— Én fizetek, — vágott közbe Dorka, — és később, ha még mindig akarod és van rá időd, beülhetünk a gyóntatószékbe.

*

A Dékáni irodában Dorka kitöltött több űrlapot, gondosan kibetűzve gimnáziumának a nevét, és miután kifizette az öt dollár regisztrációs díjat, beiratkozott hallgatója lett a City University of New York, azaz CUNY felsőoktatási intézménynek.

— Egyelőre három alapvető kurzusra iratkozzon be, — az irányítási tanácsadó javasolta, — ezzel összesen tíz kreditet, avagy tantárgy hitelt szerez az első szemeszter folyamán. Lehet, hogy így tovább fog tartani, hogy diplomázzon, de biztonságosabb, ha meggondoljuk, hogy munkával kell magát eltartatnia. Később felgyorsíthatjuk a folyamatot, ha bebizonyította, hogy javul az angol nyelvtudása, és megfelel a követelményeknek.

— Nincs semmi baj az angol nyelvtudásommal, — morogta Dorka, nyilvánvalóan megsértődve, de Krisztián megrángatta a ruháját.

— Hallgass, — mondta, — senki nem szereti a kellemetlenkedő idegeneket. Örülj, hogy felvettek.

Dorka zabolát kötött felháborodására és távoztak, anélkül, hogy ellenséget szereztek volna. Az utcán karját a férfiébe fonta és lépéseit hozzá igazította.

— Ami a vallomást illeti, — pillantott a fiatalemberre. — Ha készen állsz mesélni, szívesen hallgatom.

— Nem egészen vallomás, — felelte Krisztián és beharapta felső ajkát és Dorka érezte a férfi énjét elárasztó feszültséget, ami mint valami gyilkos áram töltötte fel testét. — Inkább csak egy történet. Egy igaz sztori, hogy mennyire aljasak és hazugok lehetnek az emberek és gonoszáguknak nincs határa.

— Valami lányról lesz itt szó, — mosolygott Dorka és egy kis trattoria felé noszogatta, néhány lépcsővel az utcaszint alatt és éppen kinyitásra készülődve. — Igyunk meg egy cappuccinót, és megtervezzük bosszúnkat.

Lementek és az oldalfal mentében leültek egy kicsiny asztalkához. Egy testes nő széles csípővel és ébenfekete szemekkel felvette rendelésüket és egy percen belül két bögre eredeti olasz cappuccinó párolgott előttük.

— Egyszer, — kezdte Krisztián és szemei végtelenül nyugodtra és távolira fordultak. — Volt egy barátnőm, és eljegyeztük egymást, hogy összeházasodunk. Magdinak hívták, és csak azért nevezem meg a nevét, hogy ne kelljen többet barátnőmnek hívnom, mert már régen többé nem az. Nem is olyan régen, tavaly Karácsony idején, gyakran meglátogattam Magdit a szülei házában, New Brunswick városban, ahol laktak. Ünnepe lévén, nagyszámú értékes ajándékot követeltek, és nem csak neki, hanem az egész családnak. Én mindent megvettem, amit Magdi akart. Mert, ahogy az anyja mondta, a leánya megérdemeli. Ne érts félre, nem szenvedtem pénzhiányban, de annyira felesleges pazarlás volt, ha most rágondolok. Egy fiatal párnak, nem luxuscikkekre van szüksége, ha együtt tervezik az életüket. Tisztára üres cifrázkodás volt és önző halmozása a drága, de felesleges luxuscikkeknek.

— Máris gyűlölöm, — mondta Dorka és titokzatos mosoly ragyogta be arcát.

— Igen, — bólintott Krisztián, — az ünnepek elmúltak és néhány nappal Új Esztendő napja után, ahogy a díványon üldögéltünk nappali szobájukban és néztük a képernyőt, Magdi lehúzta ujjáról a gyémánt jegygyűrűt és visszacsúsztatta a kezembe. — Miért? — Kérdeztem meglepetten, hiszen éppen a közepén voltam elmagyarázni, hogy Manhattan West Side lakásomban kellene egyelőre laknunk, közel a munkáimhoz.

— Nem szereted a szüleimet, — felelte Magdi, — nekünk itt van ez a kétcsaládos ház és te nem akarsz velük egy fedél alatt lakni. Megmondtam neked világosan, hogy be kell költöznünk az alsó lakásba és hozzá kell járulnunk a jelzálogkölcson részleteinek fizetéséhez. Plusz, munkahelyem Newark városban van, itt a közelben New Jersey államban és senki kedvéért nem fogok munkába ingázni. Menj utadra te lator, elégünk van belőled. Az öcsémet sem szereted és még a pudli kutyámat sem.

— Ezt Karácsony előtt is megmondhattad volna, — feleltem kapásból, minden gondolkodás nélkül, — és megtakaríthattam volna az ezreket, amit a kikövetelt ajándékokra költöttem.

— Erre Magdi mit mondott? — Kérdezte Dorka és próbálta elfojtani kitörő nevetését.

— Azt mondta, hogy te zsugori zsírgombóc, azt hitted, hogy meg tudsz venni pénzzel és ajándékokkal. Szégyelld magad, te gyalázatos olcsó János, te alávaló szörnyeteg.

— Magdi, — tiltakoztam, — beszéljük meg ezt nyugodtan és a szomszéd szobában hallgatódzó szüleid nélkül. Holnap este vacsorázzunk együtt egy csendes étteremben és megbeszélhetünk bármi problémát, ami szerinted fenn áll közöttünk.

— Késő bánat, — felelte Magdi és felállt és kinyitotta az ajtót. — Holnap este már a Citibankbeli főnökömmel vacsorázom.

— Magdi, — nyögtem, — te ezt nem gondolhatod komolyan. Egyik percben jegyesek vagyunk és a másik percben boyfriended van. Kérlek, ne tedd ezt velem.

— Miért ne? — csattant fel Magdi és úgy kilökött az ajtón, hogy szinte elestem és orrommal szántottam fel a szőnyeget le a földszintre. — Tényleg azt hitted, hogy te vagy az egyetlen partiképes férfi az egész New York Metropolisz környéken?

— Nem, de, — dadogtam, ahogy a sarkamra rávágta az ajtót és az apja húszcentis böllérkéssel közeledett felénk.

— Miből gondolod, hogy én más leszek? — vágott közbe Dorka és meleg és megnyugtató kezét a láthatóan feldúlt fiatalember karjára tette.

— Számos okból, — felelte a férfi. — Elsőnek, a te szüleid messze vannak és feltehetően nem fognak beleavatkozni életünkbe. Másodjára, már most a Manhattani lakásomban élsz és szereted New York Cityt. Harmadsorban, te egy ambiciózus személy vagy, aki nem ijed meg az erőfeszítésektől és soha nem fogsz egy férfit manipulálni anyagi előnyökért.

— És? — kérdezte Dorka és felemelte a mutatóujját.

— És, — a férfi mélyen a leány szemébe nézett. — Te vagy a legvonzóbb külsejű nő az egész világegyetemben és a te arcod a legszebb, amit valaha is életemben láttam. A te csókod a legédesebb...

— Ennyi elég, — Dorka a férfi szájához tette kezét. — Nincs szükség további részletek leírására. Különbösen is, nyilvános helyen vagyunk és ez a Madonna lady már figyel minket. De azért biztosíthatlak, nem lesz csalódásod ezen a téren sem.

— Imádom az elmésségedet, — nevetett Krisztián, — és írd hozzá a listához, hogy soha nem leszel unalmas. Magdi totális semmitmondó volt, gyakorlati szempontból egy beképzelt süketnéma kuka.

— Hol van Magdi most? — kérdezte Dorka, — még tartja veled a kapcsolatot?

— Nem, — felelte Krisztián, nyilvánvalóan inzultáltan a feltételezéstől. — Az anyja telefonált hozzám pár hónappal ezelőtt, hogy hiányzom Magdinak, és a főnökével való viszonya véget ért, és jelenleg munkanélküli és bőségesen van ideje.

— Mit feleltél? — felelte Dorka a gyanú halvány árnyalatával mézédés hangjában.

— Mondtam, hogy ugorjanak bele egy tóba, mind a ketten, és a tó valami nagyon mély és jéghideg, és végtelenül hatalmas víztömeg legyen.

— Nagyon jó, — nevetett Dorka. — Hagyjuk itt ennyibe az ügyet, és soha nem beszéljünk többet róla, hacsak te nem akarod. Én begyógyítom, bármi sebet is ejtett a szíveden, és te leszel a legmagabiztosabb és kiegyensúlyozottabb férfi, aki valaha is járt ezen a földön.

Kilencedik Fejezet

A napok, a hetek és a következő két hónap mennyei boldogságban teltek. A Thanksgiving, azaz a Hálaadás ünnepe közelített és vacsora közben Krisztián kissé restelkedő hangon bejelentette.

— Édesanyám hatalmas pulykát süt és elvárja, hogy velük töltsük az ünnepet.

— Hmm, — nézett fel Dorka és megigazította köténytét, amit állandó jelleggel viselt a konyhában. Feszesen ült, valahogy beékelve az asztal és a fal közé, hogy Krisztiánnak több helye legyen és a kicsiny csipkés ruhadarab összegyűrődött ölében. — Ez jó hír vagy rossz?

— Ideje, hogy bemutassalak nekik, — felelte Krisztián és ujjával előre hozta Dorka egyik göndör hajfürtjét, amit annyira csodált a leány alabástrom nyaka körül.

Dorka előre lebbentette hajának többi részét is és csábosan lebegtette szempilláit.

— Említettél valaha is engem nekik? — kérdezte. — Vagy ez egy totális meglepetés? Már úgy értem, hogy Magdi helyett engem látnak bejönni.

— Magdi ókori história, — felelte a férfi és tekintete gondosan körbejárta Dorka arcát, hogy felfedezze tudatalatti aggodalmait és titkos jeleket találjon és bepillantson a jövőbe. Gyanúsította, hogy a leány terhes, de valami megfoghatatlan okból, még nem akarja neki megmondani. Nem akart semmi törvénytelen gyermeket ebbe az előítéletekkel teli világba hozni, és el akarta Dorkát venni feleségül. De ez ok nélkül siettetné az ügyet, és egyszer át kellett jutniuk a hivatalos eljegyzés akadályán, hogy megfeleljen anyja erkölcsi elvárásának, hogy helyes irányba vezeti életét. Édesanyja nem is tudta még, hogy együtt laknak. Hosszú másodpercek múltak el feltételezésekkel teli csendben, és Krisztián lassú, óvatos hangnemben folytatta.

— Tökéletes alkalom lenne, hogy bejelentsük eljegyzésünket, — kezdte és kezét kinyújtva simogatta Dorka gyűrűsujját. — Ezennel megkérem a kezét, és ha igent mondasz, veszünk egy alkalmas gyémántgyűrűt a West 47th utcai ékszer negyedben.

Dorka mélyen elpirult, lesütötte szemét és ölbe ejtette a kezét.

— Ha tényleg ezt akarod, —

— Igen, — válaszolta Krisztián őszinte lelkesedéssel.

Dorka oldalvást mozdította fejét, a fiatalemberre felé lesett és arca vöröses lángokra gyúlt.

— Nem azért ajánlod fel, mert terhes vagyok?

— Terhes? — esett le a férfi álla és szája kinyílt, mint valami varázslatos kapu, ami az örök paradicsomba vezet.

— Igen, négy hete már elmaradt a vérzésem, de nem akartam neked addig megmondani, amíg teljesen biztos nem voltam benne.

— Igen, és még annál inkább is, — jelentette ki a férfi és isteni dicsfény ragyogott fel arcán. — Gyermeünk a mennyek ajándéka, és életünk hátralévő részében mi egyek vagyunk örökre és mindenkorra.

— Köszönöm, — suttogta Dorka, — Krisztián, te becsületes ember vagy, de gondold meg a felelősséget, amit magadra veszel. Néhány héttel ezelőtt még gondtalan legényember voltál és semmi felhő nem árnyékolta be eged horizontját, és most apa leszel. Legtöbb férfi bebolondul, ha tetteik következményével kell szembenéznie. Magam is megleszek és megoldom a problémáimat, ha most ki akarsz szállni kapcsolatunkból.

— Magad a problémáddal, — kiáltotta Krisztián. — Mit nem gondolsz rólam? Hogy elhagyjam a saját testem és vérem? Egy bevándorló nő gyermekkel és munka, minden kapcsolat és megélhetés nélkül. Hogy magára hagyja a kisbábát egy apácakolostor ajtajánál és könyörögjön a főnövrnek, hogy fogadja el tőle gyermekét. Soha és semmikor. Mi ketten együtt fogjuk felnevelni ezt a gyermeket, Isten engem úgy segéljen.

— Rendben, — mosolygott Dorka, — a feleséged leszek, te drága romantikus versíró poétám. Vedd meg a gyűrűt és húzd az ujjamra a Thanskgiving vacsora asztalnál. De kérlek, nagyon kérlek, ne mond meg a szüleidnek, hogy terhes vagyok. Legalább is egyelőre ne. A dupla döbbenet bármi fiús anyára végzetes lehet. Volt egy hasonló eset a falunkban, és hidd el a felháborodott méreg a jövődöbéli nagymama arcán nem valami kellemetes látvány és csak erős idegzetű fiatal párok nézhetnek bármi ilyennek elébe.

— Okos elgondolás, — nevetett Krisztián teli szívből, nyilvánvalóan értékelve Dorka keserű humorát. — Elmegyünk a Kálvária Baptista templom Carteret városban és alkalmas időpontot választunk boldog egybekelésünknek.

— Remek, — forró csókot tapasztva a férfi szájára Dorka felállt és elővigyázatos hangon hozzátette. — Mit mondasz a szüleidnek, hogy én hol lakom?

— A YWCA-nél, — fogadta férfi a csókot.

— Nem lenne ez hazugság? — susogta a leány és a fiú nyaka köré fonta karjait. — Nem szeretném házasesetünket hazugsággal kezdeni.

— Kis füllentés, — mormolta Krisztián, ahogy Dorka nem engedte a száját szabadon. — Van egy a West 42nd utcában, néhány lépésre ide.

*

Carteret egy kis terület Middlesex megyében, New Jersey államban. Az Arthur Kill tengerbeáramlással határosan és New York City sziget területével, Staten Island-el átellenben. A New Jersey szuperországút vágja ketté területét, és a település afféle nyomasztó, sokkal jobb időket is látott közösség, egy hajótemetővel és egy komor börtönnel szegényes házai között. Eredeti fehér európai emigráns lakossága ma már gyorsan csökken, és számukat lassan ázsiai kevert népség váltja fel.

Krisztián szülei, Lajos és Emília Hardy a nagy háború végét követő évben vásárolták meg ott házukat. Kevéssel az után, hogy hazajött a katonai szolgálatból, Lajos minden pénzét felhasználta, hogy letegye az előleget új otthonukra. Normandia vidékén részt vett a

partraszállásban és fél Európán keresztül kemény harcban verekedett az ellenséggel. Ausztriában, hadnagyi rangban tolmács lett a megszálló amerikai csapatoknál, a CIC, azaz a kémelhárítási köteléknél. Magyar arisztokratákat és az intelligencia felső osztályának tagjait interjúvolta nagy számban, akik megmenekültek a győztes kommunisták vérszomjas bosszúja elől, és szimpátia alakult ki benne megpróbáltatásaik megértésében.

Több mint húsz éve és jelenleg is, Lajos az Edison Város Általános Szolgáltatások részlegnél dolgozott, mint karbantartási művezető. Emília otthon maradt és gondozta két gyermeküket, Krisztiánt és fiatalabb nővérét, Bözsit, amíg a gyermekek kicsik voltak.

Lajos nagy érdeklődéssel nézett elébe, hogy megismerje a fiatal magyar születésű lányt, akit fia fog hazahozni Thanksgiving vacsorára.

Némi érthető előítélettel és óvatossággal, Emília is kedves családi találkozót remélt. Fiatalos energiával teli huszonkilenc évével Bözsi a helybeli elemi iskolában tanított és férjhez ment egy Cliff McCourt nevű, gimnáziumi szerelméhez, aki Ír származású volt és jelenleg az egyik Wall Street cégnél befektetési menedzserként kereste nem kicsi összegnyi kenyerét.

Nekik is két gyermekük volt, Melinda és Olívia, két vidám és örökké viháncoló öt éves ikerlány. Az unokák Lajos és Emília házában laktak és a nagymama viselte gondjukat, mialatt a szülők dolgoztak.

Az egész család kíváncsinál is kíváncsibb volt, hogy találkozzon a legendás fiatal magyar nővel, Dorkával, akiről Krisztián kizárólagosan csak virágos szuperlatívuszokban tudott beszélni.

*

A család az ebédlői nagy vacsoraasztal körül ült és türelmesen várta, hogy a pulyka étvágygerjesztően ropogósra süljön, puha és ízletes legyen, és finom szaftot eressen magából. Köretek fazekai melegedtek a tűzhely tetején és Cliff mindenkinek egy pohárnyi tokaji bort töltött.

— Isten hozott családukba, — emelte Lajos poharát és Dorkára tekintett. — Az én Krisztián fiam nagyon szerencsés ember, hogy ilyen ritka kincsre talált Magyarországról. Biztos vagyok benne, hogy minden jól fog sikerülni, és egy napon a mi drága egyetlen menyünk lesz.

— Remélem, hogy ez jobban sikerül, mint az utolsó, — morogta Emília fejét lehajtva és Lajos rosszalló tekintetét vetett rá.

— Hallgass, drágám, — mondta Lajos, — ez a téma most nem idetartozik.

Dorka hallotta az eszmecserét, de tetette, hogy nem tudja, hogy miről van szó.

— Mióta vagy ebben az országban? — kérdezte Cliff, mialatt édesburgonyát vett a tányérjára és hozzá vörös áfonya zselét.

— Körülbelül egy éve, — felelte Krisztián Dorka helyett.

— Van munkája? — a kérdés tárgyát képező vendéget udvariatlanul elhanyagolva, Cliff Krisztián felé fordította tekintetét, aki legalább tíz évvel fiatalabb volt, mint ő és mindig lekicsinyellően kezelte. — Van a lánynak valami jövedelme, hogy eltartsa magát?

— Van, és semmi közöd hozzá, — csattant fel Krisztián, — és beiratkozott hallgatója a legjobb ápolónői iskolának és jó jegyeket szerez és tele van ambícióval. Nem úgy, mint te, aki mások nehezen keresett pénzének elcsalásával keresi kenyerét, és pénzügyi szakértőnek hívja magát.

Cliff felemelte mutatóujját és megvető mozdulattal rázta Krisztián orra előtt

— A szabadvállalkozás rendszerében, — mondta. — Némelyek, főleg azok, akik intelligencia fokán jóval mások felett állnak, és merészséggel és kitartással vannak megáldva, több pénzt keresnek, mint az alacsonyabb rendű lusta és gyáva. Hatalmas országunk közjóléti törvényeit meg kell, hogy reformáljuk vagy csődbe fogunk jutni és lesüllyedünk az árszabályozott kommunizmus szennyes miazmájába.

Krisztián mereven nézte a Wall Street menedzser férfit, — Igen, éppen, — mondta — éppen te fogsz lesüllyedni a börtönök árkába, ha utolérlek csalásokkal teli manipulációidat, és belső információs tözsdeüzleteléseidet.

— Elég legyen, — vágott közbe Lajos mélyen rezonáló bűgő hangján. — Semmi rokoni rivalizálás az én házamban. Beszéljünk valami kellemesebb témáról.

— Például miről? — morgott Cliff megvetően.

— Eljegyeztük egymást és össze fogunk házasodni. — Dorka felemelte kezét és a meglepett családnak megmutatta az ujján ragyogó gyémántgyűrűt, ami minden irányban szórta a briliáns szikrákat és sugárzó villámait a fényességnek.

— Már megint, — sóhajtott az anya.

— Pontosan erről beszélek, — vigyorgott Cliff. — Az elszegényedett összeházasodik a pénztelennel és állandósítja a nyomort, — majd Krisztián felé fordulva a lehető legundorítóbb és legfellebbezősebb hangon folytatta. — Mond meg nekem, kedves barátom, elhamarkodott döntések felelőtlen elkövetője, hogy állsz a sorozó bizottsággal? Be fog a kormány vonultatni, hogy Vietnám dzsungelében harcolj, és mi kell majd családod gondját viselnünk, mialatt valami tányérakna leszakítja a lábaid? Egyetemre kellene most járnod, és tanulmányi felmentést kellene szerezned, ahelyett, hogy hormonjaid ösztökélését követed.

— Már jártam egyetemre és diplomám is van, és hozzá 5A sorozási klasszifikálásom. — Krisztián hirtelen felugrott és beleüvöltött az akadémikus pénzember arcába.

— 5A, mi az? — forgatta szemét Cliff és a levegőt mérgesen kifújta összecücsörített száján.

— Öreg, túlkoros, — ordította Krisztián és felmarkolva egy maréknyi krumplipürét belemázolta Cliff arcába és egy jókora édesburgonyát lenyomott döbbenettől tátva maradt száján. — Ismernéd ezeket a fogalmakat, ha nem lennél olyan ostoba pojáca. Fel nem tudom fogni, hogy az én okos nővérem, hogyan tudott egy ilyen idiótához, mint te férjhez menni.

— Gyerekek, — Lajos, az apa öklével rácsapott az asztalra. — Ti aztán tényleg bemutatkoztok ennek az elbájolóan szépséges fiatal hölgynek Magyarországról, hogy mennyire faragatlan falusi bunkók vagytok. Ti itt Amerikát képviselitek, és a mi szívünknek olyannyira drága erkölcsi értékeinket. Mit nem gondol majd rólunk, hogyha most rögtön, meg nem zabolázzátok ezt a lehetetlen viselkedést. Ahelyett, hogy itt vadbivalyként viselkedtek, inkább kérdezzétek meg vendégünket a családjáról és hogy honnan jött ide hozzánk.

— Oh, kérem, Mr. Hardy, — pirult el Dorka. — Olyan sok különleges nincs az én származásomban. Budapestről keletre való vagyok egy nagy faluból és az én családom sem sokkal különb a magáénál. Kivéve rugósbicskát hordanak a csizmaszárba, és hamar kihúzzák, ha valami nézőpontot alá kell támasztaniuk. Ezért hagytam ott őket. Semmi más nem voltak, mint egy banda arrogáns paraszt.

— Ebben az esetben, — szólalt meg Emília, az édesanya, aki idáig meglehetősen higgadtan hallgatta a vitát. — Őszinte szívből gratulálunk, és a legjobbakat kívánjuk eljegyzések alkalmából, és ha szabad lenne kérdeznem, van valami tervetek az esküvővel kapcsolatban?

— Hamarosan beszélünk Fülöp tiszteletessel a Kálvária Baptista templomnál. — Krisztián gyengéden megfogta Dorka kezét és bátran szembenézett anyjával. — A tiszteletessel együtt majd kiválasztjuk a legalkalmasabb napot, minél hamarabb, annál jobb.

— Igazán? — kapkodott a levegőért a mama. — Mire ez a nagy sietség? Fiam, ennél is attól félsz, hogy visszaadja a gyűrűdet, mielőtt elveszed feleségül?

— Nem, — mosolygott Dorka kacéran. Nyilvánvalóan elege lett a köntörfalazásból, és ellentétben Krisztiánnal való megegyezésükkel, tiszta vizet akart önteni a pohárba ennél a családnál. — Soha nem fogom lehúzni ezt a gyűrűt az ujjamról, amit Krisztián húzott rá. De terhes vagyok, — folytatta merészen. — Ez a sietség oka, ha nincs ellenükre?

— Ez igazán nagyszerű hír, — az apa erős baritonja elnyomta a bejelentést követő kakofóniát. — Drága kedves leányom, — tette hozzá és körbement az asztal körül. Felemelte Dorkát a levegőbe és dupla puszit nyomott mind a két arcára. — Végtelenül boldog vagyok, hogy üdvözölhetlek a családukba. Meg kell mondanom, hogy nem csak kapunk egy varázslatosan szép, és észbontóan vonzókülsőjű menyasszonyt a fiamnak, de a fiatalasszony unokát is hoz magával, egy fiút, aki majd tovább viszi a családi nevet. Köszönöm, olyan végtelenül, köszönöm, hogy igent mondtál a fiamnak.

— Nyilvánvalóan, az ő állapotában nem mondhatott nemet, — morogta Cliff és próbálta lenyelni az édesburgonya darabjait és több szalvétát is használva törölgette arcáról a krumplipürét.

Dorka szégyenlősen mosolygott.

— A baba nemét nem lehet egyelőre megállapítani, nem ilyen korai állapotban.

— Mennyire korai? — nézett rá Lajos csodálkozva.

— Néhány óra, — nyertett Cliff.

— Talán három hét, — mondta Krisztián, — Dorka el kell, hogy menjen egy orvoshoz, hogy a fogamzás pontos idejét meg lehessen állapítani.

Időközben a hőmérő kiugrott a pulyka mellehúsából. Emília kiment a konyhába és röviden visszajött a pirospozsgásra sült istenien illatozó szárnyassal, ami a hatalmas tálaló tányéron nyugodva két lábát az égnek tartotta és a fenekét mutatta feléjük.

— Készen van a vacsora, — jelentette be Emília, — Lajos, te vagy ennek a nagyszerű családnak a feje. Kezd el az imádságot. Légy kedves mindenkihez, és helyreigazítva ennek az ünnepnek a szeretetteljes méltóságát, mentsd meg a napot.

— Köszönjük Kegyelmes Istenünk végtelen jószágodat, — kezdte Lajos és mindenki lehajtotta a fejét és összekulcsolta a kezét. — Áldd meg az ételt, amit ezen a napon olyan

bőségesen adtál nekünk. Nekünk, alávaló gonosznak, akik véget nem érően vitatkozunk és ellenségeskedünk a Te jelenlétedben. Köszönjük és kérünk, hogy bocsásd meg a mi vétkeinket, mint ahogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.

Mindenki Áment mormolt és a pulyka szeletelésével és köretek tányérjainak körbeadásával megkezdődött a vacsora. Az ínycsiklandozó aroma és a felséges ízek minden további vitát, ami esetleg még hátra maradt, csirájában fojtott el, és Dorkát és méhében nyugvó gyermekét beavatták és befogadták ennek az imádnivaló, de mégis végtelenül primitív New Jersey család tagjai közé.

Tizedik Fejezet

Charlie-nak rossz napja volt. Mióta Ráhel rájött, hogy Charlie nem zsidó, egyfolytában nyomta, hogy álljon át. A rábeszélés magában foglalta, hogy péntek esténként a zsinagógában kellett üldögélnie, a Torah szentírást kellett tanulmányoznia és hallgatnia kellett, ahogy a rabbi leckéztette az eltévelyedett gyermekek megtérülésének fontosságáról és kötelességéről, hogy visszatérjem a nyájhoz. A legrosszabb az egészben azonban fitymájának a kérdése bizonyult. Charlie-t meg kellett metélni. Charlie felettébb rühellte az ötletet és biztos volt benne, hogy schlong-ja, ahogy zsidó nyelvükön Ráhel és a Rabbi utaltak nemi szervére, pontosan úgy tökéletes, ahogy van.

Dorka úgyszintén korlátozta háztartásbeli munkaóráinak számát, amit a négy fiatalembernél töltött. Egyszer egy héten takarította a lakást és csak háromszor főzött egy héten, amit a teljes hét napra be kellett osztani. Mindennek a tetejében, ugyanazt a fizetést követelte. Szinte alig látták lakásukban. Csak miután a fiúk elmentek munkába jelent meg és visszament a harmadik emeletre mielőtt hazajöttek.

Az Exxon cégnél is gyűltek a bajok. Hivatalos ellenőrök coliform bélsár baktériumot találtak a gigantikus olajfinomító üzem szennyvíztisztító telepének kifolyójában és elenyésző nyomait az olajnak a tisztított vízben, amit New Jersey állam köztulajdonú folyóvízeibe engedtek.

Charlie tudta, hogy a probléma nem az ő hibája, bár az ő felelőssége lett volna a szennyvíz tisztító napi működésének ellenőrzése. A bonyodalom ennél sokkal mélyebbre nyúlt, le a megelőző karbantartás és a szükséges berendezések hiányára és a költségvetés korábbi megnyirbálásának területére. Charlie próbálta megmagyarázni a nyilvánvalót, az igazgatóság tagjainak, akik ellenséges szemekkel bámultak rá a vezetőségi konferenciateremben. Teljesen hiába, Ed Brúnó a főmérnök, egy nyugdíjhoz közel álló disznófejű és ellenszenves alak, nem állt ki védelmére, pedig a galiba az ő hanyagságából eredt, mivel engedte a berendezést leromlani. Ellenkezőleg, hogy a saját bőrét mentse, és ne engedje nyugdíját megnyirbálni, minden hibát rákent Charlie-re és elbocsátását javasolta.

Az igazgatói tanács, amilyen lassan mindig dolgoztak, nem rúgta ki Charlie-t azonnal, de a szándék nyilvánvaló volt. Charlie másik állás után kezdett nézni és hamarosan talált is egy ígéretes pozíciót. Egy magyar születésű s amerikai végzettségű vegyész, Dr. Bollyki József asszisztens keresett Stamford, Connecticut állambeli irodájába.

Bollyki a víznek klór helyett ózonnal való tisztítására tette fel életét. Eredetileg az ötletre egy Wisconsin állambeli megafarmon gondolt, ahol egy tejkombinát vízellátásának problémáján dolgozott.

A farm teheneinek hihetetlen mennyiségű ivóvízre volt szüksége, amit mind klórgázzal fertőtlenítettek. A tehenek nem itták a bűdös folyadékot. Valahogyan az ostoba barmok nem

kedvelték az ízt és a tej produkció lesüllyedt a béka feneké alá. Az egyik állatorvos, egy Dakota indián emlékezett, hogy rezervációjukon, a tóba beütött villámcsapás után, bölényeik mind jobb kedvel ittak, és a törzs női tagjainak könnyebb dolga volt, hogy a tej végett rángassák tőgyeiket.

Mielőtt bármit is mondott volna a tejjgazdasági konglomerátumnak, a Dakota indián visszautazott ősei földjére és kihallgatást kért dédnagyapjánál, a törzs mélyen tisztelt főnökénél és nagy tudású vajákos emberénél.

*

Alázatosan tisztelt Nagyfőnök és Nagyapa, — az állatorvos kezdte miután a fejdíszító tollakkal ékesített drabális ajtónálló beengedte a főnök csúcsos sátrába. — Mi századok óta figyeljük, hogy a bölények többet isznak, miután a villámok belevágznak a tóba. Valaminek kell lennie a ménkűben, amitől jobb lesz a víz íze. A jelenséget már egyetemem alsó éveiben is studíroztam a Milwaukee Népegyetem kémiai fakultásán és szeretném mélyenszántó véleményed megkérdezni elméletem helyességéről.

— Örvendek, hogy visszajöttél ide hozzánk és előbb beszéltél velem, mint a sápadt arcúakkal, — felelte a száz esztendő törzsfőnök, lassú elmélkedő hangjával. — Még soha semmi jó nem jött ki, hogy elsőnek beszéltünk velük és felajánlottuk ősrégi tradícióink bölcsességét. Kérlek, magyarázd el elméletedet, és meg fogjuk találni a legmegfelelőbb ösvényt, hogy a legjobbat hozzuk ki belőle.

— Felséges Főnök, — vett mély lélegzetet a dédunoka. — A villámcsapás ózont teremt. Az ózon megöli a miazmákat és a baktériumokat, hogy ne említsem a vírusokat és az algát. Gyártanunk kellene az ózont, mint vegytisztító szert és árulni fogjuk az egész országban. Törzsünk minden határ nélkül meg fog gazdagodni.

— Mi ez az ózon? — szürcsölgette békepipáját az öreg komótosan.

— Ózon egy oxigén molekula, amiben két oxigén atom kötődik egymáshoz. Nagyon agresszív massa, de a magasfeszültségű árammal, a semmi levegőből is elő tudjuk állítani.

A fiatalember még szeretett volna bővebben is magyarázni, de ráncos kezének elutasító legyintésével a törzsfőnök véget vetett kedvenc csodaunokája tudományos szószátyárkodásának. Pipájából kiverte a hamut, friss dohányt gyömszőlt bele és kiművelt utóda felé fordulva folytatta szavait. — Menj és add el ötletedet a sápadt arcúaknak, de írásban ragaszkodj az 51 százalékos tulajdonjoghoz bármilyen vállalkozásban, ami ötletedből kivirágzik.

*

Tehát így, az ötlet elérte Doktor Bollyki fülét Stamfordon és a pénzen, amit felesége hozott be a házasságba, Bollyki megvette az első ózoncsináló prototípus gépet. Most már csak eladnia kellett a további masinákat és a csövezetési tartozékokat hozzá, az ország minden részében építendő víztisztító telepeknek, és a meggazdagodás biztos, bár göröngyös útjára léphetett.

Szüksége volt egy eladási ügynökre, szisztéma mérnökre, és rajzolóra, egy személyben és a munkakört felajánlotta Charlie-nak, magas fizetéssel és bőséges juttatásokkal, a profitból, amit feltehetően Charlie fog behozni.

Élete válaszája előtt az előnyöket és a hátrányokat fontolgatva, Charlie kettesével szedte lefele a lépcsőket és szinte fellökte Dorkát, aki frissen keményített ápolónői ruhájában, éppen akkor lépett ki lakása ajtaján.

— Érdekes, hogy itt találkozunk, — nézett Charlie meglepetten a fiatal nőre. — Ezer éve nem láttalak, hogyan mennek dolgaid?

— Ugyanabban az épületben lakunk és bejárónőd vagyok, — mosolygott a leány. — Nem mondhatom éppen véletlennek, hogy összefutunk.

Charlie buja tekintetével tetőtől talpig felmérte a Dorkát.

— Ápolónő lettél?

— Csak tanuló.

— Tudod, — ahogy mentek lefele a lépcsőn Charlie a lányhoz igazította lépéseit. — Milyen jól járhattunk volna együtt, ha az a szörnyeteg Ráhel ki nem üldöz lakásunkból. Az idegeimre megy az a szuka. Ráhel semmi más, mint egy üresfejű liba, aki borraivalóként mutogatja bögyeit mindenféle idegeneknek.

— Tökéletesen összeilletek, — felelte Dorka és megvető pillantást vetett Charlie-ra. — Vedd el feleségül és az életben soha többet nem kell dolgoznod. A papája gazdag és női kincsei eladóak. Benne megtalálta Amerikádat. Légy vele boldog és hagyj nekem békét.

— Saját gondjaim is vannak, — kezdte Charlie, keféit és krémet régen látott cipőjét vizsgálgatva. — Kifele áll a rudam az Exxon cégnél és egy munka ajánlatot el kell fogadnom Connecticutban. Ott saját lakást veszek ki. Nem hiszem, hogy Ráhel velem akarna jönni, de te jöhetnél. Egy tudományos lángésznek fogok dolgozni. Elegendő pénzt fogok csinálni kettőnknek is.

— Jegyben járok Krisztiánnal és össze fogunk házasodni. Itt Manhattanen fogom befejezni a nőrsz iskolát. Charlie Simon, elkéstél és erkölcsi értékeid sem kielégítőek. Nem lett volna szabad, hogy házasság hirdetést adj fel, amikor barátnőd volt és nem kellett volna hívnod, hogy lakjam veled, amikor három férfi albérlőd volt egy szűk lakásban. Gondolod, hogy elfelejtettem, ahogy bántál velem?

— Felejtsük el a vélt sérelmeket, és ápolgassuk a közös, szép emlékeket, — mondta Charlie és Dorka keze után nyúlt. — Rossz döntést hoztam és az óta is hiányzol nekem. Innál velem valahol egy kávét?

Dorka lerázta a férfi kezét és a kezében tartott csukott ernyővel eltolta magától.

— Sohanapján és semmikor, Krisztiánt szeretem, és hadd ismételem meg, mert kicsit mintha nehéz lenne a felfogásod. Össze fogunk házasodni Krisztiánnal, és ha még egy percig itt beszélgetek veled, le foglak hányni.

— Hol és mikor? — vigyorgott Charlie.

— Hamarosan, és nem fogom neked megmondani, mert nem akarom, hogy hívatlanul megjelenj és problémát okozz.

— Mire a sietség? Általában a hagyományos esküvőket júniusban tartják, hat hónap múlva.

— Mert terhes vagyok, te gyepes fejű szemétdombi semmirekellő, — csattant fel Dorka, de egy másodpercen belül már meg is bánta szavait. Charlie megragadta mind a két kezét, az ernyő leesett a járdára és ridiküljének tartalma széles ívben kiürült melléje.

— Te jó Isten, — üvöltött Charlie. — Apa leszek. A gyermek az enyém, ne is tagadd, és ha kell, te meg én holnap összeházasodunk a városházán, hogy gyermekünk törvényes legyen.

— Idióta, — sikított Dorka és belerúgott Charlie bal sípcsontjába és gyomorszájon vágta öve alatt. — Hogyan lenne gyermekem a tiéd? Soha nem volt szex közöttünk. Szeplőtelen fogantatás csak egyszer történt, az is majdnem kétezer évvel ez előtt. Mássz vissza a barlangodba és marok Marcsázz, amíg rád virrad. Vagy dugd meg hátulról valamelyik barátodat, te undorító kan disznó. Soha nem voltam veled szexuálisan és soha nem is leszek.

— Engedd meg, hogy segítsek dolgaid összeszedni, — felelte Charlie és lehajolt. Dorka táskájának kiszóródott kincseit egyenként felszedte a földről és gondosan vizsgálta őket.

— Ne próbálj nekem segíteni, te eszetlen csatorna patkány, — kiabálta Dorka és teljes erőből fenéken rúgta Charlie-t, de olyan sikeresen, hogy a tolakodó pimasz arcával előre bukott és véres arabeszkeket leírva orra felszántotta az aszfaltot. — Tudok én magamra vigyázni és soha többé nem akarlak látni vagy beszélni hozzád.

Tizenegyedik Fejezet

Egy zimankós szombat délután, ahogy a jeges januári szél süvített a Hudson folyó felől, és a templom fűtése alig haladta meg a fagypontot, a rokonok, barátok és munkatársak, akik összegyülekeztek New Jersey távoli részeiről és itt dideregtek vastag télikabátjaikban, dugig töltötték a templom padjait. Ájtatosan a hatalmas orgona varázslatosan bűgő hangjára, és mennyei boldogsággal csillogó szemeikben, nézték ahogy mély tiszteletben álló szomszédjuk, Hardy Lajos az oltárhoz kísért a káprázatos szépségű menyasszonyt, ahol szerelemmel teli reményekkel már várta a vőlegény.

Dorka, természetesen ő volt a pironkodó menyasszony, belefonta karját Mr. Hardy Lajos karjába, a hamarosan apósa leendő férfiébe, és boldognak látszott és elégedettnek, hogy élete biztos lesz és nyugodt szerelmének, Krisztiánnak oldalán. Fehér esküvői ruhát viselt tengernyi cifra csipkével, és hosszú szaténból szőtt uszályt hozzá, hogy négy hónapos áldott állapotát semmi szem nem vehette észre.

Lajos gyengéden felemelte Dorka arcáról a fátylat. Krisztián a menyasszony mellé lépett és szerelmetes tisztelettel szemében megállt a közelében. Dorka óriási gladiólusz és orchidea csokrot tartott karjaiban. Krisztián végtelenül elegánsan feszített fekete szmokingjában, ahogy várták Fülöp tiszteletest, hogy megkezdje a szertartást.

A hosszúszerű virágokból felé áradó erős illatok elszédítették Dorkát és joggal érezhette, hogy tejszínhabkrém felhők tetején repül a magasságos mennyország felé. Alig hallhatta a tiszteletes hangját, és kérdésére angyalian finom és kedves hangján elmélyülten, de határozottan suttogetta igenlő válaszát mindenki előtt.

Krisztián is elmondta esküjét és a tiszteletes férjnek és feleségnek nyilvánította őket.

Minden szépnek látszott és biztonságosnak. Dorka megtalálta emberét, és Krisztián gondját fogja viselni és gyermekeiknek, a mostaninak és a többinek, ami a jövőben érkezik, és mindenkinek jut mindenre és kényelmesen fognak élni.

Olyan csodálatosnak és rózsásnak látszott az élet és az angyalok örvendezhettek, hogy az ifjú pár olyan ártatlan és becsületes.

Mindig a legjobbat kell feltételeznünk, mondja a közmondás és egy felhő sem volt áldott egybekelésük napjának képletes egén.

A fogadás a fehérre meszelt templom alagsorában lévő találkozó teremben lett megrendezve. Önkéntesek sürgő hada szolgálta fel a finomabbnál finomabb ételeket. Szárnyasok, malachús, marha, és természetesen halak az óceánok mélyéből, bármi, ami szem szájnak ingere lehetett és kellemesem bizsergette az ajkakát, minden meg volt, semmi költséget sem kímélve.

A vőlegény édesapjának és a menyasszony nagy pártfogójának. Hardy Lajosnak járt a menyasszony első tánca. Nem éppen valami elfogadott Baptista szokás, de egy elengedhetetlen magyar tradíció, a szomszédos New Brunswick városból cigányzenekar húzta a talpalávalót és Dorka, mint valami hivatásos népi táncos veszekedett iramban járta a csárdást hegedűjük hangjára.

Egyszer az apa, majd a fia próbált lépést tartani vele, de Dorka körbetáncolta őket és karjai és lábai jártak, mint a szélmalom vitorlái a nagy magyar alföld végtelenül hullámzó búzamezői felett.

Engedve, hogy felesége forogjon és pörögjön barátokkal és irigyekkel, Krisztián és sógora, Cliff jókora barna zacskót kerítettek elő és körbejárva a termet mintegy tízezer dollár készpénz összeget gyűjtöttek össze.

Röviddel éjfél után, egy limuzin kocsival vitte az ifjú párt a közeli Newark repülőtérre és Aruba szigetére repültek hétnapos mézeshetükre. Főleg a mézecske kóstolgatására, de egy helybeli banknál tett rövid látogatásra is, hogy tisztára mossanak némi nagyobb összeget Cliff részére. Elvégre Cliff fizette az esküvő költségeit, mint egy ajándékot cégétől, ahol nemrégiben a nemzetközi nagybani valuta váltások ígéretes piacának igazgatójává léptették elő.

*

A tél jeges szeleit lassan felváltotta a dicsőséges tavasz meleg esőinek özöne és március is távozott, mint valami reszkető lábú kisbárány, aki először merészkedik ki a zöld mezőkre, édes álmokkal illatozó biztonságos szénapajta otthonából.

Ide-oda tolatva hatalmas hasával, mint valami lokomotív a teherpályaudvaron, Dorka sikeresen letette minden vizsgáját az ápolónői iskolában és július elejére készen állt, hogy kézbesítse méhének áldott terhét.

Vasárnap este Krisztián sietve vitte feleségét a szülészeti osztályra a Bellevue kórháznál és negyvenhárom perccel éjfél után a kisbaba, egy piciny leányka felsírt, ahogy a nőrsz lábától lefele tartva megpaskolta pucér fenekét.

A szülők a Melinda nevet adták neki, és egy hét múlva, miután Krisztián kifizette a számlát hazavihette feleségét és a babát West 45th utcai lakásukba.

A rokonok, a nagyszülők és Bözsi az elsőszámú nagynéni, Cliff a pénzügyi, és még sokan mások, még Charlie is egy pillantás erejéig, megnézhatték a rugdalózkodó csodát.

Kissé csalódottan, hogy harmadik unokája is leánygyermek lett, Lajos mégis elismeréssel szólt a fiatal anyához, és nagylelkűen megbocsátó hangon jelentette ki.

— A következő fiú lesz, egészen biztosan.

*

Az esküvőn beszédett pénzből, dupla erős Ford kisteherautót vettek, Krisztián virágzó építkezési cége számára. Jókora előleget kellett letenni, és hároméves kölcsönt aláírni, és óvatosan be kellett osztani pénzüket, ameddig Dorka be nem fejezte iskoláját és nem kezdett el pénzt keresni.

Többet nem dolgozott Charlie-nak és barátainak. A bejárónői állás méltóságán aluli, ahogy Krisztián formálta szavakba aényt. Egy sikeres helyreállítási átalakítási vállalkozó feleségének nem lenne szabad mások lakását takarítania és mindenféle degenerált pupákoknak főznie. Főleg, amennyire el volt foglalva a kisbabával, és hogy egyensúlyozza iskolai munkáját és kötelezettségét, hogy jó feleség is legyen.

Egy nap, ahogy kávéját itta az iskola menzáján, egy jól öltözött férfi állt meg asztalánál és udvariasan megkérdezte, hogy válthat-e vele néhány szót?

Dorka anatómia könyvei és jegyzetei széles ívben kitergetve foglalták el az asztalt, mialatt a piciny Melinda édesdeded aludt a vállán.

Dorka bólintott és a férfi leült vele szemben. Baj nem lehet abból, hogy udvarias, gondolhatta, és bátorítóan mosolygott az idegenre.

— Miről lenne szó? — kérdezte Dorka, — ahogy láthatja, nagyon el vagyok foglalva.

— Pontosan, — a férfi viszonzta Dorka kedves mosolyát. — Látom, hogy milyen boldog és elégedett szerencséjével, hogy ilyen jó férje van, — itt elismeréssel pillantott a többkarátos gyémántgyűrűre, — és apró gyermeke van és egyik legjobb felsőoktatási intézményünknek hallgatója. Azonban az élet tele van kockázatokkal és váratlan balszerencsével, legyen azok annyira ritkák amilyenek.

— Kérem, — térjen a lényegre, — felelte Dorka és megigazította a babát és a tej maradványait letörölte pici szájáról. — Tíz perc múlva kezdődik az órák és még el kell vinnem leányomat a bölcsődébe.

— Biztosítási ügynök vagyok, — mondta a férfi és kinyitotta táskáját és egy halom összekapcsolt papírt húzott ki belőle, — és életbiztosítást árulok. A férje minden bizonnyal jól keres. Nem gondolná, hogy megérdemel egy életbiztosítást? Mondjuk, — itt a férfi megértően sóhajtott, — félmillió dollár értékben? Milyen idős a férje?

— Huszonhét, — felelte Dorka, reflexszerűen, és vigyázatlanul engedve, hogy az ügynök jól begyakorlott eladási trükkjének áldozatául essen.

A havi fizetnivaló abszolúte minimális, — mosolygott az életbiztosítási ügynök. — Jó egészségnek örvend a férje?

— A legjobbnak, — felelte Dorka határozott, meggyőződéssel teli hangon és hozzá tette.

— Mennyi lenne a havi prémium?

— Tíz dollár vagy nyolc, ha negyedmillió biztosítási kifizetést akar.

— Jó a félmillió, — felelte Dorka és az űrlapok után nyúlt. — Adja ide a beadási kérvényt és megemlítem a férjemnek. Ha ő beleegyezik, nekem nincs kifogásom.

— Pongrácz Arnold a nevem, — a férfi Dorka felé csúsztatta a kérvényt és aktatáskája mélyéről előhalászott egy business kártyát. — Itt a címem és a telefonszámom. Kérem, telefonáljanak, ha döntöttek.

*

Este Dorka jókora tányér kolbászos rakott krumplit tett éhes férje elé. Ugrásra készen, ha sót vagy tejfelt akart volna a tetejére, állát tenyerébe tette, a finom ujjaiból formált bölcsőbe és szerelmes tekintettel nézett férjére.

— Egy életbiztosítási ügynök ült le asztalomhoz az iskolánál, — kezdte, — egy kövér malacszerű erőszakos alak, aki néhány dollárt akar keresni, hogy elad valamit, amire nincs szükségünk.

— Lehet, hogy nem is olyan rossz ötlet, — nézett fel Krisztián és két ropogós krumpli szeletet harapott fogai közé. — Amerikai koncepció, és nem várom el, hogy első látásra megértsd, de talán megéri, hogy gondolkozzunk rajta. Mennyi a prémium és mennyit kapunk a végén?

— Tíz dollár havonta és félmillió dollár elhalálozás esetén, — felelte Dorka. — Szörnyű elgondolás, csak akkor fizetnek, ha meghalsz. Olyan egészséges vagy. Nem fogsz meghalni, ugye nem?

— Persze, hogy egészséges vagyok, — mosolygott Krisztián, — de egy talicska tégl a fejemre eshet egy építkezésen és akkor mit csinálunk? Még egy tisztességes temetésre sincs pénzünk.

— Néhány extra dollárért, dupla biztosítékot vehetünk, balesetből bekövetkező halálra. — olvasta Dorka gondosan az űrlapot, amit most már szélesre kitergetett maga előtt. — Természetesen nehéz lenne bizonyítani, hogy nem én okoztam a balesetet.

— Ne légy olyan morbid, — felelte Krisztián és a kérvény után nyúlt. — Nyolc vagy tíz dollár egy hónapban, megéri, hogy nyugodtan alhassunk.

— Ha ragaszkodsz hozzá. — mosolygott Dorka és férje elé tolta az űrlapokat. — Írd alá és én elpostázom Mr. Pongrácz úrnak az első prémium csekkel.

— Okos, — Krisztián megcsókolta felesége homlokát. — Ahogy a hivatalos életbiztosítási okmány megérkezik, bérelj ki egy széf fiókot a Bowery Savings banknál és tartsd abban. Legyen gondod, hogy soha ne hagyj ki egy prémiumfizetést és egész életünkre be vagyunk biztosítva bármi katasztrófa ellen.

Tizenkettedik Fejezet

A 15-ös kijáratnál Krisztián lejött a New Jersey Turnpike autóútról és a Holland Tunnel alagút felé vette útját. Furcsa bizsergést érzett a fejében. Mintha valami ólomszerű súlyt akasztottak volna agyának homloklebenyére. — Talán a bécsi szelet lehetett túl nagy, — gondolta, — amit édesanyja csúsztatott repetának tányérjára. Meg kellett ennie, ahogy a mama mondta, nálunk nincs pazarlás.

— Alig délután négy óra van, — tűnődött, — miért lesz ilyen hamar sötét, Tudom, hogy november van, és rövidek a napok, de miért ilyen hirtelen? Talán a New Jersey szmog. Összpontosítanom kell, és minden rendben lesz.

Feleségére pillantott és csecsemő leánykájukra, és kellemes gondolat suhant át elméjén.

— A gyermek már négy hónapos, milyen jó baba. Sokat alszik és szinte soha nem sir. Dorka gondját viseli, hogy mindene meglegyen.

Keblére szorítva gyermekét Dorka is figyelte az utat. Akkor még nem volt gyermeket beszíjazó biztonsági ülés. Az anya karjai védték a gyermeket, még a vezető melletti első ülésen is.

Átmentek az útvámszedő kapun és egy percen belül süllyedtek lefele és a nyomás megnövekedett a fülében és a szemei mögött. — Ez természetes, — gondolta, — de miért nem látom az út szélét jelző fényeket? Talán kioltották őket? Lassuljak le, nehogy valaminek nekimenjek.

A kisteherautó elhagyta az alagutat és nem látta az utcákat. Semmit, csak a sok zajt hallotta, kocsik dudáltak, emberek kiabáltak, félre kellene húznia. Ha látná, hogy hol van a járdaszegély.

Krisztián érezte, hogy Dorka megragadja a kormányt és levette lábát a gázpedálról. Dorka a fékre lépett és a kocsi végre megállt.

— Mi a baj? — kérdezte Dorka. — Majdnem nekimentél egy városi autóbusznak.

— Bocsánat, — morogta Krisztián, hangja tele rettegéssel, és méreggel, hogy jön a baj. — Nem látok rendesen.

— Talán valami súlyos fülgyulladás, — felelte a felesége. — Csússz át ide és vedd át a gyereket. Én átülök a kormányhoz és a kocsit beparkoljuk a garázsba. Néhány utcahosszra van csak ide.

— Nem tudsz kocsit vezetni, — tiltakozott a férfi, de engedelmeskedett és már csúszott is át a másik ülésre.

— De tudok. Lehet, hogy nincs jogosítványom, de már tizenkét éves koromban traktort veztettem. Ne félj. Óvatos leszek és a közlekedési rendőrségnek nem fog semmi feltűnni.

Két hosszú utcasarok hosszan a lakásuktól lévő bérelt parkolóból, Dorka valahogy hazavezette férjét a kapuig. Onnan felrohant a harmadik emeletre és a babát betette a bölcsőbe. A kislány még mindig aludt. Egy perccel később lejött és karját Krisztián dereka köré fonta és lassan elbotorkáltak az első lépcsőig. Utána Krisztián már érezte a lépcsők emelkedésének és vízszinteseinek váltakozó ritmusát és Dorkának nem kellett sokat segítenie.

Fent Krisztián belezuhant ismerős foteljébe és mind a két oldalon erőteljesen dörzsölte halántékát. — Mi van velem? — kérdezte, — elvesztettem volna a szemem világát?

— Aludj egy jót, kedves. — felelte Dorka és levette férje cipőjét és kikapcsolta az övét. — Reggelre teljesen jól leszel. Túl sokat dolgozol és egyszerűen ki vagy merülve. Ha reggel még mindig baj van a látásoddal elmegyünk egy specialistához a Sloan Kettering kórházba. Az egyik tanárom ott tanársegéd és nexusom van.

— Miért ott?

— Mert lehet, hogy agydaganat, — simogatta férje homlokát az asszony, — a magasságos Istenre remélem, hogy képzelődöm, de meg kell tudnunk az igazságot.

*

Doktor Gruber kijött a vizsgálati szobából és Dorka elébe futott.

— Mrs. Hardy, — kezdte az orvos. — Kérem, kövessen, szeretnék magával az irodámban beszélni.

Az irodában Dorka leült ahova az orvos mutatta. A legrosszabbra gondolva, a rémület halálsápadtra festett máskor rózsaszínű arcát. Tudta, hogy rossz híreket fog hallani, de mégis bízott valami csodában.

— Mrs. Hardy, — kezdte újra az agysebész. — ne legyen megijedve, de vannak rossz híreim és jó híreim is.

— Oh, — nyögte Dorka, és próbált nem összeroppanni és hisztériásan sírni. Boldog létének teljes világa omlott össze előtte és erősnek kellett lennie.

Az orvos hátradőlt igazítható székében és elgondolkozva simogatta az állát.

— A férjének elsődleges agydaganata van. — mondta antiszeptikus, tényekre szorító hangon.

— Elsődleges? — érthetetlenül, nem elfogadva tényt, Dorka ijedten nézte az orvost.

— Orvosi kifejezés, — felelte az orvos és száraz, csirájában elhalt mosoly látszott az arcán. — Annyit jelent, hogy a rák az agyszövetben magában jött létre. Ami afféle jó hír, ha összehasonlítjuk a test más részéből eredő rákkal, ami máshonnan terjed az agyvelő szürkeállományába. Laikus kifejezéssel, a daganat operálható. És ez nagyon jó hír, de egy-két napon belül operálnunk kell, és a férje teljesen helyre fog jönni.

— Krisztiánnak agydaganata van? — suttogta Dorka alig hallhatóan. — de olyan fiatal és erős. Hogyan lenne ez lehetséges?

— Nos, — az orvos összekulcsolta kezét álla alatt és a retorikai kérdést hagyta a füle mellett elmenni és az orvostani megfontolásokkal folytatta, tehát így megmentve magát, hogy vigasztalnia kelljen egy fiatal feleséget és anyát. — Férje agydaganata rosszindulatú, mert

nyomást gyakorol vagy tönkre is teheti a hypothalamus mirigyét, ami számos életbevágó mozgási funkciót vezérel. Látszólagosan, a daganat úgy helyezte magát, hogy belenőtt a cranipharyngioma régióba, az agyalapi mirigy közelében. De ahogy mondtam, jelenlegi állapotában még operálható. Közvetlen a szemöldök felett kinyitjuk a koponyát és kikaparjuk a beteg ideg és zsírszövet részeket. Az eljárás rutin és férje jobb lesz, mint újkorában, hogy mennyit mondjak, egy héten belül.

Két műtőszolga lépett be. Krisztiánt egy gurítható hordágyra fektették és áttolták a műtőszobába. A műtőcsapat készen állva várta őket és a szolgák gyengéden áttették Krisztiánt a műtőasztalra, Dorka férjét és szerelmét egy kemény asztalra és kör alakú erős lámpát húztak a feje fölé.

Az orvos egy percet adott a felségnek, hogy búcsút vegyen férjétől, és a férj még egyszer megszoríthatta felesége kezét, mielőtt belefűrtak agyába.

Három nőrsz kék overallt húzott a sebészorvosra és steril gumikesztyűket kezére, amit magasra tartott, mintha megadná magát a sorsnak, a tudomány előre nem látható következményeinek.

— Minden rendben lesz, szerelmem, — suttogta a feleség férjének. — Ezek a világ legjobb agysebészei és ez a világ legelső kórháza. Az orvos teljes felépülést ígért nekem egy héten vagy tíz napon belül. Magunk mögött fogjuk hagyni rövidesen ezt is és még megünnepeljük ötvenedik házassági évfordulónkat.

— Igen, — suttogta vissza Krisztián és az erős altató kiütötte, mint egy bokszolót a balegyenes a ringben és többet sem nem látott és sem nem hallott, és többé semmit nem érzett.

*

Dorka egy kemény bakelit széken ült a műtőterem előtt. Átmehetett volna a jóval kényelmesebb látogatói szalonba, a hosszú folyosó végén. De közel akart lenni férjéhez, amennyire lehetett.

— Miért én? — tűnődött balszerencséje felett, most először. — Mit tettem, hogy ilyen büntetést érdemeljek? Mi vétett a gyermekem? Semmi rosszat nem tett. Lenne isten az égben, vagy az élet csak véletlenek sorozata?

A komor és személytelen falióra észrevehetetlen lassúsággal, de megállíthatatlanul mozdult előre. — Három óra, négy, majd öt, mi tartana ilyen sokáig? — Nézte minden öt percben az órát. — Vajon még életben van a férjem?

Hat órakor a műtő nőrsz kijött és Dorkára mosolygott. — Minden rendben van, — mondta, — a főorvos úr rövidesen kijön és beszél magával.

Öt perc, tíz perc, kibíratatlanul fájdalmas várakozás és a vezető sebészorvos előbukkant a kicsapódó automata ajtó két szárnya közül.

— A maga férje nagyon erős szervezetű fiatalember, — nézett Dorkára és halovány mosoly jelent meg merevre húzott keskeny szája sarkában. — A daganat nagyobb volt és bonyolultabb, mint gondoltuk, de minden utolsó darabját kivágtuk. A férje rákmentes, de

pihennie kell. Megfigyelés alatt kell tartanunk az intenzív teremben, hogy nem lesz-e belső vérzése, ami bármikor bekövetkezhet egy ilyen komoly agyműtét után, mint az övé.

— Beszélhetnék vele? — kérdezte Dorka és felállt, és hangja tele volt reménykedő könnyörgéssel.

— Természetesen, — bólintott az orvos, és látszott, hogy menni akar, és magára akarja hagyni a félelmében reszkető fiatalasszonyt. — De nem érintheti meg. Steril környezetben kell tartanunk, amíg autoimmunitása helyre nem áll. Holnap reggel ellenőrizzük állapotát. Vele maradhat és beszélhet hozzá, de kérem, ne lépje át védett környezetének határát.

A sebész elment és öt perc múlva az automata ajtó szárnyai széjjelnyíltak és lábfejjével előre Krisztián is megjelent.

Két természetes férfi tolta nyaktörő sebességgel egy kerek hordágyon és Dorkának gyakorlatilag futnia kellett utánuk.

Egy privát lábadozó szobába tolták ugyanazon az emeleten és ott átemelték egy magas technikájú kórházi ágyra. Begyakorlott ápolónők gyorsan bekötötték többféle monitor szerkezetre. Egy intravénás rúdra akasztott műanyag zacskóból azonnal sós és cukros lé kezdett csöpögni ereibe. Egy izmos kinézetű fiatal nőrsz lehúzta a takarót Krisztián testéről, amit alig takart a véres kórházi ing, és meleg pokrócot dobott rá. Ideje volt, Krisztián fogai vacogtak és meztelen bőre egy fagyasztott tonhal színére emlékeztetett.

Krisztián érezhető megkönnyebbüléssel felnyögött és valami érthetetlen suttogott.

— Mit mondtál, drágám? — hajolt fölébe Dorka, és megállt, nehogy véletlenül hozzáérjen férjéhez. — Hogyan érzed magad? Minden rendben van?

— Látok, — felelte a férfi fájdalmas erőfeszítéssel, — de éhes vagyok és szinte megfagytam.

— Honnan tudod, hogy látsz? — kérdezte Dorka, — be vannak kötve a szemeid.

— Látom a fényt a kötésen keresztül, — felelte a férfi, percről percre erősödő hangon. — Tegnap este teljes sötétség volt, de most visszatért a fény. Jobban leszek. Ne aggódj miattam. Hogy vagy te és hogy van a baba?

— Én jól, — válaszolta Dorka, és könnyek fojtogatta hangon. — Melinda Bözsinnél van Carteret-ben. Ma reggel hat órakor ájtött, mielőtt indultunk ide a kórházba. Nem emlékszel?

— Semmire nem emlékszem, — felelte Krisztián. — Az egész, mintha egy rettenetes rémlátomás lenne, de olyan fiatal vagyok és erős. Nem tudom elhinni, hogy agydaganatom van.

— Nincs agydaganatod, — mondta Dorka, és erőteljes hangja tele volt bizakodó reménnyel. — Volt, de kivették, és ismét egészséges vagy és tökéletes, az a férfi, akihez férjhez mentem.

Az éjszakás ápolónő két tálca vacsorát hozott és egy hordozható asztalt tett Krisztián ágya mellé. — Etetheti, — mosolygott, — ha akarja. — A kötésben hagyunk egy nyílást a szájának és orrlyukainak. Lassan csinálja és óvatosan, hogy meg ne fulladjon. A második tálca étel a magáé. Feltételezem, hogy éjszakára itt marad a férje mellett.

— Maradok, — vizionozta Dorka a nőrsz kedves mosolyát, — és köszönjük a kedvességét és a meleg ételt. Már régen elmúlhatott a vacsoraidő.

— Semmi baj, — bólintott az éjszakás, — melegen tartottam. Ez az én feladatom. Reggel hatig itt leszek. Ha bármire szükségük van, húzzák meg a zsinórt az ágy fejénél és másodpercen belül futok be.

Tizenharmadik Fejezet

Két héttel az operáció után Krisztián már vissza akart menni munkába. — Nem tudom a családomat eltartani, — mondta, Dorka tiltakozását füle mellett eleresztve, de bátorítóan mosolyogva rá, — ha idehaza lustálkodom és sajnálom magam.

— Még egy hétig maradj itthon, drágám, — simogatta kezét a feleség. Még mindig félt megérinteni a szemöldöke felett húzódó forradást. — Babot eszünk és lencsét, és lesz elegendő tejem a babának.

— Éppen ezt imádom ti bevándorlóknál, — nevetett a férj és homlokon csókolta feleségét. — A nehézségeket semmibe veszitek. Annyira hozzá vagytok szokva odahaza a szűkösködéshez, hogy bármi méretű nélkülözést normálisnak tartotok.

— Mit gondolsz, hogy te meg ki vagy, te másodgenerációs nagy amerikai? — rázta a fejét Dorka, — leesik a korona a fejedről és társadalmi számkivetett leszel, ha nem eszel tengeri rákot és osztrigasalátát mindennap. Hogy mondanád, te beképzelt cowboy New Jerseyből, hogy te nem tudod meghúzni a derékszíjadat, ha muszáj. Kaviárt veszel és pezsgőt az utolsó dollárodon, hogy versenyezz a beképzelt pojáca sógoroddal, Cliff-el, legyen akármi is a neve.

— Neked aztán természetes adottságod van a nyelvészeti finomságokhoz, — nevetett Krisztián, nyilvánvalóan egyre jobban és egyre erősebbnek érezve magát, és ahogy sütkérezett szépséges és éles nyelvű feleségének napfényében. — De minden tréfát félretéve, az élet nem állhat meg. Vissza kell, hogy menjek dolgozni, — mondta, és karját Dorka dereka köré fonva ölébe húzta feleségét. — Magamévá akarlak tenni. Ez a két hetes önmegtartóztatás mivé is tesz, mi lenne a helyes kifejezés? Hiszen te tudod. Gondolod, hogy alszik már a baba?

— Tudom, hogy mit akarsz, — felelte Dorka és szájon csókolta férjét. Az asszony ajkai kissé széjjelnyíltak, egy keveset, de valami féktelenül izgató és ellenállhatatlan módon. Méregerős hormonok árasztották el Krisztián ereit és Dorka észlelte a férfi vággyal teli testének forró remegését és a vágy őt is elfogta és érezte, hogy ágyéka lángba borul. — De ez nem lenne, még túl korai neked? Nem kellene, hogy csináljuk. Megpattanhat egy ered és trombóizist kapsz.

— Ellenkezel? — futatta a férfi végig ujjait az asszony combjain, kitapintva puha rugalmasságukat és bőrének melegét a vékony selyem hálóing alatt.

— Nem, dehogy, — sóhajtott Dorka földöntúli gyönyörrel. — Csak nem akarom, hogy túlságosan felizgulj és végzetesen lehajtsd magad.

— Tipikus aggódó feleség, — nevetett a férj. — Ha annyira féltesz, hát legyél te felül és én mozdulatlanul fekszem alattad.

Dorka kacagott és lecsúszott Krisztián öléből. — Ahogy óhajtod, sebesült vitézem, de figyelmeztetlek, hetek óta nem szedtem be a fogamzásgátló tablettát.

— Akkor hát, be az ágyba, — kiáltott a férj. — Kislányunknak öcsikére van szüksége.

— Miért? — kérdezte Dorka, ruháit ledobálva és csipkés alsóneműjében beugrott az ágyba. — Két kislány nem lenne jó?

— Nem, — nyögött Krisztián tetetett tiltakozással. — A nagypapának fiú kell, hogy tovább vigye a nevét.

— Ezt aztán valóban nyomós ok, — felelte Dorka és férje fölé kuporodott lovaglő ülésben, de gondja volt, hogy ne nehezedjen rá túlságosan. — Azért nem csinálom, hogy a nagypapát boldoggá tegyük, de mi ketten, én drága férjem uram, elhagytuk a pontot, ahonnan vissza lehet fordulni. Lazítsd el magad, és engedd, hogy dolgozzak.

*

Krisztián és Dorka újra élesztették szerelemi nászukat és a történet elbeszélőjének, bármilyen jóindulattal is legyen, nincs betekintése a racionális erőkre az okok mögött, ami döntésüket eredményezte, ha volt is mögötte bármilyen, ésszel megfontolt határozat. Az elbeszélő nem volt ott. El volt foglalva a saját életével, és szinte egy teljes emberöltő után, csak a messzemenő következményekből, talán eredményekből tudja kikövetkeztetni, a döntést, ami a fiatal pár további életét meghatározta.

Dorka mondhatott volna nemet, és nemet kellett volna mondania. Ismét szednie kellett volna a fogamzásgátló pirulát, vagy valamilyen más terhesség megelőző módszert kellett volna használnia, de nem tette. Tudatosan vagy tudat alatt, mert annyira szerette a férjét, és ki akarta elégíteni vágyait és szolgálni akarta szuper egoista énjét. Az önző ént, ami bizonyítani akarta, hogy tökéletesen egészséges és készen áll magára vállalni egy újabb húsz esztendőre való elkötelezettséget, egy dupla tehervállalást, hogy egy második gyermeket is felneveljen. Vagy csak apósa akaratát tartotta szembe elől, hogy a család nevét tovább vivő fiúgyermeket szüljön.

Talán abszolúte biztosak voltak benne, hogy semmi balszerencse nem fogja sújtani őket többé és semmi igazi katasztrófa nem fog lecsapni rájuk. Elvégre becsületes, ártatlan, és minden gyanún felül álló emberek voltak, akik hittek egy Isteni gondviselésben, az ideális világban, ahol a jó elnyeri jutalmát.

Higgyünk jó szándékukban és folytassuk történetünket. Elvégre, ha minden fiatal pár a nehézségek miatt aggódna, a lehetséges betegségek miatt és a gyerekneveléssel járó anyagi és lelki kihívásoktól félne, akkor nem lenne a földnek jelenleg, ennek a könyvnek az írásakor, hét milliárd ember lakosa.

Modern társadalmak felszabadítják a nőket. Szavazati jogot adnak nekik, öltözhetnek kihívóan, ha cifrálni akarnak és megtervezhetik családjuk nagyságát és szinte egyenlő bérekért dolgozhatnak, mint a férfiak, ha szakmát akarnak tanulni és munkát akarnak vállalni. A Vasfüggöny éveiben a nyugati világot gyakran nevezték a Szabad Világnak. Szabad valóban, szabad a gondolkodásban, hogy kergessék a boldogság kék madarát és kedvükre vállalkozzanak. Nyilvánvalóan, számtalan szabad nő a férjhez nem menést választotta, és a gyermektelenséget, vagy talán csak egy, legfeljebb két gyereket családonként. Választottak, hogy nem lesznek egy nagyszámú család cselédei egy zsarnok férj uralma alatt. A népszaporulat drasztikusan csökkent egész Európában és egész Amerikában. Kivéve Amerikában, és az utóbbi időkben, Európában is,

fejletlen országokból érkező emigránsok pótolták a hiányt és egyre növekvő számban felváltották és kiszorították a nemzetalkotó eredeti fehér népességet.

Vallások uralta társadalmakban, mint az Iszlám hitének országaiban megmaradt a hagyományos elgondolás. Ott lealacsonyították a nőt, le gyerekprodukáló automatákra. Egy férfinak több felesége is lehetett és minden feleségtől több gyereket vártak. Egyetlen fiatal nő sem maradt hajadon és arcaikat fátylakkal el kellett, hogy takarják és testük formáját el kellett, hogy rejtse a közszemle elől. Az Iszlámvallású férfiak kijelentették, hogy ők védik a nőket, mialatt valójában rabszolga sorba süllyesztették és lelketlen állatoknak degradálták asszonyaikat. Ahogy meg lett írva szent könyvükben, és annak engedelmeskedniük kellett, ha szükség úgy adta, meg kellett ölniük az engedetlen hitetleneket.

Harminc éven belül a lakosság száma megtízszereződött Észak Afrika és a Közel Kelet országaiban. A többlet, milliók, mind Európába és Észak Amerikába akartak bevándorolni. Határaikat és tengerpartjaikat megrohamozták, illegálisan léptek be, ha másként nem ment, és már úgy látszott, hogy nem lehet megállítani őket. Politikai vitatkozások és ellentétek bármi ésszerű megoldást lehetetlenné tettek.

*

Dorka racionális felfogóképességének határán felüli erőknek esett áldozatul. Természetesen hatalmas ambíció lakozott benne, hogy nörsz legyen, és jól keressen. Megvolt az akaratereje és elméssége és soha nem riadt vissza semmi feladattól, amihez szorgalom kellett és kitartás.

Kora márciusra, pontosan nyolc hónapra első gyermekének születése után, havi baja ismét kimaradt. Boldogságnál is boldogabbnak látszott és örömtől elfúló hangon jelentette be férjének.

— Igazi falu bikája vagy, legédesebb drágám, — fonta a kezét férjének a nyaka köré. — Kívánságod teljesült. Hajód beérkezett a kikötőbe és most már csak ki kell raknunk rakományát.

— Miről beszélsz? — nézett a férj kíváncsian és megcsókolta felesége mézédese ajkait. — Nem értem, ha rébuszokban beszélsz.

— Ismét terhes vagyok, te bumfordi csacsi, — csókolta vissza az asszony. — És ezúttal a gyermek fiú lesz.

— Honnan tudod?

— Egy nő mindig tudja, — kacagott Dorka, — és Bandi lesz a neve.

— Miért Bandi?

— Miért ne? — felelte az asszony, helyére igazítva férjét és tudomására adva, hogy ilyen ügyekben a nő a főnök a családban, annak ellenére, hogy férjének, a ház úgynevezett urának, minden óhaját és hóbortosságát teljesíti.

*

Andy baba a Kent State mészárlás napján jött a világra. Ohio állam kormányzójának a parancsára állig felfegyverzett Nemzeti Gárda katonaság tüzet nyitott a fegyvertelen tüntetőkre, akik a Vietnámi háború Kambodzsába való kiterjesztése ellen tüntettek. A golyózápor

szüneteltetése és a füst szétoszlása után négy halott tüntető hevert a földön és a kormányzó magából kikelve ordított, hogy a diákok csak azt kapták, amit megérdemeltek. Amerika történelmében új fejezet kezdődött és úgy tűnt, hogy Nixon elnöknek és szélsőjobbboldali követőiek napjai meg vannak számlálva.

Ellenkezőleg, az ország 1972-ben újra választotta Nixont és még két esztendőbe került, hogy szegényteljes körülmények között lemondjon.

Dorka semmit nem tudott a politikáról. Ez jobb volt így, úszott az árral és a legjobbat remélte. Andy születését követő reggelen, Krisztián meglátogatta feleségét a kórházban és akkor első alkalommal megnézhetette fiát.

A kicsiny legényke egyenesen belenézett apja szemébe, és Krisztián érezte, hogy fia egy olyan helyről érkezett, ahol ismerik a jövőt. Megmérhetetlen mélységű bölcsesség lakozik egy újszülött tekintetében, aki mindössze néhány órával korábban, éppen, hogy csak megkóstolta a földi levegő édességét. A fiú felmérte magának az apát, és mosoly nélkül elfordult tőle. Mi lenne a baj? Mit tud a gyermek, amit Krisztián nem?

Lehetetlenség, babona, kuruzslók és varázslók vagy isteni jósmondók nem léteznek, se ezen a földön és sem a mennyek országában.

*

Négy nappal később a kórház hazaengedte Dorkát és újszülött gyermekét. Krisztián készpénzzel fizetett és kisteherautóján hazavitte őket. Odahaza a babát betették a gyerekágyba, Melinda ágya mellé és a második hálószoa teljes szolgálatú bölcsődévé lépett elő. Dorka félúton volt diplomája eléréséig az ápolónői iskolában, de most szüneteltetni kellett tanulmányait. Olyan sok tanórát és előadást kihagyott, hogy lehetetlen lett volna letennie a közelgő és szemeszter végi vizsgákat.

— Az őszi félévre visszajövök, — mondta a dékáni hivatal tanácsadói főnöknőjének. — és folytatom tanulmányaimat.

— Igen, — mosolygott rá elnézően rá a méltóságteljes matróna. — Minden fiatal anya megígéri ezt.

Hogy ellássa növekvő családját Krisztián egyre több munkát vállalt magára és heti hatvan órákat dolgozott.

Szeptember közepe felé rettenetes fejfájást érzett tarkója mélyén, ahol a koponya kapcsolódik a gerinchez, és alig tudta tartani egyensúlyát. Mégis, nem akarta megmondani feleségének a bajt. — Ez semmi, — okoskodott, — több vitamint kell szednem és elmúlik magától. Dorka tele van gondokkal, és semmi értelme, hogy az én problémáimmal is terheljem.

Ábrándos illúziók és a veszély jeleinek semmibe vevése, kivétel nélkül szörnyűséges következményekkel járnak.

Tizennegyedik Fejezet

Antiszeptikus szagú irodájában ülve a Sloan Kettering onkológia kórháznál, Doktor Gruber háztetőt csinált ujjából és gondokba merülten szemlélte betegét. Az agyvelő röntgen nem jött ki biztatóan. Ököl nagyságú daganat ült Hardy Krisztián agyának tövében. Beágyazva, gonoszán, operálhatatlanul, a legrosszabb fajta volt és szinte nem létezően korlátozottan csinálta az orvos opcióit.

Lassan de biztosan növekedve és elzárva a vérellátás útját egyik életfontosságú ideggóc után a másikhoz, Krisztián máris komoly tüneteit mutatta a halálos betegségnek. A beteg nem volt hajlandó elfogadni állapotát, főleg nem akarta felesége tudtára juttatni.

— Mennyi időm van? — kérdezte a beteg.

— Az orvostudomány jelenleg pontosan nem tudja előre jelezni az időpontot. —

Lemondóan széjjeltárva karjait az orvos szánakozóan forgatta a szemei, amik fehérjüket mutatva néztek a mennyezet felé. — Hónapok, de lehet, hogy egy év is, bár évek is lehetnek belőle. Minél tovább él, annál többet fog szenvedni. Ágyban fekvő tehetetlen beteg lesz és állandó intenzív gondozásra lesz szüksége. Elméje éles marad, mint valaha, mert a szürkeállomány a rosszindulatú daganat felett van és mentve lesz a betegség hatása alól. Nyaktól lefele, egyetlen izmot sem fog tudni mozdítani.

— Mit tegyek, mit javasol? — mormolta Krisztián, és hangja elcsuklott, mert valami rettenetes fájdalom szorította össze mellkasát és fogta görcsbe szívét.

— Menjen haza és mondja meg a feleségének, — mondta az orvos és a telefonkagyló felé nyúlt, hogy hívja titkárnőjét. — Hagyja abba a munkát és kérelmezze meg a betegnyugdíjat. Rendezze el a dolgait és írja meg végrendeletét. Társadalmunk, — itt az orvos szája sarkában savanyú mosoly bukkant elő, és szemét a beteg felé fordította, — mentőhálót biztosít a rászorulóknak. Családjával nem lesz semmi baj. Ne aggódjon miattuk. Törődjön magával és élvezze, amennyire lehet hátralévő napjait.

— Nincs semmiféle csodagyógyszer? — kiáltotta Krisztián, és felállt és arcát az orvos arcához nyomta. — Miért nem ajánlja nekem azokat? Kell, hogy legyen valami és hajlandó vagyok bármilyen gyógyszerrel bevenni.

— Lenne kemoterápia, — intett az orvos titkárnőjének, hogy várjon egy percet. — Erős gyógyszerek kombinációjával próbáljuk megölni a rákos sejteket. Szörnyű mellékhatásuk van és teljesen eredménytelen az agyvelő rák gyógyítására. Sajnálom, én szeretném a legjobban, ha lenne orvosság vagy gyógymód, de nincs.

— Akkor operáljon, vágja ki, — üvöltött Krisztián, alig türtőztetve magát, hogy ne csapjon öklével az asztalra.

— Meg fog halni a műtőasztalon, — rázta lassan a fejét az orvos. — A döntés a magáé. Némi szerencséével még talán él egy pár évet, mint mozgásképtelen. Beszéljen a feleségével, neki is van beleszólása a dologba.

Krisztián elnémult és döbbenetn nézte az orvost. Az orvos titkárnője felé fordult és szenvtelen hangon utasította. — Vivien, kérem, készítsen elő egy Social Security betegnyugdíj kérvény javaslatot. Ez a legjobb és egyetlen dolog, amit Mr. Hardy érdekében tehetünk.

*

Dorka érezte, hogy valami baj van, valami nagyon komoly baj. Krisztián korán jött haza, ami felettébb szokatlan volt tőle. Néha későn jött haza, ha sok volt a munkája, de soha nem tért be egy kocsmába, hogy lehajtszon egy korsó sört. Nem keveredett az Írekkel. Utálta iszákosságukat és bigott katolikus vallásosságukat. Temérdek Ír taverna volt a környéken, de mint egy lepratelepet, messze elkerülte őket.

— Mi történt, — kérdezte Dorka a fali órára pillantva és férjére nézve utána. Andy, a kisbaba megmoccant a bölcsőben és piciny, nyávogó hangot hallatott. — Éhes lehet, — gondolta az anya, — és egy percen belül sírni fog. — Melinda is odatotyogott az asztalhoz és tágra nyílt kerek őzike szemeivel ijedten bámulta apját. Egy nap gyönyörű nő lesz belőle és okos. Három éves korában már ismerte az ÁBC betűit.

Krisztián arcába temette kezét és fájdalmasan felnyögött.

— Rettenetesen sajnálom, — mondta.

— Mit sajnálsz, drágám? — csúszott hozzá közelebb Dorka és megsimogatta erős nagy emberének reszkető fejét.

A férj zokogott.

— Beteg vagyok és meg fogok halni, — keservesen agonizáló hosszú perc után Krisztián lassan felnézett, — újabb agydaganatom van. Halálos ítélet, operálhatatlan. Mérhetetlen teher leszek a családomnak, hosszú időre, lehet, hogy évekre.

— Én gondozni foglak, — ujjait arcáról lefejtve, Dorka próbálta lecsókolni a férje arcán lecsurgó könnyeket. — Ápolónő vagyok, legalább is rövidesen az leszek. Ezen a nehézségen is átesünk, bízz bennem.

— Ezt nem várhatom el tőled. — Sóhajtott a férfi és könnyek áztatta szemét feleségére emelte. — Vitess el egy szeretetotthonba vagy ölj meg. Ne áldozd fel magad egy haldokló emberért.

— Mindent megteszek, hogy betegséged elviselhető legyen, és hogy jobban legyél, — felelte az asszony és hangja határozott volt, erős és bizakodó.

— Miért? — Egyik kezével a férfi eltakarta homlokát és lassan ingatta a fejét. — Az életrevalóbb megmaradása a természet legelső törvénye. Lökj félre az útból és menj tovább. Szépséges vagy és rugalmas. Ismét férjhez mész és minél hamarabb elfelejtkezel rólam, annál jobb.

— Soha, — felelte az asszony és karjaival átfonta férje reszkető vállát. — Jó voltál hozzám, amikor lent voltam a sárban és én is jó leszek hozzád, amikor szükséged van rám. Nagyon jó leszek hozzád, Isten engem úgy segítjen.

— Ez nem olyan egyszerű, — mondta Krisztián és abbahagyta sírást. Felnézett és szemében az elszánt katona ezer méteres bátor tekintete látszott, ahogy szembenéz egy nálánál jóval erősebb ellenséggel. — Itthoni ápoláshoz rengeteg pénz kell, ami nekünk nincs. Sokáig nem lesz semmi jövedelmünk. A Social Security betegnyugdíj engedélyezése hosszú folyamat, és minden kérvényt első alkalommal rutinból visszadobnak, azoknak is, akik egy lábbal már a sírban vannak.

— Eladjuk a teherautót és állami segélyért kérvényezünk, — felelte Dorka. — Ha valakinek jár, akkor nekünk. Egy fiatal anya két kisgyerekekkel és egy beteg férjjel. Kell, hogy legyen valamilyen segítség.

— Nagyobb lakásra van szükségünk, ha akarod, hogy idehaza lábadozzak, — mondta Krisztián, lassan megnyugodva és józanabban szembenézve a bajjal és elfogadva a tényeket. — Menj el a Városi Tanács Lakásbizottságához és add be a kérvényt egy városi lakásra. Ott nagyobbak a szobák és a lakbér minimális, ha kérnek is valamit.

— Rengeteg teendő és olyan kevés idő, — felelte Dorka. — Nincs semmi tapasztalatom, hogy könyöradományokért esdekeljek. Az én családomban soha senki nem kért segílyt.

— Hallgass, — csókolta meg Krisztián felesége mind két orcáját, — a szükségben néha meg kell hajolnunk.

— Baba pesztonkára van szükségünk, — mondta Dorka és bement a gyerekszobába, ahol Andy már két perce egyfolytában sírt. — Nem várhatjuk el, hogy a te állapotodban te vigyázz rájuk. Továbbá, jobb lenne, a te is velem jönnél. Több esélyünk lenne, hogyan is fejezed ki angolul, ketten jobban oda tudnánk csapni.

— Elég jól mondod, — mosolygott a férj.

— És ki lenne a babavigyzó?

— Van egy idős hölgy a földszinti lakásban, — felelte Krisztián, — Busby Barbara. Régi jó ismerősök vagyunk. Bármikor feljön, ha szükség van rá.

Dorka szeme tágra nyílt.

— Egy Ír nő?

— Igen, — ráncolta homlokát Krisztián. — Ír származású, de északról, egy Belfast környékéről való protestáns. A fia egy időben a legjobban körözött Dublini terroristák listáján volt, de ő maga rendes. Mint protestáns, legalább nem iszik, mint a kefekötő és nem megy minden péntek este gyónni a templomba.

*

Barbara Busby ajtót nyitott, de nem látszott egyáltalán meglepettnek, hogy Hardy Dorka állt előtte, nyilvánvalóan valami szívességet kérve, vagy esetleg kölcsönözni akarva valamit tőle, a robosztus nyolcvan év körüli, valamikor 185 centiméter magas, de a térdeiben lévő köszvény és gerincének zsugorodása mostanra mindössze 178 centiméterre leredukált tisztességes hölgytől.

— Miben segíthetek, — nézte ellenségesen Barbara a fiatal nőt.

— Fel tudna jönni hozzánk és tudna vigyázni a gyermekeimre? — felelte Dorka, udvarias hangon, ami valahol a könyörgés és a fohászkodás határán lebegett.

— Miért? — húzta keskenyre szemeit Barbara, és a szarkalábak ezernyi csokorba gyűltek szembőre sarkában és arcát aszalt szilvához hasonlóvá tették. — Mi a baj? Csak nem várja el tőlem, hogy a rossz lábaimmal felmásszak két emeletet, hogy maguk mulatni tudjanak menni és élvezzék magukat?

— El kell vinnem a férjemet a Social Security Irodába és utána a Városi tanács Lakásbizottságához.

— Nem tud egyedül elmenni?

— Beteg. Kiújult az agydaganata és abba kellett hagynia a munkát, — felelte Dorka. — Kérem, Mrs. Busby, nem kérném magát, ha valójában nem lenne szükségünk a segítségére.

— Maguk nem hívtak meg az esküvőre. — Rázta a fejét az öreg nő és nézett felfele, hogy mekkora erőfeszítés lenne megmászni a kétemeletnyi lépcsőt, ha elvállalja a vigyázást. — De ez már lefolyt víz a Hudsonon. Hallom, hogy maguk nem katolikusok. Istenemre, soha nem segítenék egy pápistán, de magukon igen.

— Köszönöm, — felelte Dorka.

— Lassan a testtel, — mondta Barbara és megigazította a kontyát. — Nem mondtam, hogy most rögtön segíték. Két perc bejelentés és ugorjak. Úgy általában hajlandó vagyok segíteni. A maguk esetében sokkal jobb lenne, ha magukkal vinnék a két gyereket a Városi Tanács Lakásbizottságához. Előnybe fogják részesíteni, ha nyomorúságot látnak.

— Nyomorúságot? — csodálkozott Dorka.

— Fordulatos szava járás, — felelte Barbara és kezdte rácsukni az ajtót Dorka lábára. — Ha maguk tisztességesen és erkölcsösen viselkedtek volna, és nem csináltak volna házasságon kívüli szexet, akkor most nem lenne nekünk itt ez a probléma. Ugye nem?

— Rendben, — nyelte le nagy nehezen mérgét Dorka, és türtőztette magát, hogy mint egy primitív ősasszony, neki ne támadjon ennek a boszorkánynak és kioktassa, hogy ki is tisztességes és erkölcsös, megfontolva, hogy Barbarának hat gyereke volt három alkoholista férjtől.

— Köszönöm, Mrs. Busby, — mondta helyette, — és éljenek a protestánsok és hosszú életet Péter de Orange vezérnek. Minden bizonnyal tudatni fogjuk, ha ismét segítségre lesz szükségünk, ha ez valaha elő is fog fordulni.

Tizenötödik Fejezet

A Social Security iroda könnyű rutinnak bizonyult. Egy szépségkirálynőnek beillő fiatal fekete nő előhúzott egy űrlapot íróasztala alsó fiókjából és segített nekik kitölteni. Gondosan elolvasta az orvos javaslatát, de nem mutatott érzelmeket vagy szimpátiát, ahogy tudomásul vette a halálos agydaganat betegségét.

Komputerek nem léteztek, minden ment, mint a karikacsapás, és senki nem aggódott, hogy a kérvényezők hazudnak, vagy okmányokat hamisítanak.

— Itt írják alá, — mutatott a fiatal hivatalnoknő három sárga tintával megjelölt helyre, és hosszú ásitást nyomott el. — A döntést tudatjuk magukkal, de lehet, hogy néhány hónap is beletelik, vagy egy év. Időközben mehetnek a Szociális Segélyező Ügynökséghez. Azok majd kiutalnak azonnali segítséget.

— Tudjuk, — felelte Dorka. — Innen egyenesen oda megyünk.

Ezt bejelentve Dorka felállt és a vállán megigazította a babát s megfogta Melinda kezét. Madonna és gyermeke, talán gyermekei, festhette volna meg egy reneszánsz festő, ha Itáliában éltek volna a középkorban.

*

A Szociális Segélyező Ügynökségnél egy teljesen más helyzet várta őket. Hatalmas repülőtéri hangár nagyságú terem, kényelmetlen műanyag székek hosszú sora, és több száz ideges ember, készen látszódva kitörni és egymásnak esni. A hosszú terem végében egy sor ablak látszott, ahol három tisztviselő segéd ellenőrizte a papírokat, idegesen vitatkozott a kérvényezőkkel, főleg utasítva őket, hogy üljenek le és várjanak a sorukra, amíg nem hallják nevüket a hangosbemondón.

Emberi testek kipárolgásának erős szaga terjengett a levegőben és a légkondicionálás alig hűtötte le a levegőt.

Végre sorra kerülve Dorka előadta egy ellenséges magatartású fiatal kínai hivatalnoknak jövetelük okát.

— Egy ügyintéző rövidesen beszél magukkal, — mondta a kiskorú mandarin kinézetű ügyintéző és rápillantott kérvényükre, — bár most jött vissza ebédjéről és rengeteg esete van. Lehet, hogy holnap kell visszajönniük.

Eljöttek az ablaktól s a nagy terem távoli végében leültek. Dorka óvatosan kibontotta egyik mellét és a bimbót Andy szájába adta. A csecsemő boldogan szopott, de Melinda ellenséges tekintettel méregette őket.

— Anyu, — mondta, — én is éhes vagyok.

— Egyszer lakjon jól a kistestvéred, — mosolygott az agyongyötört anya reményteljes gyermekére. — Utána veszek neked is valamit a büfében.

Andy hamarosan elaludt és a felöklendezett tej jókora buborékokban gyűlt össze rózsás ajkai körül.

Dorka rátette a babát Krisztián vállára és figyelmeztette Melindát.

— Maradj itt, — mondta, — és el nem merj mozdulni egy jottát sem apád mellől.

Dorka öt perc múlva visszatért és egy fiatal nőt látott férjéhez beszélni. Dús göndör haj keretezte a nő ovális arcát és mosolya feltétlen megért egy millió dollárt.

— Nevem Horowitz Rebeka, — nyújtotta Dorkának a kezét. — Én leszek az ügyintézőjük.

A fiatal nő kedvességét viszonzva Krisztián és Dorka is mosolyogtak és reménykedve bólintottak.

— Kövessenek, — mondta Rebeka, — irodámban leülünk és ott sokkal kellemesebb lesz.

Rebeka irodája praktikus, ésszerűen berendezett tiszta helynek látszott, minimális felesleggel és magas ügyintézési hatásfokkal.

— Mr. Hardy, maga még mindig dolgozik? — fordult Rebeka Krisztián felé. — Látom, hogy magának saját vállalata van. Mennyi lenne ebből a havi tiszta jövedelem?

— Nulla, — felelte Krisztián lemondóan. — Számos aláírt szerződésem van, de nem tudom befejezni a munkákat. A munka befejezése és a végső hivatalos inspekció előtt senki nem fizet.

— El tudná adni vállalatát? — nézett fel Rebeka.

— Nem készpénzért, talán az összegekért, amivel tartozom és az előlegekért, amit felvettem anyagért és gépekért.

— Van valami más készpénzforrásuk, amiből meg tudnak élni? — kérdezte Rebeka és a válaszokat gondosan bevezette egy úrlapra, ami az asztalon feküdt előtte.

— Van egy kisteherautónk, amit el tudnánk adni, — mondta Dorka tétován, nyilvánvalóan gondolva, hogy könnyebb lenne vért kisajtolni egy kőből, mint pénzügyi segítséget a Szociális Segélyzőtől.

— Azt nem kell eladni, — mosolygott Rebeka engedékenyen. — Közadakozáson lévő családok is jogosultak saját szükségletű kocsikat tartani.

— Köszönöm, — rebegettette szempilláit Dorka.

— Nézzük a havi költségeket, — fordított Rebeka egy oldalt és tekintetét a férjről a feleségre fordította és vissza.

— A lakbér 150 dollár havonta, — kezdte Dorka. — Az élelmiszer egy másik százötven, pelenkák, recept nélküli baba gyógyszerek és krémek, talán száz, szolgáltatások, mint elektromosság és telefon szintén száz. Összegezve az egészet ötszáz, ha nem számoljuk az iskola költségeket, az alkalmi gyerek pszichológust, ruházatot, férjem orvosi vizit költségeit, amit soha nem

lehet előre tudni, és nincs semmi hitelünk. Összes hitelkártyánkat megszüntették, ahogy megtudták, hogy a férjem képtelen tovább dolgozni.

— Mekkora a lakásuk? — kérdezett tovább Rebeka.

— Egy szűk két hálósobás a West Side oldalon, nem több mint ötszáz négyzetláb, — felelte Krisztián. — Nagyobb lakásra lenne szükségünk, — tette hozzá Dorka. — Odahaza szeretném ápolni a férjemet, és nagyobb szobákra lenne szükségünk, vagy egy harmadik hálósobára.

— Ez nyilvánvaló, — bólintott Rebeka és gondosan leirt minden választ.

— Tehát, — nézett fel Rebeka ötpercnyi súlyos csend után. — Beadom a kérvényüket egy Nyolcas Szekció szükséglakásra és háromszáz dollár havi készpénz segítségre, és százötven dollár értékű élelmiszerjegyre. A törvény szerint ez a legtöbb, amit tehetek. Az élelmiszerjegy összege mehet feljebb is, a Szövetségi törvény megszabta összeget állandóan emelik.

Krisztián Rebeka felé fordult és kérlelő hangom kérdezte.

— Lehetne, hogy a Manhattan-en kapjunk lakást?

— Hogyne, — felelte Rebeka, — ha hajlandók néhány hetet várni. Nézzem csak, — folytatta és előhúzott egy hosszú listát és a tetejéről az aljáig végigfutatta az ujját. — Itt van egy. East River Házaknál, az East 92nd utca és az East End Avenue sarkán, a 22-ik emeleten. Kis javításra szorul és egy gondos tulajdonosra. A család, akik ott laktak drog savat főztek benne és New York rendőrség kilakoltatta őket. Mind a három generációt. Az ő balszerencsájuk a maguk jó szerencséje. Három hónapja üresen áll. Nem kell senkinek. Az emberek félnek, hogy a droggereskedők visszajönnek és térítést követelnek a nem kézbesített javakért.

— Mi kivesszük, — kiáltotta Krisztián. — Mi magyarok nem félünk semmiféle drogfőző Voodoo papoktól vagy Rastafarian léhűtőktől. Én kitakarítom és minden megjavítok, még ha ez az utolsó munka is, amit valaha az életbe csinállok.

— Ügyes, — mosolygott Rebeka és anyai szeretettel nézte a két gyermeket. — Beleírom a kérvénybe, hogy két gyönyörű jó viseletű gyermekük van. Minél tisztességesebb bérlőket kapunk ezekbe a városi lakásokba, annál jobb lesz, mindenki szempontjából. A lakás 1200 négyzetláb nagy, jókora konyhareggeliző kombinációval és külön ebédlővel, amit használhatnak bölcsődének is. Csak ne hivatkozzanak rám. Nem szabad részrehajlónak lennem.

Dorka és Krisztián két valóban boldog emberként hagyták el a Szociális Segélyező Ügynökség irodáját. Krisztián minden bizonnyal jobban lesz, nem számít, hogy mit mond az orvos, és a család virágozni fog.

— Ez a Busby Barbara nem is olyan buta személy. — Jegyezte meg Dorka, ahogy lent a járdán vártak egy taxira. — Egy Ír nő létere. Tudta, hogy gyerekeink lesznek az adu kártyák az élet Ulti játékában.

— Igaz, — bólintott Krisztián. — talán jobb lenne, ha barátságosabbak lennénk hozzá.

— Majd csinállok valami besózott marhahús és főtt káposzta Ír ételt és meghívjuk vacsorára. — Mondta Dorka és intett a sárga New York taxinak, ami végre megállt és felvette őket.

Három héten belül a New York City lakásbiztosító tanács értesítette őket, hogy papírjaik rendben vannak, kérvényüket engedélyezték és beköltözhetnek új otthonukba.

Hogy takarékoskodjanak a költözködési költségekkel, Krisztián kisteherautóját vették igénybe és megkérték a három markos magyar fiatalembert a házból, hogy segítsenek nekik a nehezebb darabokkal.

Busby Barbara is velük tartott a teljesség kedvéért.

A magasépítésű épületben a szűk felvonó erősen próbára tette idegeiket. Félórát kellett várniuk, hogy legyen elég hely egyetlen darab nagyobb bútorra is. Elsőnek a kartondobozokat vitték fel a konyha szükségleteivel és az edényekkel és Dorka és Barbara nekiállhattak a főzésnek és a szendvicskészítésnek.

Késő délutánra az utolsó sifonér és szék is felkerült és megtalálta helyét új lakóhelyükön. Bútorjaik a régi lakásból szinte eltűntek a jóval nagyobb lakásban és végre szusszanhattak és körülnézhetek, hogy mi hol van és merre.

Tágas nappali és bőségesen méretezett konyha, temérdek hellyel mindenütt. Ebédlőjükben egy családi vacsorázó asztal is elfért volna nyolc székkal. Két hálószoba, a nagyobbikban az egész régi lakás befért volna, és a kisebbikben a bölcsőde, amit nyugodtan lehetett bővíteni, ahogy a gyerekek nőttek. A gyerekszobát egy fiú és egy kislány kellett, hogy megossa, ami később problémává válhatott. De nem most, Melinda minden bizonnyal elviseli majd kisöccsének jelenlétét, amíg az fel nem nő és férfi nem lesz belőle.

A fürdőszoba tisztességes nagyságúnak nézett ki, és a konyhából nyíló fürkében ott voltak a csapok és a lefolyó, hogy mosógépet és szárítót kapcsoljanak rájuk.

A legjobbnak az egész lakásban a hatalmas ablakokból nyíló kilátást lehetett mondani. Legtöbbjük panoráma rátekintést engedett az East River folyóra és a Triborough hídra. Valóban csodálatos luxus, de az ár, amit fizetniük kellett érte, nem érte meg.

Halálos betegség és egy apa nélküli család az alamizsnán, ezt az árat kellett fizetniük és a szomszédok is, nem látszottak valami jó embereknek.

Később, ahogy lenyelték a vacsora utolsó falatjait is, megérkezett Ráhel.

— Csinos hely, — nézett a táncosnő körül, — sokkal jobb, mint a régi galambdúcotok a West Side kerületben.

— Hmm, — morgott Krisztián, mialatt Charlie sajátságos pillantást vetett feltételezhető barátnőjére, a félmeztelen táncosnő dámára.

— Leellenőriztem a lakást, és minden rendben valónak tűnik, — húzott elő Ráhel egy néhány oldal nagyságú dokumentumot szőnyegdarabokból vart szatyrából és letette a konyhaasztalra. — Itt írájatok alá és visszaadom a biztonsági letétet és az utolsó hónap lakbér összegét.

— Mi lesz a megüresedett lakással? — kérdezte Charlie.

— A fatertől függ, — vetett rá Ráhel egy lesújtó pillantást. — Gondolom, hogy üresnek hagyja. Értékpapír üzletbe akar beszállni a tőzsdén. Ebben van a pénz, mondja. Egy Soros György nevű emberrel lesznek partnerek. Hallottatok már róla? Az is egy magyar zsidó. — Itt Ráhel egy második gyilkos pillantást vetett Charlie-re. — Nem úgy, mint valaki más, akire nem akarok ujjal mutogatni.

— Soros, — nevetett Miklós és rázta a fejét. — Micsoda egy név? Tudtad, hogy sörvedelő iszákost jelent magyarul.

— Ez két ö betűvel, — vágott közbe Laci és olyan hangot hallatott, mintha egyszerre böfögne és nyögne. — Az ékezetek nélkül egy alakot jelent, aki beállt a sorba és ő a következő, vagy valami egyenes vonalat formált mintha jegyért állna sorba a Londoni Metro forgózsilipénél.

— Ez jobban hangzik, — biggyesztette el száját Ráhel, — és Soros egy derék ember. Nem olyan, mint ti pancser loserek.

— Ezt már szeretem, — röhögött Miklós, — kérdezd meg tőle, hogy van-e titkárja szüksége.

— Soha nem, még az életed árán sem, — felelte Ráhel és felfricskázta a férfi állát.

*

Tehát így történt. Krisztián és Dorka és két gyermekük beköltöztek egy városi toronyházlakásba. Ráhel Charlie-val távozott. Egy Zsidó Véd és Dacsövetség tüntetésen végezték a napot és együtt üvöltöttek a tömeggel. — Engedjétek szabadon az én népemet. — Kiabálták a West 42nd utca és a Sixth Avenue sarkán, hogy ereszék az orosz zsidókat Amerikába bevándorolni.

A tüntetés után hazamentek és vad közöszlással áldoztak a szerelem oltárán.

Laci és Miklós sokáig várták a felvonóra, de az nem jött. Megakadt valahol a tizedik emeleten és a házmester hétvégi sábeszt tartott. Gyalog kellett lemenniük és Laci lezser hangon megosztotta gondolatait barátjával.

— Idefigyelj, Miklós, gondolod, hogy Charlie lenne Dorka két gyermekének az apja?

— Tudom is én, — vigyorgott Miklós. — Egy biztos, hogy egyszer együtt aludtak. De soha nem lehet tudni, hogy mi volt. Az ember soha nem tudhatja, hogy ki a gyerek apja. Ez a fő ok, hogy én nem nőülök meg.

— Igazán? — berregtette Laci a száját megvetéssel. — Azt hittem, hogy nincs olyan nő, aki hozzád menne, mert nincs még egy bilid se, amibe bele pisilhatsz.

Tizenhatodik Fejezet

Két év telt el. Több visszautasítás és fellebbezés után bírói meghallgatásra mentek és a bíró megítélte nekik a Social Security munkaképtelenségi járadékot. Az első csekk hat hónappal később jött, visszamenőleg összegezve a huszonnégy hónapi segélyt, vissza kérvényük beadásának napjáig.

Krisztiánból ágyban fekvő nyomorék lett, akit tolószékben kellett begurítani a törvényterembe.

Eladták a kisteherautót és egy darabig volt elegendő, mit enni a házban. Dorka gondos kimutatást vezetett minden jövedelemről és kiadásról, de egyetlen fillért sem tudtak félretenni.

Pénzzel sem tartoztak senkinek, és hitelkártyájuk sem volt.

Dorka egyre kevesebb húst evett és még kevesebb zöldséget. A sok kenyér és tésztaféle lassan kitöltötte valamikor kislányos alakját. Mindössze huszonöt évesen, minden drága kozmetika és divatos ruházat nélkül, Dorka sexi nővé formálódott, akit egyetlen egészséges férfi sem tudott figyelmen kívül hagyni.

Ha volt ideje tornázott. Talajtornázott a szőnyegen, hidat csinált és spárgát, és ha lehajolt tenyerét le tudta szorítani a földre, anélkül, hogy térdét behajtotta volna és olyan egyenesen tartva lábait, mint egy fiatal fa derekát az erdőben.

Kétszemélyes ágyukat két egyszemélyes ágygal cserélték ki. Krisztián egész nap az egyikben feküdt. Televíziót nézett és Dorka hozta be neki az ételt és cserélte ágytálját.

Éjszaka levetkőzött férje előtt és engedte, hogy hosszasan csodálja mezítelen testét. Egy héten egyszer férjét is levetkőztette és szivaccsal lemosta róla az izzadságot és a piszkot.

Dorka elvégezte az ápolónői iskolát, de nem ment el dolgozni. A két gyerekre való vigyázás és beteg férjével való törődés lefoglalta minden idejét.

Barbara csak hébe-hóba nézett feléjük. Főleg akkor, ha Dorkának vizsgálja volt, vagy egy tanórája, amit nem hagyhatott ki. Barbara szigorú volt a gyerekekhez, és a kicsik nem szerették az öreg hölgyet.

Megbízhatóbb barátnak bizonyult, Laci. Mint egy régi vágású úriember, minden péntek este megjelent. Szóhasználata szerint, virágot hozott a ház asszonyának, és sajnálkozással teli hangon leereszkedően szólt Krisztiánhoz. Minden udvariassága ellenére nyilvánvaló volt, hogy érdeklődésének fő tárgya Dorka. Tudta, hogy Krisztián hamarosan távozik és helyébe szeretett volna lépni. Haladó éveivel és ösztövé alakjával, és divatjamúlt ruházatával és minden jelentős pénz és kereset nélkül, Laci egy Dorka minőségű nőnek még a közelébe sem kerülhetett. Sem a fiatalságához, sem egészséges szexuális vonzerejéhez, amit mint egy titkos fegyvert hordott magán, a virágos pongyolák és a ház körül viselt hosszú szoknyák alatt.

Laci hosszan játszó magyar hanglemezeket hozott, könyveket és újságokat és mindig tudott valami zaftos pletykát az Upper East Side magyar negyedből.

— Mit csinál ez itt? — kérdezte Krisztián, ahogy Dorka kanállal etette és Laci a két gyerekkel foglalkozott a konyhában.

— Semmit, — vonta meg vállát a feleség, — csak megjelenik és nincs szívem, hogy kidobjam.

— Tudom, — mormolta szavait Krisztián keserves erőfeszítéssel, — hogy sokáig már nem leszek ezen a földön. De nem sajnálkozom a sorsom felett. Csak azt sajnálom, hogy nem láthatom gyermekeinket felnőni, és nem lehetek az apa példaképe előttük. Sajnálom, de a gondolat, hogy valaki más neveli őket és egy másik férfit fognak apukának hívni, az rettenetesen fáj nekem. Nagyon fáj, ha egy másik férfinak a karjaiban gondollak.

— Soha többet nem megyek férjhez. — Felelte Dorka és végtelen szeretettel gyengéden letörölte férje homlokáról az izzadtságot. — Egyedül fogom felnevelni a gyerekeket, és emlékedet örökké ápolni fogjuk. Olyan lesz, mintha itt lennél közöttünk és csak valami hosszú business útra mentél volna el.

— Nem várhatok el tőled ekkora áldozatot. — Krisztián lassan megmozdította szemeit, mintha fájna neki az erőfeszítés, de nem látszott bennük sem méreg sem gyűlölet. Képtelen volt bármelyik végtagját is megmozdítani, még egyetlen izmot sem a nyaka alatt és Dorka kellett, hogy cserélje ágytálát minden reggel és este. — Szép vagy és kíváncsú, és tucatszám fognak utánad járni a férfiak.

— Nem egy kétgyerekes anya után, — mondta Dorka és megigazította férje lábán a takarót. — Megrongált portéka leszek. Mindamellet, a gyerekeim mindig fontosabbak, mint bármi jött-ment alkoholista szörnyeteg a szennyecsatornák fenekéről.

— A pénzed után fognak jönni, — felelte Krisztián szálnalmas gyötrellemmel.

— Milyen pénz után?

— Az életbiztosítás, remélem, hogy fizetted a havi díjakat.

— Persze, hogy fizettem, — nézett vissza Dorka döbbsenten, meglepve a férfi pragmatizmusától halálos ágyán.

— Fél millió dollár, — mormolta Krisztián. — Nagy pénz. Vigyázz rá és fektesd be biztos helyre. Cliff-ben ne bízz. Cliff svindli művész és nem lenne semmi gátlása, hogy elcsalja az utolsó filléredet is. A falatot kivenné gyerekeid szájából, ha hasznót tudna kimutatni rajta.

— Mit javasolsz?

— Szövetségi kormány biztosította bankbetéteket. Minél hosszabb időre lekötve, annál jobb. Idehallgass, ez a földimogyoró farmer most az elnökünk. A republikánusok gyűlölik, és felhajtják a kamatlábakat, hogy veszítse el a következő választást. Egy dologra kell csak vigyázni. A pénzt csak százezer dollár erejéig biztosítják, minden banknál és betevő személyenként egy számlát. Több bankba tedd be, és mindenhol csak ötvenezer dollárt. Tíz százalék kamat tíz évre lekötve, öt év alatt fel fog gyűlni a mágikus százezerre. Akkor válaszd ketté ismét. Ezen a pénzen, a legjobb egyetemeken iskoláztathatod gyerekeinket. Mi túljárunk a rendszer eszén és le fogjuk győzni a halált.

— Oh, drágám, — zokogott Dorka, — életem szerelme, a saját halálodról beszélsz.

*

A baj nem jár egyedül, mondja a régi közmondás. Bözsi férje, Cliff McCourt felfedezte igazi elhívását az életben. Előjött erkölcsi rejtekhelyéről, vett magának egy óceánparti nyaralót Easthampton városban és fényűzően berendezte. Vad drog és alkohol bulikat tartott a barátainak, főleg a férfinem fiatal tagjainak és minden életmódjával kapcsolatos költségeket leirt adójából, mint business kiadást.

Miután látta a mezítelen és felettébb szexuális jellegzetességét a züllött mulatozásoknak és a pokoli hepajnak, ami ott folyt, Bözsi megtagadta, hogy csatlakozzon férjéhez és részt vegyen örömeikben. A bosszút lihegő férj beadta a válást. Bözsi magánál tarthatta a gyerekeket, Cliff kapta a család kutyáját, egy szelíd és szeretetreméltó aranyszőrű vizslát, és minden kapcsolat megszakadt közöttük.

Cliff ügyesen elrejtette pénzét és a válási végzés kimondásának idején, munkanélküli szegénynek jelentette ki magát egyetlen fillér nélkül. Ennek ellenére a bíró elrendelte, hogy Cliff menjen vissza állásba és havi ezer dollár gyerektartást ítél meg Bözsinek. Mint fix fizetéses tanítónő, és a nyugdíjalap jövőendő haszonélvezője, a feleség nem érdemelt meg semmi apanázst. Bözsinek szerencséje volt, hogy nem neki kellett fizetnie Cliff-nek.

Bözsi a szüleinél maradt és folytatta az óvodások tanítását a helybeli általános iskolában. Bözsi annyira tele volt gondokkal és munkával, hogy alig volt ideje, hogy beteg testvérét meglátogassa New Yorkban.

*

Újabb esztendő telt el. Krisztián egyre morózusabb lett és ok nélkül mindenkit kitámadott, aki belépett szobájába.

— Hol voltál, amikor szükségem volt rád? — kiabált Dorkára. — Itt fekszem a saját piszkomban és te férfiakkal szórakozol a szomszéd szobában. Vagy lementél és új barátokat szedtél fel a kocsmában? Hűtlen vagy hozzám? Kurva lett belőled?

— Nem, szerelmem, — válaszolta Dorka egy ártatlan mártír lelki erejével, akit most vezetnek az akasztófa alá, — nem vagyok kurva. Hiszen te tudod ezt a legjobban.

— Tudom, hogy mindenki várja, hogy meghalljak, — nyögött Krisztián és megmérhetetlen lelki fájdalom érződött hangjában. — Borzasztóan sajnálom, de a testem erős, és hosszú ideig tart, amíg nullává rombolnak. Megölném magamat, vagy megkérnélek, hogy ölj meg, de egy fillért nem kapnál az életbiztosítási pénzből. Ápolásomat vagy táplálásomat sem hagyhatod abba. Az előre megtervezett gyilkosság lenne anyagi előnyökért. Sajnálom, de meg vagy rekedve itt velem, amíg természetes módon el nem halálozok.

— Melinda jó jegyeket hoz haza az iskolából, — mondta Dorka, hogy témát változtasson.

— Kislányunk a legjobb tanuló az osztályban.

— Hányadik osztályba jár?

— Másodikba.

— És Andy?

— Ősszel kezdi az óvodát. Már elolvasta Melinda összes iskoláskönyvét és együtt írják Melinda házi feladatait.

— Ezek jó hírek, — mondta Krisztián és sírni kezdett. — Máris jobban érzem magam. Mégsem éltem semmiért. Kérlek, bocsásd meg, hogy kurvának hívtalak.

— Meg van bocsájtva, — felelte Dorka és simogatta férje homlokát. — Csak többet ne tedd. Nincs olyan nő, aki szereti, ha k-nak, tudod, hogy mire gondolok, hívják. Ne használd ezt a szót.

*

Hat hónappal később Krisztián alvás közben meghalt. Reggel, ahogy Dorka a reggelit akarta hozni, Krisztián teste már hideg volt. Rendőrt hívtak és egy tizedes öt percig beszélt Dorkával. Nem adott be nyomozási kérelmet. A halál oka nyilvánvaló volt. A Lawrence Temetkezési Vállalat kora délután halottaskocsit küldött és elvitték Krisztián mozdulatlan testét.

Dorka és a gyerekek némán nézték távozó emberük után és nem sírtak. Nem maradt könnyük. Egy héttel később Krisztián földi maradványait elhamvasztották és Dorka hazahozta az urnát. A Baptista templomban misét mondtak lelki üdvéért és Dorka és Lajos, Krisztián apja könnyes búcsúbeszédet olvastak fel.

Egy kiváló ember, nagyon ritka a sok közül eltávozott sorainkból, de bárhogya is fájt, az élet ment tovább. A halottak, ezt a törvényt ismervén, nyugodtan pihenhettek.

Tizenhetedik Fejezet

Néhány évvel vissza kell forgatnunk az idő kerekét, hogy visszatérjünk Charlie barátunkhoz, és megvizsgáljuk, hogyan is alakult sorsa. Barátunk csatlakozott Doktor Bollyki József cégéhez és jelentős fizetésemelést és belépési bónuszt kapott. Jól jött ki, hogy okos vegyésznek tanult, és a molekulák más lángelméivel keveredhetett.

Charlie búcsúszó nélkül költözött ki West45th utcai bérszabályozott lakásából és barátait sorsukra hagyta. Luxuslakást bérelt magának, négyszáz dollárért havonta, a Post Road főúton, a Connecticutbeli Greenwich városban, egy exkluzív szomszédságban, ahol minimális előleggel és kolosszális kockázattal járó Wall Street pénzbefektetési menedzserek, és más legalizált tolvajok, és természetesen a bálnavadászok és rabszolga kereskedők hasznából felhalmozódott ősi New England vagyonok örökösei éltek csodálatos életüket.

Néhány nap múltán, hogy Charlie nyom nélkül elpárolgott, Ráhel jelent meg. Saját kulcsa volt és beengedte magát a lakásba. Miklós gatyában éppen tésztát főzött, és kellemetesen meglepettnek látszott, ahogy meglátta a go-go táncosnőt élőben és minden férfikísérő társaság nélkül.

— Hol van Charlie? — nézett rá Ráhel nagy barna guruló és szexi szemeivel.

— Charlie? — vigyorgott Miklós a legvisszataszítóbban, — Charlie már nem lakik itt.

— Valóban? — kapkodott a levegőért Ráhel. — Hol lakik? Az esőcsatornában a háztetőn?

— Biztosan, hogy nem a csatornában, — kavargatta a rotyogó tésztát Miklós és álszemérmesen pislogott a fiatal nőre. — Akarsz egy tányérral, főztem eleget?

— Nem itt? — ismételte Ráhel. — Jól értettem? Kiköltözött?

— Aha.

— Rendben, — rántott a vállán a táncosnő, mintha felkészülni látszana egy frontális támadásra. — Akkor te mit keresel itt?

— Itt lakom, — valami büdöset szagolva, Miklós gyanakodóan kikerekítette a szemeit és szippantott egyet nagy orrából. — Mind a hárman, és fizetni fogjuk a lakbért.

— Ez nem így megy, — felelte Ráhel és lenéző pillantást pöccentett a férfi felé. — A lakás Charlie-nek lett kiadva, és ha Charlie nem tartózkodik itt, a bérlemény felfüggesztetett. Két hetetek van, hogy kiköltözzetek.

— Ha nem? — válaszolta Miklós hepciás hangon, nyilvánvalóan gondolva, hogy elvégre itt ő a férfi és Ráhel csak egy nő, és bármikor áttaposhat rajta, mint holmi buldózer a virágágyáson.

— Egy kilakoltatási cég ki fog dobni és lecseréljük a zárat.

— Jogi védelmet fogunk keresni, — csikorgatta fogát Miklós, mintha le akarná harapni Ráhel fejét és ki akarná köpni.

Ráhel megvető pillantást vetett Miklóstra.

— Csináld csak, — mondta.

— Ügyvédet fogadunk, — tiltakozott Miklós. — Eminens birtoklási jogunk van. Maradunk és még csak a lakbért sem emelheted fel.

— Azt sem tudod, hogy mit jelent ez a fogalom, — hahotázott Ráhel hangosan, mintha egy gonosz boszorkány lenne szexuális orgazmusa tetőfokán. — Én meg visszajövök a seriffel és kilakoltatási végzéssel.

— És egy bútorszállító céggel, — tette hozzá az ajtón kifele menet, amit úgy bevágott maga után, hogy az összes fazék és edény megrázkódott a konyhapolcokon és egy nehéz vasserpenyő vészjósló robajjal leesett a földre.

*

Kevéssel később, ahogy a három fiatalember ült a konyhaasztal körül és ették a makarónit marinara szósszal és reszelt parmesan sajttal, Miklós félpoháryi skót viszkít öntött jégkockákra és elgondolkodva kavargatta mutatójával.

— Ráhel járt erre, — kezdte, — ki akar rúgni mind a hármunkat és ezúttal komolyan gondolja. Megkezdí a kilakoltatási folyamatot és két héten belül a kopasz seggünkön vagyunk az utcán.

— Mindennek Charlie az oka, — csóválta fejét Laci, — a szemétláda áruló patkány gyorsvonat alá lökött minket. Nem érdekelte, az aljas gazember semmirekellőt, hogy mi lesz velünk. Bízom benne, és most ez. Egy kanál vízben meg tudnám fojtani.

— Te? — mondta Miklós és megvető pillantást vetett barátjára. — Te még akkor is visszakoznál, ha egy légy állna veled szembe.

— Nekem semmi problémám, — nézett fel Jakab Jancsi, az állampolgár, és jókora fülei felálltak, mint egy kutyaé. — Hat hónapra megyek Budapestre. Lehet, hogy Olaszországba még egy hatra. Amikor visszajövök, majd találok egy helyet, ahol lesátorozhatok.

— Én Floridába megyek, — kortyantott Miklós viszkijéből. — A Tampa Tribun újság példányszáma növekszik, nyomdászokat keresnek és az átlaglakberek olcsók. Rengeteg idős hölgy telepszik le ott nyugdíjba és fiatal férfikísérők vészes szükségletében szenvednek. Az amerikai szubtrópus magamfajta helynek látszik.

A kivitelezhető tervek két celibátusa Lacira nézett, a trió legöregebb és legnyomorultabb kinézetű tagjára.

— Veled mi lesz? — kérdezték, — Hova költözől te?

— Nem tudom, — vonogatta vállát Laci, — vissza a pulykafarmra.

— Van egy jobb ötletem, — mondta János és gyengéden megveregette az elkeseredett madárijesztő kezét. — Ismerek egy házmestert a Bronxban. Három-négy évvel ezelőtt nála táboroztam. Miért ne hívnád fel telefonon? A raktárszoba a folyosó végén a tied lehet. Általában kiadja bérbe, amíg én vissza nem jövök, és nem találok nagy hirtelen valami jobbat.

Laci felkapta a fejét és a remény halvány fénye csillant meg szemében.
— Mi a neve és a telefonszáma, és a címe?
— A neve Purcsi Samu, — ráncolta homlokát János és ominózus megsejtéssel krákogott.
— Nem emlékszem a telefonszámára, de valahol a Bedford Street Boulevard és a Grand Concourse sarkán lakik. A telefonkönyvben megtalálod.

*

Purcsi Samu végtelen egyszerű testes férfi volt ötvenes éveinek elején. Öt vagy hat évvel ezelőtt otthagya feleségét Magyarországon és nekivágott Amerikának, hogy kipróbálja szerencsáját. Távolabbi családjának egy része már régebben a Bronxban lakott és Samu hamar rájött, hogy a legjobb munka egy szakképzetlen ember részére, mint ő, a házmester szakma. Ingyenes szolgálati lakás, minimális fizikai munka és semmi munkába való ingázás. Samu nőtlen, agglegény életet élt, de ez nem jelentett egyedüllétet, mert a házban mindenki szerette becsületes jellemét és barátságos hozzáállását.

Pincelakásának bejáratával szemben volt egy kis szoba mosdóval és zuhanyozóval. Eredetileg raktárhelyiségnek kapta, de Samu kitakarította és kiadta albérletbe.

Jelenlegi bérlője egy fiatal nő volt, Nicole harmincas éveinek legelején, aki nemrégiben vált külön öreg férjétől, Chester-től. Egy nap, féltékenységi dührohamában Chester kizárta Nicole-t lakásukból, és ahogy a fiatal nő dörömbölt az ajtón, seprűvel elzavarta.

Nicole kibérelte a szobát Samunál és környékbeli lakások takarításából tartotta fenn magát. Nicole tisztességes erdélyi családból jött és jelenlegi szegénysége ellenére a lehetőségek ígéretföldjén, a fiatal nő erkölcesi sziklaszilárd alapokon álltak. Nicole nem volt hajlandó áruba bocsátani szépséges és egészséges testét.

Ez nem jelentette azt, hogy nem élt szexuális életet. Bőségesen kivette részét belőle egy Szilveszter nevű legényemberrel, aki gépészmérnök volt és vele egyforma korú. Szilveszternek csinos lakása volt a Mosholu Parkway másik oldalán. Miután Nicole már hat hónapja Purcsi Samunál lakott, Chester, Nicole volt férje lecsillapodott és elfogadta a tényt, hogy fiatal felesége többé nem fog vele egy háztartásban élni.

Nicole beköltözött Szilveszterhez és beadta a válást.

Szilveszter megkérte Nicole kezét és kis nő igent bólintott. Egy napsugaras szombat délután kéz a kézben visszasétáltak Samu bácsihoz, hogy elhozzák Nicole ottmaradt dolgait és elrendezzék az elmaradt lakbér járandóságot.

Samu bácsi behívta és leültette őket a konyhaasztalnál.

Egy ösztövére aszkéta embert láttak már ott ülni. Az illető felállt, meghajtotta magát, és Samu bemutatta őket egymásnak.

— Ez itt Márkus Laci, — mondta Samu, — Laci, kérem, ismerkedjen meg Szilveszterrel és Nicole-val.

— Csókolom a kezeit, — hajtotta meg magát Laci és próbálta megcsókolni Nicole kezét.

Kedves régi szokás, de köszönöm, nem kérek belőle, Nicole elhúzta a kezét és csak mosolygott az ódivatú gentlemanre.

Laci Szilveszter felé fordult és kezét nyújtott neki.

— Istenemre, — kiáltott fel Laci. — Mi együtt voltunk az olasz menekülttáborban. Te egy szobában laktál Simon Charlie-val. Hallottam, hogy a nővéred és ő ugyanarra az egyetemre jártak.

Szilveszter arcára kiült a döbbenet. — Hogy van az a hétpróbás tekergő? — kérdezte, — még mindig gyakorolja a bakugratásait?

— Egyre jobban, — ráncolta homlokát Laci, — és éppen azért vagyok én itt. Szobát béreltünk a West Side-on lévő lakásában, és eltűnt, anélkül, hogy tudatta volna velünk. A házigazda kidobott és most remélem, hogy Purcsi úr kiadja nekem a folyosói helyiséget.

— Samu, — mondta Purcsi úr, — hívj Samunak.

— Csinos szoba, — mosolygott Nicole. — Én laktam ott. Tökéletes egy magányos személynek. Maga nem nős, vagy igen?

— Nem, asszonyom, — Laci összecsapta a bokáját, ami egy másik ódivatú szokása volt, amik úgy jöttek rá, mint legyek az útszéli dögökre.

— Tíz dollár egy hétre, — mondta Samu. — Akarja megnézni?

Laci bólintott és átmentek a folyosó túloldalára. Nicole sietve elkezdte ürítgetni a kis szekrény fiókjait és hamar összekapott néhány darab széjjeldobált alsóneműt és kombinét és egy pizsamát a bevetetlen ágyról.

— Kiveszem, — mondta Laci a fejét elfordítva és vérveresre pirulva a női intimitások láttán.

Szilveszter Laci felé fordult.

— Tudsz teniszezni?

— Ütni tudok, — válaszolt Laci.

— Legyél szeretettel fogadva nálunk, — felelte Szilveszter és megragadta Laci kezét és alaposan megrázta. — Nyolc városi tenispálya van az Oval parkban, a Mosholu Parkway túloldalán. Mondjuk, vasárnap reggel nyolc órakor? Minél korábban, annál jobb. A pályákat nagyon gyorsan elfoglalják.

Laci bólintott, helyesen felismerve a jó barát megszerzésének lehetőségét, akinek csinos kis felesége, ebben az esetben egyelőre barátnője van.

— Húsz dollár, egy hét lakbér előre és egy hét biztonsági letét. — Pislogott Samu és jobbán az ujjait félre nem érthető módon összedörzsölte.

Laci előhalászott egy húszast és odaadta Samunak. A nagyszerű szoba és a vele járó új barátok a tulajdonába kerültek.

Tizennyolcadik Fejezet

Charlie szeretett Greenwich városban lakni. Nem mintha keveredett volna szuper gazdagokkal, akik a Merritt Parkway úttól északra laktak ötholdas portákon, de kedvelte második emeleti bérelt lakását a Post Road főúton, közel a Cos Cob vasútállomáshoz.

Vett magának egy Ford Mustang sportkocsit és hajtotta, mint egy megrögzött mániákus. Bollyki József főnöke hosszú business utakra küldte az egész országban és ötszáz dolláros felső határú hitelkártyát váltott ki szabad rendelkezésére.

Egyik ilyen kiszállásán, a Camp Dresser és McKee neves környezetvédelmi céget látogatta meg, akik az akkoriban befejezett World Trade Center Első tornyának huszonkettedik emeletén béreltek irodát.

Charlie hatalmas lelkesedéssel kezdte eladási prezentációját, ami most már második alaptermészeté vált, és a cég mély tiszteletben álló idős főmérnöke, Grossman Náthán sajtósággal érdeklődéssel hallgatta, amit esetleg unatkozó érdektelenségnek is nevezhetnénk.

— Terjessze be javaslatát a szellőztetési és légkondicionálási tervező mérnökünknek, — mondta Grossman, amikor végre, Charlie rövid szünetet tartott, hogy lélegzetet vegyen. — Beszéljen vele. Az is egy magához hasonló fiatalember, felvilágosult gondolkodású és fogékony az új, kipróbáltatlan és különleges ötletek irányában.

Grossman beintette titkárnőjét és a tisztességes kinézetű matróna, egy nyitott fülkék sorozatához vezette, ahol legalább hat nő és férfi hajolt hatalmas rajztábláik fölé és komplikált tervezéseken látszottak dolgozni.

Ez itt Symansky Szilveszter, a mi vezető tervezőmérnökünk, — mutatta be a matróna őket egymásnak. — Mr. Symansky, ez itt Simon Charlie, egy kereskedelmi ügynök, és engem ne kérdezzem, hogy mit árul. Beszéljen vele és tudassa Mr. Grossman-nal, hogy mi a véleménye.

Szilveszter felnézett és felugrott, mintha valaki petárdát robbantott volna feneke alatt.

— Charlie, — kiáltotta, — mi a csudát csinálsz itt?

A titkárnő meglepetésében hátrafele tántorgott és dőbbenet ült ki kerek arcára. — Maguk ketten ismerik egymást, — morogta, — milyen kicsi a világ, — forgatta a szemeit megvetően. — Emigránsok. Hogy Mr. Grossman mit szerethet magukon?

— Köszönöm, Cecília, — pillantott Szilveszter a matrónára. — Mi mind a ketten a Chicago North Side Hungarian gengszterbanda tagjai vagyunk, és ha nincs ellene kifogása, kérem, hagyjon magunkra.

— Charlie, — fordult vissza Szilveszter régi barátjához, — Gyorsan mond el látogatásod lényegét és hagyj itt nálam a technikai leírásokat. Majdnem ebédidő, — pillantott órájára. —

Menjünk ki és harapjunk valamit, és meséld el, hogy miket csináltál amióta nem láttalak. Kitűnő az időpont, hogyan csinálod?

— Mindig ebédidő előtt jövök, — mosolygott Charlie szégyenkezően. — Az evés jobb alkalmat ad, a kapcsolat kialakításra, és hogy ismertessem fenomenális ideánkat a víz ózonnal való tisztítására.

— Tudom, — mosolygott a másik. — Minden kommersz ügynök ezt csinálja.

*

Hamarosan találtak egy előkelő éttermet damaszt abroszokkal és valódi ezüst eszcájggal a fenséges Woolworth épület másik oldalán. Egy kicsit messzire való gyaloglás, de az idő nem számított, business ebéden voltak.

— Amerikára, — emelte szürkebarát poharát Szilveszter, amit az aranyos, de kissé kövérkés szőke pincérlány gyengéd kecsességgel asztalukra helyezett. — Gondoltad volna, amikor csirkeszart lapátoltunk egy olasz tyúkfarmon, hogy ennyire sikeres mérnökök leszünk néhány rövid év alatt.

— Régi szép napok, — vigyorgott Charlie, — és még jobbak jönnek a jövőben.

Szilveszter óvatosan szippantott borából. Az alkohol könnyen a fejébe ment és nem akarta a délutánt asztala mellett kapatosan szundikálva tölteni.

— Hogy mennek a dolgaid, öreg haver? — kérdezte. — Hogy állsz a nőekkel?

— Nők, — forgatta a szemeit Charlie, — volt már néhány dolgom, de most éppen kettő közt legénykedem.

— Valóban? — felelte Szilveszter, és követte Charlie szemeit, ahogy a férfi figyelte a pincérlő fenekének kíváncsian hullámozását.

— És te? — érdeklődött Charlie.

— Van egy barátnőm, — kezdte Szilveszter álmodóan. — Éppen most költözött be hozzám. Ahogy megvan a válása, azonnal összeházasodunk.

— Drága jó egytestvérem. — vetett keresztet Charlie és csinálta, hogy megcsókolja. — Te bűnben élsz. Nem tudod, hogy házasságtörést követsz el? Nem kapod meg az állampolgárságodat, ha a férj feljelent.

— Semmi ilyesmi, — mosolygott Szilveszter. — Az ágy két ellentétes oldalán alszunk, egy nagyon nagy kétszemélyes ágyban, rengeteg párnával közöttünk. De sose törődj velem, mesélj inkább a te szerelmi életedről.

— Hát, — felelte Charlie és enigmatikus vigyort poccentett barátja felé. — Volt egy pár nagyon komoly intenzív viszonyom, de semmi nem alakult ki belőle. Áthoztam Chicagóból egy fiatal csirkét és férjhez ment egy másik férfihez. Szegény ember masszív agydaganatot növelt és nemrégiben megkrepált. A nővel még megpróbálom a szerencsémét, különösen, hogy a két gyereke lehetséges, hogy tőlem van.

— És te leckéztetsz engem házasságtörésről?

— Senki sem tökéletes, — felelte Charlie. — a nők, nem tudsz velük élni és nem tudsz nélkülük létezni.

A pincérlány odajött és grillezett kardhalat rendeltek sült krumplival és vagdalt édes káposztával.

Beszéljünk egy kicsit a businessről, — javasolta Szilveszter és nézte a távozó pincérlányt, aki sietve, mint egy tarisznyarak a tengerparton hátrált el tőlük. — Ózonnal akarod fertőtleníteni a szennyvíztisztító telepek kifolyóját.

— Aha, — nézett fel Charlie.

— Hát, — nézett vissza Szilveszter fensőbbbségesen. — Én nem foglalkozom a vizes résszel. Én szellőztetek, szagtalanítással foglalkozom, és kimosom a bűzt a szennyvíztelepek körülötte levegőből.

— Hmm, — sóhajtott Charlie csalódottan.

— De, — emelte fel ujját Szilveszter, — de tudnánk a levegőt az emésztő medencék felett ózonnal kezelni. Az az egész folyamat legbűdösebb része.

— Fenomenális ötlet, — kiáltott Charlie. — Ez egy teljesen új terület az ózon hasznosítására. A főnököm, Dr. Bollyki le fog jönne a jövő héten és segíteni fog, hogy megtervezd a prototípus gépet.

— Igaz, — felelte Szilveszter és gondosan elszeparálta sült halának első darabját, aminek szaga már régóta csiklandozta orrát. — Tudasd vele, hogy hívjon fel telefonon.

*

Charlie jól érezte magát. A lehetőség, hogy kiterjessze az ózon businesszt a szagtalanítás területére izgalmas reményekkel kecsegtetett. Dr. Bollyki meg lesz elégedve. Charlie elhatározta, hogy megjutalmazza magát és felhajtott az Upper East Side negyedbe. Kocsiját leparkolta az East 89th utcánál és gyalog ment tovább a magas bérházhoz, ahol Dorka lakott. Ismerte a helyet, elvégre segítette a családot költözködni.

Semmi ajtónálló, az ajtó soha nem volt bezárva. Bement a lobbyba és megnyomta a felvonó gombját. Felemelkedtek a 22-ik emeletre és ott kilépett a folyosóra. Rémséges bűzfelhő gomolygott feléje és körbevette, mint tucat görény barlangjában az ázott pokróc. Valamiféle ördögi fűszer lehetett, és rothadó curry, és romlott sajt, kidobott zöldségek penetráns szagával keveredve, bizonyára valahonnan egy távoli Karib tengeri szigetről idehozva, egy helyről, amit még a civilizált emberiség idáig nem fedezett fel. És igen, égő emberi hússzag, vagy zsírban sültve vagy odakozmálva, — sóhajtott Charlie, — Dorka egy kannibálokkal teli épületben lakik.

Charlie becsöngetett és várt és figyelte az ajtó túloldalán közeledő lépések surranó csoszsanását és Dorka megszólalt.

— Ki az?

— Én vagyok, Charlie.

— Távozz, — felelte Dorka. — Nincs itthon senki, legalább is nem számodra.

— Ugyan már, nem akarok semmi bajt, eressz be, beszéljessünk egy kicsit.

Charlie hallotta, ahogy Dorka matat a zárral és az ajtó lassan megnyílt. Az asszony döbbenetesen szépségesnek nézett ki. Nyári ruha volt rajta, két vékony pánttal a vállain, s kerek mellei igazóan nyugodtak egy számmal kisebb tartókosarukban. Oldaluk kilátszott és középen észbontó mély hasadék. Dorka megőrizte karcsú derekát, de csípője megnőtt és kikerekedett.

Hús centi aranylő bőr villant ki térde felett, és tisztának látszott frissen mosva és krémmel lekenve.

Az anyaság Bellini madonnájává változtatta a Tuscan kertek varázslatos földjéről.

— Jól nézel ki, — hebegte Charlie, — ha nincs ellenedre, hogy szépeket mondok.

— Gyere be, — intett Dorka, és szemérmes pillantással fogadta és tudomásul vette a férfi szemérmetlenül bámuló szemeit, — de ne csinálj zajt, a gyerekek alszanak.

Charlie követte Dorkát a nappaliba és háta mögül előhúzta a csokor piros rózsát, amit magával hozott.

Dorka meglepetten nézte a virágokat

— Mi ez?

— Szerelmem lángoló jelképe. — vigyorgott Charlie, milyen undorító is tőle.

— Azt sem tudod, hogy mi az a szerelem, Charlie, — válaszolt az asszony, — és mind amellet, nem tartok többé udvarlókat. Gondozom a gyerekeimet, és nem fogom őket egy részeges mostohaapa gorombaságainak kitenni.

— Újra férjhez kellene menned, — bámulta Charlie az asszony kerek hasát és izmos combjait. — Még mindig fiatal vagy és kíváncsú és tele vagy pénzzel. A férfiak gyorsan elfelejtik az extra terhet, amit magaddal cipelsz.

— Honnan tudod, hogy pénzem van?

— Mindenki tudja az Upper East Side környéken. Az emberek megfigyelik, hogy bemész és kijössz a bankokból, és temérdek pletyka járja, hogy óriási biztosítási összeget kaptál, Krisztián halála után.

— Takarodj a házamból, mielőtt ellátom a bajodat, — mondta Dorka nyugodtan és szeme az öntöttvas serpenyőre tévedt, ami a keze közelében egy akasztón függött a falon.

— Megnézhetném a gyerekeket? — felelte Charlie, — egy másodpercre, csak annyit.

— Rendben, de ne ébreszd fel őket. — bólintott Dorka.

Charlie benézett a gyerekszobába és Dorkához fordulva elismerően szólt hozzá, mintha az asszony egy perccel korábban nem fenyegette volna meg, hogy fejbe veri.

— Olyan aranyosak, a hasonlóság döbbenetes, — szemlélte Charlie gyengéd szeretettel az alvó gyerekeket. — Kiköpött hasonmásaim. Egy percen belül adoptálom őket, ha akarod.

Dorka tetette, hogy nem hallotta, amit a férfi mondott. Bement a konyhába és a teáskannába vizet tett fel forni. Később leültek és beszélgettek. Charlie többet nem hozta fel az udvarlás és a házasság témáját. Valami más utat fog megpróbálni, fontolgathatta magában, mert Charlie nem az a fajta ember volt, akit könnyen vissza lehetett utasítani.

Tizenkilencedik Fejezet

Laci mottója az élj a mának kifejezés lett. A pillanatnak élt és apró, intelligens örömeknek. Queens kerületben dolgozott és kétszer kellett földalattit cseréljen, hogy hazaérjen a Bronxba. Kivéve péntek esténként, amikor az Upper East Side környékre földalattizott, és megállt a Corvin Hungarian könyvüzletnél, hogy válogasson ott az irodalmi kincsek és újságkiadványok között, amik kommunista hazájában be voltak tiltva.

Egy óra körüli időt töltött ott és vett néhány folyóiratot, könyvet vagy hanglemezt. Miután bevégezte átsétált az Európai Bistró kávéházba a Second Avenue-en. Ott találkozott vénséges barátjával, Móric bácsival és órák hosszat beszélgettek politikáról. Móric bácsi feltalálónak tartotta magát, és több világrengető találmányon is dolgozott egyidejűleg, mint egy új és javított egérfogó, egy univerzális mákdaráló, aminél sehol jobbat a világon nem lehetett találni.

— Ismerne valakit? — kérdezte az öreg, — akinek gépészmérnöki gyakorlata van. Komplikált gépezetek tervezésén dolgozom, finommechanizmusokkal, miniatűr fogaskerék áttételekkel, és csavarokkal és csavarfejekkel.

Szavait befejezve a bácsi egy bonyolult és gyakorlatilag kibogozhatatlan rajzot csúsztatott barátja orra alá.

— Hm, — simogatta állát Laci, — valóban ismerek egyet. Teniszpartnerem a Bronxban gépészmérnök és meg fogom kérdezni, hogy érdekli-e a dolog.

— Köszönöm, — válaszolta Móric szórakozottan, és a világ többi részére teljesen elveszve elmerült elmosódott vázlatának intenzív tanulmányozásában.

Kávé után Laci telefonált Dorkának és megkérdezte, hogy lenne-e szüksége bármire valamelyik magyar fűszer vagy húsbolból a Second Avenue és az East 80th utca környékén.

— Egy font őrült pirospaprika, egy csomag darált mák és egy rúd Bende márka téliszalámi Chicagóból, — felelte az asszony, és jól jött az ajánlat, mert vajmi kevés ideje volt kimenni és különlegességek után kutatni a magyar negyed kiterjedt utcáiban.

Szokása szerint Laci este nyolc óra felé állított be Dorkához. Éppen idejében, hogy esti mesét olvasson fel a gyerekeknek, mialatt Dorka elmosogatott és elrakta az edényeket és a tányérokat, és az egész lakásban szanaszéjjel hajigált játékokat.

A gyerekek elaludtak, egyik hasznos mellékhatása Laci unalmas meséinek, és a két felnőtt leült a nappaliban egy kávéra és egy szelet süteményre, hogy megbeszéljék a hét eseményeit.

— Asszonyom, — kérdezte Laci, — hallott valami Charlie felől?

— A minap erre járt, — felelte Dorka, — és gyakorlatilag megkérte a kezemet.

Laci halkán füttyentett, egy másik fertelmes szokás nála, és fehér hab gyűlt szája sarkában. Nyilvánvalóan vetélytársat szagolt, ami hozzátevődött a szívében rejtegetett Charlie ellenes gyűlölethez. Szemében Charlie fertelmes végterméke volt az emberi gonoszágoknak.

— És?

— Hmm.

— Mit válaszolt neki? — akadékoskodott Laci.

Dorka szemében gonoszkodó csintalanság villant.

— Azt mondtam, hogy, utazzon el Albuquerque-be.

— Albuquerque-be? — forgatta Laci egyik szemét kerekre és húzta keskenyre a másikat, és megvakarta orra hegyét, ahol egy magányos szürke hajszál már hetek óta csendesen növekedett.

— Igen, ott van a vége a sornak, — mosolygott Dorka, — az udvarlók hosszú sorának, akik mind el akarnak venni feleségül a pénzemért.

— Hmm, — köszörülte a torkát Laci. Egy gazdag özvegygel való házasság, ő is szeretett volna hasonlót. Hogyan hibáztathatna másokat ugyanazért?

— Például kik?

— Van itt egy pilóta, Kevin, a Pan American légitársaságnál, — felelte Dorka. — Kevin fiatal, szívdöglesztően jóképű és komoly összeget keres egy stabil munkahelyen.

Ezt így megmagyarázva, Dorka megigazította fenekét székében, bedobott szájába egy gyomorsav tablettát és dacosan nézett Laci szemébe, ahogy az tovább faggatta.

— Mi a baj vele?

— Túl sok légi-kísérő, nők és férfiak, tele lehet mindenféle nemi betegségekkel.

— Ki más?

— Egy fél tucat magyar huligán a Second Avenue környékéről. Buzog bennük a sok kapitális ötletet, hogyan fektessem be a pénzemet. Legtöbbje ötven vagy százezer dollár előleget kér, mint valami hozományt, a kiváltságért, hogy fizetetlen cselédjük legyek.

— Asszonyom, nem kell férjhez mennie, — pislogott Laci, nyilvánvalóan nem mert szembenézni Dorkával. — Leszek én afféle házibarád, egy nagyon odaadó és elkötelezett barát.

— Beszéljünk valami másról, — felelte Dorka, — hogyan szereti az új környéket, ahol lakik? Vannak ott magyarok?

— Igen, vannak. A házigazdám is magyar és bemutatott egy nagyon kedves magyar házaspárnak is. Nicole és Szilveszter. Teniszezni fogok Szilveszterrel. Ő is gépészmérnök, mint Charlie.

— Charlie vegyész.

— Igen, igaz, bocsánat. Kellene, hogy megismerkedjen valamelyik nap Szilveszterrel és a barátnőjével. Van egy barátságos park a környéken, ahol játszhatnának a gyerekei, mialatt a felnőttek beszélgetnek. A Bronx Botanikus Kert egy köhajításnyira van, és hihetetlenül szép. Szilveszternek van kocsija és le tudna jönni magáért és a gyerekekért.

— Aha, — bólintott Dorka.

— A legjobb az egészben, — folytatta Laci. — Szilveszter nem akarná magát elvenni feleségül. Fülíg szerelmes Nicole-ba. Olyan forróan, hogy a szerelem lángja szinte leperzseli arcukról a bőrt.

— Na, ezt majd meglátjuk, — felelte Dorka és csészéket és tányérokat kezdett kirakni a koktél asztalra.

Lacival Dorkának nem kellett félnie, hogy tapogatni fogja. Dorka nem is hitte, hogy Laci valaha is volt nővel, vagy akart volna. Nyilvánvaló volt, hogy Laci szerelmes belé, valamiféle kitekert plátói formában. Észrevette, hogy milyen vággal nézett rá, amikor nem gondolta, hogy Dorka figyel. Lehajolt az alacsony asztal fölé, és érezte, hogy Laci szeme felméri fenekének domborulatát. Nem szerette ezt a kéretlen, bár fizikai kapcsolat nélküli imádatot. Egyetlen nő sem szereti, kivéve, ha érdekli őket a férfi, és annak vágyait szeretnék élesztgetni. Dorka nem kedvelte Lacit, de eltűrte jelenlétét. Jobb volt, mint minden felnőtt társaság nélkül. De ha valaha is hozzáér, gondolhatta Dorka, kidobja, és soha többé nem jöhet vissza, bárhogy könyörög nem lesz bocsánat.

*

Szombat esténként, Laci meglátogatta új barátait, Nicole-t és Szilvesztert. Szilveszter, egy felvonóval rendelkező hat-emeletes ház harmadik emeletén bérelt lakást és szépen berendezte. Elismerésre méltó könyvkollekciót gyűjtött össze, köztük egy huszonkét kötetes teljes Britannica Enciklopédiát. Könyveit ügyesen elrendezte egy három részes kemény tölgyfa polcos szekrényen, ami nappalijának rövidebb falát teljesen elfoglalta. Faltól falig érő bundaszőnyeget rakatott le, bársonyfüggönyöket varratott az ablakokra és egy modern pop-art falpapírt ragasztott fel a sárga szőfa mögött, az ablakokkal szemben. Nappalijának fő attrakciójaként egy Zenit televízió és zeneszekrény kombináció büszkélkedett, erőteljes hangszórókkal. Esténként zenét hallgattak vagy televíziót néztek és ritkán mentek el otthonról szórakozni.

A lakásban csak egy hálószoba volt, kényelmes és nagy és két ablakkal ellentétes falakon, hogy meleg és párával teljes Bronx éjszakákon keresztvuzattal szellőztetni lehessen. Mellette csempézett fürdőszoba állt zománcozott káddal, mosdóval és vécével.

Az ebédlői részt jövődöbeli bölcsődének tartották fent. Nicole áldott állapotban gyermeket várt, bár a szülés még legalább öt hónappal odébb lehetett.

Szombat reggelként Szilveszter és Laci teniszeztek, sokszor délelőtt tizenegy óráig, mialatt Nicole bevásárolt és ízletes ebédet készített.

Tenisz után Laci hazagyalogolt, a lombos fákkal árnyékolt Mosholu Parkway túloldalára és nagyot aludt. Odahaza bármi és legkisebb háztartási teendőt a végtelenségig halogatott és a rendtelenség a mennyezeting ért. Késő délután, órákon keresztül valamiféle elektronikai szerkenyűvel és kezdetleges computer chippel játszadozott.

Este kilenc fele elment Szilveszter és Nicole-hoz. Nicole szerette volna, ha a házibárát korábban jön. Hétvégeken a késő estét férjével szerette volna tölteni kettesben és valami Carol Burnett show-t vagy Chiller sorozat rémfilmét szeretett volna megnézni.

Laci nem engedett. Egyre későbbben jött, néha csak este tíz felé. Talán, hogy bizonyítsa igazát és jogait, mert Laci olyanfajta ember volt, ha kedves voltál hozzá, egyszerűen letaposott és átlépett rajtad.

Néhány hónap múltán látogatásainak kezdete óta, új témát kezdett pedzeni.

— Dorkának két hálósobás lakása van Manhattanen, — kezdeményezte szokásos dicsekvéseit, ahogy mindig más emberek eredményeit hozta fel, — és még csak nincs is állásban. Rengeteg pénze van. Feltehetően több mint, — itt Szilveszter felé fordult, — amennyit te valaha a mérnöki diplomáddal meg tudsz keresni, még ha reggeltől esting annyit dolgozol, mint egy igásló a szántóföldeken.

— Én szeretem a munkámat, — felelte Szilveszter. — Ez egy koncepció, amit te soha nem fogsz megérteni. Kitanulsz egy szakmát, képzett leszel benne és élvezed a munkádat. Tíz órát dolgozom egy nap, öt napot egy héten. Intelligens emberekkel találkozom és alkotom valamit, ami az egész emberiség javát szolgálja.

— Dorka szép és okos. — kavargatta teáját Laci elgondolkozva és szemhéja alól szándékos rosszindulattal lesett Szilveszter felé. — Ápolónői diplomája van és ő is komoly pénzt fog keresni. És kedvel engem. Úgy hiszem, hogy beleegyezett, hogy két hetes vakációra eljön velem a Catskill hegyekbe, egy magyar hotelba. Medence is van és napi háromszori étkezés. Ti mentek szabadságra ebben az évben? Vagy mindig spórolod a pénzed jövőbeli kiadásokra. Van Nicole-nak valamiféle hasznosítható szakmája vagy ügyessége?

Szilveszter Nicole-ra pillantott, hogyan fogja barátnője viszonzni ezt a szemtelenséget.

Nicole keresztbe forgatta szemeit és vicces grimaszt vágott és ravasz mosoly formálódott kivonatos szája sarkában.

— Na, — mondta kuncogva, — szeretném ezt a csodanőt megismerni.

Laci bámulta Szilveszter arcát, mintha barátja lenne Delphi jósmondója, és helyes módon ismerné a jövőt, és ennek megfelelően azonnal tudna döntést hozni.

— Nekem mindegy, — vonta meg vállát Szilveszter. — Nem nekem kell vacsorát főzni.

— Senki nem fog főzni, — mélyedtek el Nicole homlokán a ráncok. — Kimegyünk a MacDonald gyorsbüfébe az East 204th utcában. Miután ettünk egy könnyű reggelit, to ketten férfiak teniszezhetnek és mi nők vigyázunk a gyerekekre és asszony asszonyhoz módra elbeszélgetünk.

— És utána? — lebegtette szempilláit Szilveszter és kissé oldalvást ide-oda ingatta a fejét.

— A Papa Joe olasz étteremben fogunk ebédelni és te kocsival hazaviszed őket.

— Ok, — felelte Szilveszter.

— Szombat reggel hét órakor fel kell kelned, hogy áthozd őket, — mondta Nicole figyelmeztető hangon.

— Lehetetlen, — morogta Szilveszter.

— Rendben, töröld ki a korai reggelit a MacDonald büfében, — mondta Nicole rövid szünet után. — Laci földalattival hozza ide őket. Ti ketten délután teniszezték és utána a Papa Joe étteremben vacsorázunk. Vacsora után mindenki átjön hozzánk és te hazaviszed őket késő este kocsival. Elfogadható az elgondolás?

— Nekem igen, — felelte Laci. — Lehet, hogy ott kell aludnom Dorkánál. Van egy díványa a nappaliban és biztos vagyok benne, hogy nem lesz ellenére, ha éjszakára ott maradok. Nicole kételkedő pillantást vetett Laci felé.

— Egészen biztos? — kérdezte, — mi lesz, ha nem engedi, hogy nála aludj?

— Akkor én kelek fel reggel hétkor és földalattival lemegyek, hogy felvegyem őket. — Mondta Laci és nagyon eltökéltnek hangzott, hogy összehozza a barátait és az ismerkedés jó irányban fogja befolyásolni Dorkával való viszonyát.

— Ha mindannyian egyetértünk, — mondta Szilveszter és felállt és bekapcsolta a televíziót. — A határozat eldöntetett és minden további beszélgetés helyett, valamit nézünk majd a képernyőn.

Mind a hárman bólintottak és a fiatal pár nekiállt egy Hitchcock filmet nézni, mialatt Laci a könyveket nézegette a polcokon és hamis hangon valami buta dalocskát dudorászott az orra alatt.

Körülbelül éjfélig, amikor vendéglátóira pillantva, akik a díványon egymást átölelve horkoltak, jó éjszakát kívánt és hazament.

Huszdik Fejezet

Laci és Dorka a két gyerekével következő szombaton tizenegy óra felé érkeztek meg Nicole és Szilveszter lakásához. A tett elismerésreméltó eredmény volt, ha meggondoljuk, hogy Laci mennyire szeretett későig aludni hétvégeken. Nicole kedves mosollyal fogadta Dorkát, átölelte és dupla pusztit lehelt arca mellé mind a két oldalon.

— Adhatok narancslevet vagy kakaót a kicsiknek? — kezdte Nicole, — és pancake palacsintát vajjal és maple sziruppal. A gyerekek leülhetnének a konyában az asztalhoz, amíg mi kávézunk és süteményt eszünk a nappaliban.

— Köszönjük, — felelte Dorka és az üres ebédlő felé pillantott és beljebb terelgette csemetéit, — de igazán, nincs szükség rá. Már reggeliztünk.

— Nincs ebédlő asztal, — pirult el Nicole az üres szobára nézve. Ez a jövőbeli bölcsőde, terhes vagyok.

— Isten áldása rád, — felelte Dorka és Laci nagyot nyelt. Nem tudott Nicole áldott állapotáról.

— Mégis kellene ennünk, — mutatott a konyha felé Nicole, — Soha nem lehet tudni, hogy ezek ketten mikor fejezik be a teniszt és nem szeretném, ha ezek a kicsi angyalok éhen maradnának.

— Köszönjük, elfogadjuk, — mondta Dorka és a konyha felé intette gyerekeit. — Hallottátok a nénit, kövessétek és viselkedjete.

Szilveszter keze nyújtott Dorkának

— Sokat hallottunk már magáról, — mondta. — Nagyon örvendek, hogy végre személyesen is találkozhatunk.

— Jót vagy rosszakat, — villant meg Dorka szeme játékosan.

— Főleg jót, — mosolygott a férfi.

Leültek az alacsony koktél asztal köré és Szilveszter mindenkinek kávé tölthetett egy kancsóból. Egy tál aprósüteményt helyezett mellé az asztalra és hozzá papírtányérokat.

— A minap belefutottam Charlie-ba, — mondta Laci felé fordulva és engedelmet kérő pillantást vetett Dorka irányába. — Valakinek Connecticutban dolgozik és bejött az irodámba, hogy eladja csodaszerekentűjüket.

Dorka enigmatikus grimaszt vágott és köhöntett.

— Ismerem azt az embert.

Laci bólintott és hozzátette. — Igen, ismeri, valamikor mind együtt laktuk a West Side-on.

— Charlie említette, — mondta Szilveszter, elfogulatlanul látszódva, de hangjának színe elárulta tolakodó kíváncsiságát és szándékát, hogy valamiféle jelképes túlvilágra megszúrja Lacit. — Hogy van egy barátnője a régi West Side bérházából, Dorka, nem te lennél véletlenül ez a szerencsés?

— Semmi esetre sem, — csattant fel Dorka és Laci megkönnyebbülten sóhajtott. — Nem vagyok a barátnője annak a hibbantagyú aljas csatornaszemétnek. Akkor sem, ha ő lenne az utolsó megmaradt férfi az egész világon.

— Ez az alak igazán egy különleges csudabogár és az is volt mindig, — nevetett Szilveszter. — Mindig szeretett többnek látszani, mint amennyi. Elmondasz neki valamit és csak azt hallja meg, amit akar. Olyan, mint egy pletykával és feltételezésekkel megrakott öreg szatyor. El nem tudom képzelni, hogyan állja meg helyét egy komoly mérnöki beosztásban.

— Most hol lakik? — kérdezte Dorka, megjátszva az érdektelent, de a finom izmok reszkettek arcán és elárulták eltitkolt érdeklődését. — Mondta?

— Adott egy névjegykártyát. — vette elő pénztárcáját Szilveszter. — Azt írja, hogy Greenwich, Connecticut. Közel lakhat a munkahelyéhez.

— A gazember, — morogta Dorka. — Ezt nekem nem mondta.

Nicole kijött a konyhából és csinos kis fejét bedugta a nappaliba. — Befejeztük a reggelit, — mondta, — és a gyerekek mennének a parkba. Ha ti befejeztétek magasröptű pletykázásokat el kellene indulnunk.

*

A parkban a férfiak rohantak a tenispályára és játszani kezdtek a legtávolabbi végen. Dorka és Nicola a közeli játszótérre mentek. A gyerekek gyorsan megrohanták a hintákat és a csúszdákat.

A két nő leült egy padra és nézték a gyerekeket. Tökéletes idő volt, balzsamos tavaszi levegő és milliónyi zöld levél. Keresgélő mókások közelítettek morzsákért és madarak százai csiripeltek és énekeltek a fák lombjaiban.

Virágzó orgonabokrok foglalták el a régi gát oldalát, a hely valamikor, talán száz évvel ezelőtt víztároló lehetett. A bódító illat megtöltötte táguló tüdejüket és anyagi békével nyugtatta lelkeiket.

— Gondolod, hogy másodszor is férjhez mész? — kérdezte Nicole kedvesen.

— Nem hiszem, — felelte Dorka és szemei Andyt követték, aki fel alá mászott a magas csúszdákon. — Nem szeretnék gyermekeimnek egy gonosz mostohaapát. Jó embert nehéz találni és sokat kellene kijárnom és keverednem minőségi emberekkel. És nem ismerek senki minőségi férfit.

— Feladhatnál házassági hirdetést valamelyik magyar újságban. — mondta Nicole és Dorka kezét megérintve bátorítóan nézett rá.

— Azt nem. Soha többet nem. Egyszer már megpróbáltam és szörnyű eredménnyel járt. Így ismerkedtem meg Charlie-val. Az aljas gazembernek már volt barátnője és csak egy cselédlányra volt szüksége neki és három barátjának. Még csak egy üres ágya sem volt, ahol elaludhattam volna. Köszönöm nem, elegendő volt a romlott kolbászból.

— És Laci?

— Oh, kérlek, nem Laci. Ha férjhez akarnék menni bárkihez, legalább legyen annak bármi elfogadható kvalifikációja. Vagy legyen egy jóképű bika, rengeteg tesztoszteron hormonnal, vagy valamivel kevesebbel, de sok pénzzel. Vagy legyen jó állása ígéretes jövővel. Lacinak egyik ilyen kvalitása sincs. Egy nőnek nincs ennyire férfire szüksége. Társaságnak vagy barátnak, talán, de mutass valakit, aki megfelel a követelményeknek.

— Mit is mondjak? — bólintott Nicole. — Nekünk bevándorló nőknek nehéz rendes férfit találni. Nézd az én esetemet. Nálamnál jóval öregebb emberhez mentem férjhez. Amerikai állampolgár volt és tündérmeséket mondott a New Yorki jólétről. Apám gyakorlatilag eladott neki. Hogy távozási vizát kapjak és engedélyt, hogy férjhez menjek egy Amerikaihoz, a személtáda románok megfosztottak undorító állampolgárságuktól. Nem mintha akartam volna valaha is román állampolgár lenni. Én magyar nemzetiségű vagyok és Sztálin segítségével elfoglalták az országunkat. Másodrendű állampolgárrá tettek a saját szülőházamban, ami ezer év óta a mienk volt. Milyen más lehetőségem lett volna? Szívből utáltam a vén perverz disznót, már úgy értem a férjemet és meg is csaltam.

— Tényleg? — nevetett Dorka.

— Tényleg, — válaszolt Nicole és mind a ketten boldogan nevetgéltek néhány percig. — Szilveszterrel, sokszor, amennyi belefért. Szexuális forradalom, ugye tudod, hogy volt az?

— Nem tudom. — nevetett Dorka. — Huszonhét éves vagyok és még más férfival nem voltam, csak az én Krisztiánommal.

— Nőkkel voltál? — Dorka felé fordulva Nicole komoly arcot vágott, és semmi tréfa nem érződött a hangjában.

— Nem, — felelte Dorka eltökélt hangon és hosszan elnyújtva a szót. — Miért? Ajánlatot akarsz tenni?

— Dehogy, — nevetett Nicole, — csak próbára tettelek. Bocsáss meg, kérlek, ne vedd sértésnek.

— Nem sértődtem meg, — felelte a másik. — Ennyire nem fontos a sex az életemben. Ha kell, éveig meg vagyok nélküle.

— Nem gondolod, hogy védelemre lenne szükség, egy férfire, aki megvéd mindenféle tróger ellen, speciálisan meggondolva a szomszédságot, ahol laksz.

— Igen, nekem kellene megvédeni őt. A baj első jelére eltűnne. Nem járok ki éjszaka. Nem megyek kocsmákba és nem öltözöm kihívóan. A férfiak általában békén hagynak. Ha rám néznek, ronda fintort vágok és elmenekülnek. Ha nem, a csontos térdemmel komoly tökhely traumát tudok nekik okozni a lábuk között. Nem félek senkitől.

— Szilveszter mérnöki irodában dolgozik. Biztosan ismer néhány alkalmas férfit. Beszéljek vele?

— Ne, kérlek, hogy ne. Szeretném, ha gyerekeim egyszer felnőnének, és majd akkor újrakezdem az életem. Feltéve, ha nem raknak rám egy csapat unokát.

— Női sors, — fújta ki a száját Nicole. — A Magasságos Fenn Való így rendezte el a fajok szaporodását. — A nőtény mindig vigyáz a kicsikre. A hímek csak vadászgatnak és tekeregnek, és egymással harcolnak, a velünk való szeretkezés jogáért.

— Remélhetőleg nem egy civilizált társadalomban, — felelte Dorka, — az emberiség különb kellene, hogy legyen.

— Nem ebben az országban, — rázta a fejét Nicole. — Itt nincsenek állami óvodák megengedhető áron. Az szocializmus lenne, amit a választók többsége mélységesen megvet, együtt a nők felszabadításával és az egyenjogúsággal.

— Akkor, mit keresünk itt?

— Fogalmam sincs, — lebegtette szempilláit Nicole. — de még mindig jobb ott, mint odahaza éhbérekért dolgozni a kommunista ellenőrzött társadalomban.

*

Órák teltek el, mire a két férfi befejezte a tenisz meccset. Kimerülten és reszkető lábakkal visszatántorogtak a játszótérre és lábuk közé, a földre állították teniszütőjüket.

— Éhesek vagyunk, — mondta Szilveszter, — szeretnének a hölgyek is harapni valamit?

— Menj haza és öltözz át, — nézett férjére Nicole. — Csuromvizes vagy és tüdőgyulladást kapsz a légkondicionált étteremben.

— Igen, anyu, — mosolygott Szilveszter, — pontosan így fogom csinálni.

Laci hazament és Szilveszter egyedül sétált vissza lakásába. Egy órával később, ismét találkoztak a parkban és elmentek egy étterembe. Kivéve, nem a Papa Joe olasz étterembe. A Mac Donald gyorsbüfébe mentek a Bainbridge Avenue és az East 204th utca sarkán. A gyerekek nem szerették a lasagna és spagetti ételeket egy helyen, ahol kockás abrosszal terítettek. Helyette hamburgert ettek és Mountain Dew szódavizet ittak. A felnőttek hasonlóképpen, mert nem volt más választás. Kivéve Lacit, aki csak kávé ivott egy kocka almás pitével. Nem csoda, hogy megtartotta ösztövé alakját, ami legjobban egy indiai aszkéta koldusára emlékeztetett.

Evés után, még hosszú volt a nap, Szilveszter kikocsizott velük a Botanikus kertbe és körbегyalogolták a nagy kört és a Snuff Mill kávéháznál Szilveszter kakaót vett a gyerekeknek és Pepsi kólát a felnőtteknek.

A nap végén Nicole and Dorka megegyeztek, hogy máskor is találkozzanak, Laci nélkül természetesen. Laci valahogy afféle ötödik keréknek látszott vagy szükségtelen tehernek, amit a barátoknak kellett cipelniük.

Második Rész

A Középosztályhoz Vezető Út

Első Fejezet

Évek teltek el. Nicole kisfiúnak adott életet és a keresztségben a Rolf nevet kapta. Nem Ralph, véssük az eszünkbe, hanem Rolf egy o-val és egy f betűvel és ph nélkül. Nem tudták, hogy miért, de nagyon északinak hangzott.

A Bronxi lakás legjobb szándékaik ellenére kicsinek bizonyult. Az új házigazda, valamiféle albán tolvajnép gazember Kanadából nem adott fűtést télen, sokszor napokig és elhanyagolta a lobbyt és a piszkos folyosókon nagyban gyűlt a szemét.

Szilveszter jól keresett és zsugoriságuk túltett minden elfogadott normákon. A tőzsde vészes zuhanásba kezdett és az ingatlan árok lesüllyedtek a sárga föld feneké alá. Beütött a gazdasági pangás.

Szilveszterék lehetőséget láttak a krízisben. A fiatal család hétvégeken körbejárta kocsival New York északi kertvárosait, hogy alkalmas telket keressenek, ahol felépíthetik vágyálom házukat.

Egyik ilyen útjukon felfedezték a gondosan eldugott Pound Ridge közösséget, a Connecticuti határtól északra, Stamford városa felett. Sűrű erdővel borított hullámzó dombok, afféle New England koloniál varázslatosság New York államban, a város a hírességek és gazdagok és régi vagyonok valódi rejtékhelyének látszott.

Szilveszter munkahelyet változtatott, abszolúte nem ehhez a telek vadászathoz kapcsolódóan, és jelenleg White Plains városban, New York államban dolgozott, mindössze tizenöt mértföldre Pound Ridge-től.

Háztelkek eladók, látták a jeltáblát és egy Connecticuti telefonszámot alatta.

Megálltak egy kávéháznál Bedford Village városban és Szilveszter feltárcsázta a számot.

— Skiba építési vállalkozás, — jelentkezett egy rekedtes hang, nyilvánvalóan egy megrögzött dohányos és alkoholista.

— Láttuk hirdetését a White Birch Road és a Long Ridge sarkán, — mondta Szilveszter.
— Meg tudná mutatni az eladó telkeket és hozzá az árakat.

— Van egy félig kész ház egy kevéssel feljebb a White Birch úton. Ha látja a Shad Road West utcátáblát, már túlment rajta. Fél óra múlva találkozhatunk ott, — felelte Skiba és felakasztotta a kagylót.

Az építkezés alatt lévő ház egy nagy center hall koloniál volt. Az emeleti nagyhálósobában Skiba egy 4 láb széles és 8 láb hosszú furnérlemezt rakott fel kecskelábakra és tucatnyi tervrajzot terített rá.

— Csak néhány eladó üres telkem van, — kezdte Skiba, de a szakértő szem könnyen láthatta, hogy még egyet sem adott el, talán az egyet, amin az építés alatti ház állt.

Szilveszter egy telekre mutatott, ami egy már beépített szomszédos rész mellett feküdt. Már előzőleg végigjárták a telkeket és ez szükségleteiknek éppen megfelelőnek látszott.

— Mennyi lenne ez a telek?

Skiba elgondolkozva simogatta állát és összehúzta szemöldökét.

— Ez az egyik legjobb telkem. Huszonnyolcezer dollárért a magáé lehet. Nagy szerencséje van, hogy még mindig eladó.

Skibának nyilvánvalóan pénzre volt szüksége. A telkeket a Greenwich Vízellátási hatóságoktól vásárolta mélyen lehozott áron. Nem közvetlenül, egyszer Pound Ridge város vette meg, hogy ha kell, nagy veszteséggel adja tovább az első vállalkozónak, aki rövid időn belül hajlandó kimérni a telkeket és lezárni bármi tovább vezető utat. A birtok másik oldalán a fenséges Mianus River rezerváció feküdt, minden odavezető út nélkül, kivéve egy kitaposott őzcsapást, ami a White Birch Road végében kezdődött. New York állam kormányzata a Greenwich Vízellátástól beszerezhető földből Állami Közparkot akart csinálni, rengeteg parkolóhellyel, könnyű hozzáféréssel és számos sportpályával és játszótérrel.

— Soha, — kiáltottak Pound Ridge városatyái és gazdag birtoktulajdonosai. — Semmiféle Állami Közpark nem lesz a mi szomszédunkban. Adják el a területet egy magán fejlesztési beruházónak, egy titkos záradékkal, hogy soha nem fogja eladni semmiféle állami területnek.

Szilveszter a Stamford Regiszter újságban olvasta a leírás, és tudta, hogy szerencséivel fog járni. Skibának bizonyítania kellett a város felé, hogy vevőket talál a telkeire. Felesége, a pénzeszsák a családban nem volt hajlandó több eladatlan félig kész ház modellt finanszírozni. Skibának vevőre volt szüksége. Valakire, akinek valódi készpénz van a kezében.

— Húszezer, — mondta Szilveszter és hamisan restelkedő grimasz rontotta el másképpen vonzó arcát.

— Semmi körülmények között, — rázta a fejét Skiba. — Nem alkudozhatok. Az ár, amit mondtam és ez az utolsó szavam.

— Na, akkor másfele kell keresnünk, — fordult Szilveszter Nicole felé. — Ez túlságosan meghaladja a költségvetésünket. Mindamellet, a telek el van dugva az erdőben, semmi tömegközlekedés, nincs bevásárlási lehetőség a közelben, csak sziklák és fák. Ide gyakorlatilag nem lehet házat építeni.

— Rendben, — nézett fel Skiba. — Hajlandó vagyok a differenciát megfelelni. Huszonnégy és ez a végső ár.

— Ha megfelezzük, az huszonhárom lenne, — mosolygott Szilveszter. — adok érte huszonkettőt.

— Oké, — morogta Skiba az orra alatt. — Ezek az átkozott európaiak nagyon tudnak alkudozni. — Majd hangosan folytatta. — Legyen hát huszonhárom.

— Oké, — ismételte Szilveszter és kinyújtotta a kezét. — Huszonkét és fél, bank igazolta csekk az átírási véglegesítésnél. Lehet, hogy magát fogadjuk meg, hogy felépítse házunkat. Nem hagyhat ki egy ilyen alkalmat ötszáz dollár különbségért.

— Adjon egy ötszáz dolláros csekket foglalónak, — pislogott mérgesen Skiba. — Következő vasárnapra megíratom az adás-vételre a szerződés tervezetet, és lefixálunk egy napot a véglegesítésre. Megvan az ügyvédem és maga is használhatja, azon is spórol ötszáz dollárt.

Skiba és Szilveszter kezét rázták és a fiatal mérnök adott egy ötszáz dollárnyi személyes csekket a telekfejlesztőnek.

Skiba még aznap este beváltotta a csekket egy helybeli likőr üzletbe, és Szilveszter tudta, hogy nem vele fogja felépíttetni vágyálom házát.

*

Késő tavaszra a telek fái és bokrai dús lombozatba borultak és kivirágoztak. Egy gyengéden emelkedő dombon a telek közepén vénséges bürökfa magasodott, és a sötétzöld sudár csemeték úgy vették körbe, mint gyermekek a nagyapjukat. A százados fa minden irányban kinyújtotta göcsörtös ágait és puha moha és gyöngyvirág szőnyeg növekedett a lábai körül. Beljebb sziklás hegyfok nézett le egy csendes tengerszemre, ahol fekete kígyók siklottak és vadásztak lapos teknősökre és leveli békákra, és karcsú nádszálak ingatták barna buzogány fejeiket a suttogó szélben.

Csend mindenféle, egyetlen hang sem zavarta a természet áhítatát, csak a fák tetején harmonizáltak a levelek, és halkán susogva dúdolták a béke örök szimfóniáját.

A kétholdas telek bőségesen elégséges volt egy jókora ház felépítésére. Elegendő egy szennyvíz elszivárogtató derítőre, és egy parkosított őserdővel a háttérben a legmagasabb építésművészeti igényeket is kielégítette volna.

Szilveszter kapcsolatba lépett egy férfivel, aki luxus házakat épített egy közeli telekfejlesztési területen, a Puding Hill Road környéken, a New Canaan Connecticuti városhatár mentében. A férfi, Thomas a vállalkozó kijött és felbecsülte a telek adta lehetőségeket és ismertette a finansiális megfontolásokat.

— Százezer vagy százötven, függően a nagyságtól és az extra hozzáadásoktól, amit óhajt, — mondta, nyilvánvalóan feltételezve, hogy az akcentussal beszélő fiatalembernek úgy sincs pénze hozzá.

— Kétezer négyzetláb, negyven dollárjával, az nyolcvanezer, — felelte Szilveszter. — Ennél többre nincs költségvetésem.

— Nem tudom, hogy milyen házat tudok építeni nyolcvanért, — hordta körbe szemét a telken Thomas, ami nyilvánvalóan tetszett neki és szeretne volna, ha az övé lenne.

— Akkor még kell várnunk egy-két évet, — tűnődött Szilveszter fennhangon, és lázasan számolta, hogy mennyi pénzt tud összegyűjteni, ha másodállást vállal. — És akkor, újra kezdjük a költségek számíttatását.

— Az árak csak felfele mennek, — mosolygott Thomas leereszkedően.

— Addig nem, amíg egy republikánus elnököt nem választ az ország és az megkönnyíti a pénzellátást, hogy feloldja a bank szektort szabályozó törvényeket. — Adta vissza Szilveszter a fitymálást. — Jimmy-nek, a demokratának még két éve van. Feltételezzük, hogy a finansiális reformok átvitele és, hogy a kongresszus törvénybe is hozza, még két évbe beletelik, bőségesen van időm, hogy összeszedjem a szükséges pénzt.

Egy szerződés lehetőségét szagolva, amibe a taknyos minden bizonnyal belebukik, Thomas kételkedve nézett a fiatal zöldfülűre.

— Magának valami kristálygömbje van, amiből jósol?

— Nincs, — felelte Szilveszter és merészen állta a farkasszemét, a betonkeverés és a 4x8 láb nagyságú gipszlemezek markáns emberével és óvatosan hozzátette. — Szerződést kötünk egy kétezer négyzetlábos center hall koloniál házra, amit két év múlva lesz megépítve százezer dollárért, minden komforttal együtt és minőségi anyagokat és konyhagépeket beleértve. Havi kétszáz dollár előleget fizetek, ami összegyűlt összeget levonunk a végső elszámolásnál.

— Maga nagyon ügyesen tud alkudozni. — nézte keményen Thomas Szilvesztert. — Mit mondott, hogy honnan való?

— Magyarországról.

— Nem csoda, — legyintett Thomas, de azért kezet nyújtott az ambiciózus fiatalembernek. — Ha egy magyar belép maga után egy forgóajtóba, ahogy mondják, mégis maga előtt fog kijönni.

— Oké, — mondta Szilveszter, — nem vagyok éppen büszke, erre a nemzeti jellemvonásunkra, de kezet rázhatunk a megállapodáson, és két év múlva hozhatja buldózerjeit.

— Ügyes az elgondolás, — felelte Thomas és keményen megrázta Szilveszter kezét. — Isten hozta Pound Ridge városába. Kiváló városi strandunk van és parkunk versenyzsodával, és mint adófizető használhatja.

Tehát, így történt. Hamarosan, ahogy Jimmy és a demokraták, hogy beindítsák a gazdasági életet átvittek és végrehajtottak egy hatalmas környezetvédelmi programot, és százszámra építették a szennyvíz és víztisztító telepeket. Malcolm Pirnie Tervezőintézet White Plains városban, ahol Szilveszter dolgozott jelentős részét kapta a tervezési munkáknak. A cég bevezette a kötelező napi két óra túlórárt, és hozzá hat órát szombatonként, másfélszeres órabérrel. Szilveszternek nem volt szüksége másodállásra, bár számos ajánlatot kapott, hogy égesse az éjféli gyertyát és extra pénzt keressen.

Az egyik ilyen ajánlat Dr. Bollyki Józseftől jött, Stamford városából, ahol Charlie dolgozott. Bollyki doktor nem szerette többé Charlie-t. Charlie több komoly tévedést csinált, hibbantagyú felelőtlen ígéreteket tett, elferdítette a tényeket, és hazudott, mint a vízfolyás.

Továbbá, Charlie semmit sem tudott a gépekről, se a csövezettekről, se a szivattyúkról vagy ventilátorokról és hasonló komplikált szerkentűkről. Elrontotta az előregyártási rajzokat és a terv beadványokat, és sok engedélyezés nélkül visszajött.

Charlie rúdja kifele állt és csupasz fenekén csúszva megindult a síkos lejtőn lefelé, és a szegénységhez vezető vonatra kezelte a jegyét.

Második Fejezet

Beköszöntött a nyár és a város elviselhetetlenül forróvá lett. Gyöngyöző nedvesség rétegekben gyűlt meg a ragadó ruhák alatt és hátadon az ingedre, nyakadtól a fenekedig, térképet rajzolt a csuromvíz izzadság.

Hőségtől fullasztó éjszakákon a nyitott ablakokon keresztül beáramlott a pisztolyok dörrenése és a rendőrszirenák visítása, és egy lépést nem lehetett tenni a járdákon, hogy ne lépjél bűzös kutyaürülék maradványokba.

A Bronxban valamivel több zöldterület volt, a Botanikus kert, az Állatkert, és az Oval park, és a fákkal szegélyezett Mosholu Parkway, de mélyen lent a városban mocsok és szenny uralta a napot és barangolt mindenféle éjszakánként, és nem hagyott helyet, ahova egy gyermeket sétálni lehetett volna vinni. A falak és a zajos magasvasutak kocsiijainak oldalai ronda firkával és groteszk ábrákkal teltek meg, féktelen csibész bandák jelképei, akik egy dollárért még egy püspököt is hűvösre tettek volna.

Emberek a vas tűzlépcsőkön táboroztak és, hogy hűtsék lángoló testüket jegelt sörből meleg vizeletet gyártottak. Bárki, aki ablakába légkondicionálót akart volna szerelni, kockáztatta, hogy leégeti otthonát, mert az elektromos drótok nem bírták a terhelést, és magjukban a réz és körülötte a szigetelés öreg volt és szakadozott.

Először Dorkának jött az ötlete.

— Bérelhetnénk valami nyaralót a hegyekben, — mondta, — kifizetném a költségek felét, hogy a gyerekek lássanak fákat és zöld bokrokat, és legyen valami pázsitos fű, ahol futkorászni lehessen, és ahol csend lesz és béke és a hajnal első sugaránál madárdalra lehet ébredni.

Szilveszter sietve kijelentette egyetértését és hamarosan talált is egy hirdetést a New York Times újságban.

A Delaware folyóra kinéző bájos kis házikó, Cohecton városban, Sullivan megyében kiadó. Ötszáz dollár a május végi Memorial nap és a szeptember elejei Labor nap szezon teljes idejére. Írta az ajánlat és telefonszámot mellékelte hozzá.

Szilveszter feltárcsázta a számot. — Meg szeretnénk nézni hirdetett vikendházát, — mondta, ahogy egy öreg és recsegő hang beleszólt a vonalba.

— Jó, — krárogott a vénséges matuzsálem hang. — Elpostázom a kulcsot. Nézzék meg. Ha nem tetszik, visszaküldi a kulcsot. Ha igen, küldjön egy ötszáz dolláros csekket.

Szilveszter leírta az adatokat és a következő hétvégen felvette Dorkát és két gyereket és megindultak kifelé a városból a Tappan Zee hídon keresztül.

Az Interstate 17-es úton mentek tovább és Monticelló városnál tértek le a szuper országútról, a városnál, ami Lóversenypályájáról volt nevezetes és hosszú szakállú pajeszos ortodox zsidó lakosairól.

Egy hullámvasút szerű utazás ragadta meg magával őket a kocsi gumikerekeinél fogva, ahogy az út ide-oda bolyongott a sűrű fák és a százados tölgyek között, amik lombjaikkal sötét mennyezetet formáltak fejük felett, és vitte őket egyre mélyebben be a hegyekbe.

Tíz perc, talán tizenöt és a sűrű erdő hirtelen megszűnt és egy fenségesen szép széles völgy tárult ámuló szemeik elé.

Mélyen lett a Felső Delaware folyó gyors folyása gurgulázott hatalmas sziklák között és görgetegeken át medrében és beszívhatták az oxigén dús levegőt, amit a koloniál telepések ideje és az Indiánok elleni harcok óta nem zavart itt senki. Egy súlyos tehervonat dübörgött alá a folyó melletti síneken és a fiatal masiniszta feléjük billentette sapkáját.

Szilveszter ellenőrizte a címet és egy bűbajos épületre mutatott az út magasabbik oldalán.

— Ez kell, hogy legyen, — mondta, — otthonunk a következő három hónapra.

Jókora háznak látszott, nehéz gerendákból összerakva. Elöl egy dróthálós falakkal körbevett tornácot láttak, és a régmúlt évek száraz leveleivel és öreg moháival borított palatető takarta az egészet.

Bőséges hely a gyerekeknek szaladgálni, és ha az nem lenne elég, ott volt a titokzatos erdő mögöttük, ahol bújócskát lehetett játszani, ha merészeltek.

Kilakatolták az ajtót és bementek. Minden szükségességet magában foglaló konyha, tágas nappali díványokkal, fotelekkel, egy telefon is látszott a falon, de semmi jele nem volt egy televíziónak.

Szilveszter felvette a telefonkagylót és a füléhez tette. — Nincs tárcsahang, — mondta, — a senkiházi, — morogta hozzá. — Azt állította, hogy van telefon a házban, de nem mondta, hogy értesítenem kell a helybeli ATT telefoncéget, ha akarom, hogy bekössék. Ez is további pénz, de szükségünk van rá. Nem hagyhatom itt az az asszonyokat magukra. Mit csináltok, ha valami hirtelen baj van? Senki nincs itt tíz mértföldes távolságon belül.

— Az út túloldalán van egy ház úszómedencével, — felelte Dorka. — Láttam ott embereket és nem látszottak félni. Összebarátkozunk velük és minden rendben lesz.

— Rendben, — bólintott Szilveszter, — hordjuk be a dolgokat és pakoljunk ki. Utána keresünk egy szupermarketet és beszerzünk további províziókat. A térképen láttam valamiféle nagyobb települést a közelben. Callicoon a neve. Kell, hogy legyen némi civilizáció is ebben a rengetegben, nem csak medvék, farkasok és betyárok.

Megették a hűtőládában magukkal hozott szendvicseket és lefeküdtek pihenni. Három hálószoa volt. Egy Szilveszternek és Nicole-nak, egy Dorkának és egy a három gyereknek. Bőséges hely bármi szükséges privát életre.

*

Callicoon városa kellemes meglepetésnek bizonyult. Hatalmas A&P szupermarketet fedeztek fel, szézületes sörválasztékkal, egy mozit dupla filmelőadással, egy kuglizót tucat pályával, egy forgalmas kenukat vízre eresztő kikötőt és egy községi kórházat egy alacsony domb tetején.

Miért? A Delaware folyón átvezető híd mindent megmagyarázott. A híd túloldalán Pennsylvania kezdődött számos egyetemmel és a mulatozások korlátozásával. A korlátozás sörtilalmat jelentett, és a kocsmák és tavernák esti frekvenciájának szigorú felfüggesztését. A diákság java ájtott a hídon, hogy New York államban szabadon tudják mulatni magukat.

A nap hamarosan lebukott egy félelmetes hegyvonulat sziklás gerince mögött és hűvösebb légrétegek mosódtak alá a magasabb régiókból. A nyaralók csendes szemlélődtek a szűnyoghálóval védett tornácon és hallgatták a tücskök és a békák millióinak ábrándos zenéjét. Szilveszter egy Csillagok Háborúja képregény füzetből olvasott fel hangosan és a gyermekek áhítattal hallgatták.

A sötétedő alkonyodás örvénylő árnyékaiból lassan testet öltve, egy csoport nő bukkant elő az erdő sűrűjéből. Hosszú fehér ruhák, fehér főkötők álluk alatt szorosra kötve és kedveskedő mosollyal arcukon, egy csapat angyalnak látszottak, vagy talán inkább egy seregnyi kóbor kísértettnek.

— Hello, — lépett ki elébük Szilveszter. — Miben lehetek szolgálatára a kedves hölgyeknek?

— Legyenek üdvözölve tartományunkban, — lépett előre a legidősebb és a többiek biztatón mosolyogtak mögötte. — Nem messze innen van egy kommunánk és gondoltuk, hogy bemutatkozunk. A nevem Margaret nővér és ezek itt a leányaim és unokatestvéreim.

— Férfiak is vannak tartományunkban? — kérdezte Szilveszter, óvatos csúfondárossággal megnyomva a tartomány szót.

— Jelenleg nincs, a mi embereink Úr elrendelte missiójuk munkáját végzik Afrikában. Télire visszatérnek, és mi minden megadunk nekik, amit az Úr engedélyez.

— Furcsa, — gondolta Szilveszter, — hogy olyan gyakran használják az Úr nevét. Mormonok kell, hogy legyenek vagy Jehova tanúi. Így legalább nem lehetnek túlságosan veszélyesek.

— Van Bibliájuk a házban? — kérdezte Margaret nővér.

— Nincs, — mosolygott Szilveszter és rázta a fejét. — Nem mondhatnám, hogy van.

— Tudnék maguknak egyet adni, — nyújtotta előre kezét a jó nővér és egy vastag, fekete könyvet tartott benne. — Olvassák esténként. Az éjszakák itt hosszúak és nem sok a teendő. Isten meg fogja magukat védeni az ördögtől, ha betartják Szent Tízparancsolatát.

— Az ördögtől? — rázta a fejét Szilveszter és egy lépést hátra lépett.

— Igen, — felelte Margaret nővér és keresztet vetett. — Az ördög mindenütt jelen van, és állandó éberséggel kell lennünk.

— Ezt jó tudni, — válaszolta Szilveszter és elgondolkozva nézett a fehér jelenések után, ahogy azok hátráltak és egyenként beleolvadtak az erdő homályába és visszatért a csukott tornácra.

Nicole és Dorka egyszerre kérdeztek.

— Kik voltak ezek?

— Vallásos bolondok, — vakarta fejét Szilveszter, — remélem, hogy tisztas távolságban maradnak, mialatt mi piciny bikini fürdőruhában mulatjuk magunkat.

— Te perverz malac, — csapott nagyot Nicole férje tapogató kezére. — ne járjon az eszed folyton a szennyecsatornában. Kiskorú gyermekek vannak a házban és azokra kell vigyáznunk.

*

Másnap isten áldotta nyári nap köszöntött rájuk és egyetlen felhő sem volt az égen. Dél előtt tíz órára már 32 Celsius fokon állt a hőmérő és verejtékezett rajtuk az izzadság.

A két nő kicsiny babos bikinit vett magára és vidáman mosolyogtak Szilveszterre, aki nem tudta levenni szemét róluk.

— Menjünk le a folyóra, — mondta a férfi, — és locsolgassuk forró testünket jég hideg folyóvízzel.

— Oké, — válaszolta a két nő egyszerre. — Te cipeled a három strandszéket, és mi visszük a hűtődobozt és a piknik kosarat. A gyerekek hozzák a játékaikat.

A hegy oldalán, meredek, de aránylag rövid keskeny ösvény vezetett lefele a folyó felé. Lent át kellett menjenek az országúton és utána a vonatsíneken. Utána át kellett vágniuk egy koloniál korabeli kis temetőn, mélyen besüppedt sírokkal és korhadó fakeresztekkel. Végül, egy sekély öböl másik oldalán megérkeztek a folyóhoz, és egy finom sóderrel borított strandoló helyhez, közvetlen a sebesen zúgó víz partján.

— Ügyes, — mondta Dorka. — Valamiféle ősrégi csontok mellett fogunk fürödni. Vajon kik lehetnek, ezek az emberek?

— Telepesek, — felelte Szilveszter, — biztos vagyok benne, hogy nincs kifogásuk, hogy örök álmaikat zavarjuk.

A székeket néhány centiméternyi vízbe állították és egyenként beleültek. Dorka lenyúlt és egy maroknyi vizet ráöntött a hasára. — Mint a jég, — sikított és fia, Andy felé fordult. — Hozd a vödördet, drágám, és önts mamára egy adag vizet. Úgy érzem magam itt, mint pulyka a forró sütőben.

A gyerekek készségesen engedelmeskedtek és vidáman mulatták magukat. Vödörszám zúdították a hideg Delaware vizet a felnőttekre és nevettek, ahogy azok kiabáltak, mint holmi üvöltő majmok az Amazon dzsungelében.

Később egy magas és sovány fiatalember lépegetett lefele a part mentében. Hosszú pecabot volt nála, és zsinégjét messzi kieresztve a folyó közepéig dobta be horgát, hogy pisztrángot fogjon. Meglepetten bámulta a két gyakorlatilag pucér nőt és Nicole intett neki.

— Menj csak tovább, kisfiam, — kiáltotta neki, — túl fiatal vagy még hozzánk.

Szerencsére a fiatalember nem értette, amit Nicole mondott, és lassan eltűnt a folyó felé hajló fűzfák mögött. Egy óra múlva kenuk csorogtak lefele a vízen, és Dorka és Nicole rikoltottak nekik, mintha valamiféle indián menyecskék lennének.

A kenusok visszarikoltoztak és az egyik csónakban két fiatal legény és két fiatal leány hátat fordítottak nekik és odamutatták csupasz feneküket.

Egy pénzmapatkány úszott át az öblön. A kis állat egy másodpercig dülledt szemeivel megbámulta őket, és lebukott a víz alá.

Nem sok más történt és ez így szerették a legjobban.

Minden félórában lekenték magukat és a gyerekeket napolajjal. Késő délután, ahogy a nap lassan kezdett eltűnni a hegyek erdős gerince mögött, Szilveszter bejelentette.

— Ma szombat van. Holnap este vissza kell mennem a városba. Láttam egy tavernát egy mérföldre lefele az út mellett és ki kellene mennünk oda egy hamburger vacsorára, és hogy megtapasztaljuk a helybeli lehetőségeket. Én fizetek.

— Éljen, — kiáltott mindenki, főleg a gyerekek. — Ez nagyszerű lesz.

Harmadik Fejezet

Dorka körbenézett a tavernában. A pincérnő már felvette italrendelésüket és egy korsó Pepsi kólát tett eléjük és öt műanyag poharat. A diszk zsoké rátett egy lemezt a játszójárára és a Bee Gee zenekar énekelni kezdett.

Életem sehova sem tart, valaki segítsen.

Néhány pár felállt és tekergetni kezdték karjaikat és lábaikat az ütemre.

Dorka imádta a zenét és szeretett táncolni, de már hosszú idők óta nem volt alkalma hozzá.

— Burger és hasáburgonya a három felnőttnek, — hallatta a tudatára leereszkedő ködön keresztül Szilveszter hangját rendelni. — És három virslit a kicsiknek.

Dorkának kellemesen zsibogott a feje. Nem volt szüksége alkoholra. A zene is ugyanazt tette.

A pincérnő kiszáguldott a konyhából és nyomában zsíros gőzfelhőt húzott. Egy tízdolláros bankjegy lerepült tálcájáról és ijedten kereste mindenfele, de nem látta sehol. Szilveszter találta meg az egyik székes lába mögött és odaadta a kis nőnek.

— Ez lenne, amit keres.

Nicole felemelkedett ültéből és karjánál fogva felhúzta vonakodó férjét.

— Gyerünk, — mondta, — pörögjünk egy keveset. Lábam, akár a bennszülöttek, nyugtalanok.

— A bennszülöttek? — kérdezte a férj.

— Igen, ezek az itteni bennszülöttek, mind partizó fiatal csikók a környékbeli egyetemekről és testvérei vérszövetségekből.

Dorka kevés féltékenységet érzett. Miért is nincs neki saját férfi partnere?

Náluknál kevéssel idősebb, jól öltözött és elegáns úr, aranykeretes szemüveggel az orrán fixírozta Dorkát, és nem vette el a tekintetét, ahogy az asszony visszanézett.

Egy perc múlva odalépett asztalukhoz és meghajtotta magát. — Madame, — kérdezte, — táncolna velem egy fordulót?

Dorka elpirult és rebegtette szempilláit. — Gyerekekkel vagyok, — mondta és szégyenlősen rázta a fejét, de látszott rajta, hogy mennyire szeretne, ha mehetne táncolni.

— Nem lesz semmi bajuk, — mosolygott a férfi, — nagyon közel maradunk hozzájuk.

— Menj, mama, — nézett rájuk Melinda. — Táncolj, majd én figyelem a fiúkat.

Dorka felállt és egy lépésnyi távolságra a férfitől lassan himbálni kezdte csípőjét és ingatta a vállait.

Vékony poliészter ruha volt rajta virágokkal és juharfalevél mintákkal. Kevéssel térde felett ért le a ruha, és ha valaki közelről figyelte láthatta combjainak körvonalát és bugyijának a színét, ha egy lámpa került a háta mögé.

Mezítelen vállai domború vágásba keskenyültek, és ahogy mozgott keblei lágyan fel és alá dobálódtak, és totálisan restellte magát. Ha tudta volna, hogy valaki felkéri táncolni magas nyakú pulóvert viselt volna, és fekete nadrágot hozzá.

— Mi a neve, ha szabad kérdeznem? — kezdte a férfi,

— Dorka, mi a magáé?

— Pierce Péter, — felelte az illető, — és a kerületi ügyész vagyok itt Sullivan megyében. Az erdőnek ebben a sarkában, én képviselem a törvényt.

Dorka kacagott és kacér pillantást vetve a férfi felé rajtafelejtette tekintetét

— Valami rosszat tettem? — mondta. — Tisztos bíró uram, megszegtem volna valamilyen erdei törvényt?

— Határozottan nem, — mosolygott a férfi, — hacsak a szépség nem afféle főbenjáró bűn. Hívjon Péternek. Maga a pesztonkája ennek az aranyos kiscicáknak?

— Kettő az enyém, — biccentette a fejét Dorka a gyerekek felé, akik el voltak foglalva, hogy ketchup szószt kenjenek virslijükre és szalmaszálon keresztül szürcsölték hozzá a kólát. — A kislány és az idősebbik fiúcska hozzám tartozik. Életem öröme és célja, hogy ne múljon el a mosoly az arcukról.

— A férfi, aki táncol a barátnőjével a maga férje?

— Na, most már várjon egy percet, Mister Kerületi Törvényember, gondolja, hogy ehhez lenne magának valami köze?

— Nem, de... — válaszolta Péter tréfás hangon.

— Nem, de, egyszer válaszoljon, — felelte Dorka és engedte, hogy a férfi kezét a derekának rugalmas hajlatára tegye. — Hogy áll maga az elkötelezett kapcsolatokkal?

— Elvált vagyok, — nézett vissza Péter. — Volt egy szigorú bírónő feleségem, és életfogytiglani veszekedős keservességre ítélt.

Dorka vizsgálódóan nézte a férfit, hogy nem-e hazudik.

— Gyerekek?

— Nincsenek, — mondta Péter és kissé restelkedve lehajtotta a fejét. — Ragaszkodott hozzá, hogy külön szobában aludjunk.

— Maga aztán tele van, tudja, hogy mivel. — felelte Dorka és a férfit finoman közelebb húzva magához, csupasz karjával átfonta a vállát. A férfi mellkasa keblei ellen szorultak és a közeledés kellemes érzést adott. Nem tiltakozott.

A férfi alig észrevehetően remegett és a nő érezhette, ahogy Péter teste feltöltődik elektromossággal és ereiben gyűlik a tesztoszteron. Nyakán a bőr száraznak érződött, gondosan borotválva és egyetlen hajszál sem látszott rendetlenül. Dorka óvatosan elhúzta a hasát, talán, hogy ne legyen intim helyen, ha Péter túlságosan felizgul. Kedvelte a férfit, de megvolt a határ és Melinda már bizonyára tudta, hogy mi megy végbe egy férfi és egy nő között. Figyelheti őket, gondolta Dorka, és leánya felé pillantott.

Melinda nem foglalkozott az anyjával. El volt foglalva, hogy mustárt kenjen Rolf orrára.

Dorka Péterre nézett. — Mit keres errefele? — kérdezte, — itt nincs semmiféle nagyváros elfogadható autóvezetési közelben. Hol lakik?

— Monticellóban, ott is dolgozom. Azonban szeretek ide lejárni, kedvelem azt a kis tavernát és ezeket a szombat esti táncolásokat.

— Hány esztendő maga, Péter? Maga valamiféle csibevadász? Rokonszenvez ezekkel a főiskolás tinédzserekkel, és azért frekventálja ezeket a kiskocsmákat?

— Nem, nincs semmiféle ilyen szándékom, — felelte Péter és felemelte kezét, többé nem érintve a domború puhaságot az asszony fenekének tetején. — Harminckét éves vagyok, és csak nézegetek. Próbálom orvosolni a depressziót, és a boldogtalanságot, ami kifejlődött bennem évekig tartó boldogtalan házasságom alatt.

— Ápolónő vagyok. — nézett rá Dorka oldalvást kacér tekintettel.

— Tudtam, — mosolygott Péter. — A percben tudtam, ahogy megláttam magát, hogy maga lesz az én bánatom gyógyírja.

Dorka a férfi háta közepére csúsztotta kezét, nyilvánvalóan gondolván, hogy az kevésbé provokáló és inkább tisztességes.

— Jelenleg nem praktizálok, — mondta. — Otthonülő mama vagyok Social Security özvegynyugdíjon és New York Cityben lakunk egy város kiutalta lakásban. Nem vagyok semmiféle legfelső bírósági magisztrátus évi ötvenezer dollár jövedelemmel, és minden bizonnyal nem a businesssem, hogy gyógyítgassak megkeseredett gazdag férfiakat.

Péter kérdően nézett az asszonyra.

— Özvegynyugdíj?

— Igen, az én drága férjem négy évvel ezelőtt meghalt gyógyíthatatlan agyrákban. Most ez az első alkalom, hogy halála óta kimentem valahova táncolni. Érzékeny vagyok és sebezhető a randevúzás területén. Kérem, nagyon kérem, ne lódítson nekem, Soha.

— Soha nem tenném, — felelte Péter és őszintének hangzott.

A diszkó zsoké megcserélte a lemezt és a zen vad crescendóba változott. A zenészek vadul pengették gitárjaikat, és kábítószer felajzotta hippik dühödten verték dobjaikat minden ritmus nélkül. Az üvöltő zaj minden beszélgetést lehetetlenné tett. Senki nem tudhatott táncolni egy ilyen örült kakofóniára, ami minden ütemet és dallamot nélkülözött. A fiatal táncosok csak vonaglottak és rázták végtagjaikat, valamiféle ítéletnap rángatózásba, vagy mint holmi hasadtfába szorult hernyók.

Dorka nem akarta elengedni Pétert. Valamiféle testvéri szimpátiát érezhetett megkeseredettsége iránt és megsajnálhatta darabokra törött szívét.

— Üljön le az asztalunkhoz, — kiabálta a férfi fülébe. — Szeretném bemutatni magát a barátainknak.

— Köszönöm, — bólintott Péter, — köszönöm a meghívást.

*

Szilveszter Nicole felé biccentette a fejét. — Nézd már, — mondta, — mit hozott be a házba a macska, — és kajánul nevetni kezdett. — Ez a mi Dorkánk fogott magának egy gáláns lovagot.

Az asztalhoz léptek és Nicole rámosolygott a jólöltözött úriemberre, aki beszorulva feszengett Dorka és Melinda között.

— Nicole vagyok, — mosolygott kíváncsian. — Kihez lenne szerencsém, ha megengedi, hogy kérdezzem?

— Péter, már úgy értem, hogy Pierce Péter, — hebegett kissé az illető. — A barátjuk meginvitált, hogy üljek le asztalukhoz. Sajnálom, ha bármi bonyodalmat okozok.

— Semmi bonyodalom, — mosolygott Nicole és férje felé fordult. — Légy oly kedves, drágám, és húzz ide egy extra széket.

Szilveszter engedelmeskedett, és miután leült kezét nyújtott.

— Most ismerkedtek meg, — kotnyeleskedett Melinda. — A bácsinak tetszik az anyukám.

— Melinda, — csattant fel Dorka, — ne légy tiszteletetlen.

— Városi gyerek vagyok a Big Apple, nagy almából, — próbálta Szilveszter viccesen beindítani a diskurzust. — És maga?

— Helybeli, — viszonzta Péter az udvariasságot. — Itt születtem és nevelkedtem Sullivan megyében, és jelenleg is Monticellóban lakom.

— Milyen sajnálatos, — nevetett Nicole, meglehetősen szemtelenen, — volt valaha is tíz mérföldnél messzebbre bölcsőhelyétől?

— Mesterfokú diplomám van a Columbia Egyetem Jogi fakultásáról, — felelte Péter kissé sértődött hangon.

— Ügyes, — bólintott Szilveszter. — Engedélyezett és regisztrált hivatásos mérnök vagyok New York államban.

— Tényleg, honnan való, — nézte Péter keményen a mérnököt. — Magának nincs New York akcentusa.

— Royal Hegyivadász Regiment, Skóciából. — kacsintott Szilveszter, — és a maga kiejtése? Valahonnan a Dél Afrikai Zuluföldről ered?

— Fiúk, — csapott öklével az asztalra Nicole, — fiúk, dobjatok kantárt erre a szóbeli vetélkedőre. Magyarországról valók vagyunk. Mind annyian, kivéve a gyerekeket. Ha ezzel van valami problémája, Mister, akkor most rögtön, fel is és le is út.

— Bocsánat, — veresedett el Péter, — nem volt szándékomban, bárkit is megsérteni. Nagyon is liberális vagyok, ha arról lenne szó.

— Én emlékszem magára, — nézett Nicole kihívóan Péterre. — Maga ott volt a Woodstock jamboreen. Ne tagadja, ugye ott volt?

— Dehogyan voltam, — nevetett Péter, — de maga igen.

— Semmi körülmények között, — kacagott Nicole. — Egy héttel Woodstock után jöttem ebbe az országba és nem vagyok olyanfajta lány, aki a nyilvánosság előtt leveszi a melltartóját.

— Hagyjátok abba, — kiáltott Dorka. — Péter rendes ember és én kedvelem. Legyetek hozzá tisztelettel. Kerületi ügyész ebben a megyében.

— Sajnálom, — próbálkozott Szilveszter még egyszer viccelődni. — Nem tudtam, megemeltém volna a kalapomat.

Péter, nyilvánvalóan témát szeretett volna változtatni és udvariasan kérdezett.

— Hol vannak elszállásolva?

— Ez bizalmi információ, mélyen tisztelt magisztrátus úr, — mondta Nicole.

— Még nem vagyok magisztrátus, — felelte Péter, és szemét Dorka felé mozdítva hozzátette. — De szeretném magánál tiszteletemet tenni.

— Lassan a testtel, főfavágó és gyomirtó mester, — kacagott Nicole szemtelenen. — Nem gondolja, hogy egyszer randevúzni kellene vele?

— Igaz, kellene, — fordult Dorkához Péter. — Szeretném magát elvinni a legjobb étterembe, egész Sullivan megyében. Mondja meg, hogy melyikbe akar menni, és én elmegyek magáért. Csak mondja meg, hogy hova és mikor.

— Következő szombaton, ugyanitt, ugyanebben az időben, — felelte Dorka, — ugyanezzel a társasággal, a gyerekeket is beleértve.

— Oké, — mondta Péter, — ahogy parancsolja.

Negyedik Fejezet

Charlie képtelen volt nemet mondani. Valójában az igazsággal és a tényekkel volt problémája, ami nagy baj egy mérnöknel. Zseniális megoldásokat javasolt, és ha valaki kérdőre vonta véleményét, rendszerint elképesztő halandzsát zúdított rájuk, aminek semmi köze nem volt a kéznél lévő kérdéshez. Terveket és javaslatokat terjesztett elő Bollyki engedélyezése nélkül.

Egy nap a telefonon megállapodott egy Bostoni építésszel, hogy valamiféle esztétikai okokból változtasson a terven, adjon hozzá valamit, ami megakadályozta Bollyki ózon szétosztási csővezetékének alkalmas működését. Ennek tetejébe a módosítás egy millió dollárba került volna, ha megépítik. Az építész érthetően repesett a boldogságtól és nekiállt a tervezési munkáknak, ami érintette munkáját. Napokkal később valami apró problémával feltelefonálta Bollykit.

Bollyki vadul ordítani kezdett.

— Micsoda? Ki adott magának hozzájárulást ehhez a módosításhoz.

— A maga főmérnöke, Simon Charlie.

— Nem a főmérnököm, — duplázta meg Bollyki orgánusának decibeljeit. — Charlie egy alacsony beosztású rajzoló, a legjobb esetben egy utazó ügynök. Velem kellett volna beszélnie.

— Több mint száz tervezési órát töltöttünk ezen a revízió, — kapkodott az építész a levegőért. — Száz dollárjával óránként, tízezer dollárról fogok magának számlát küldeni és büntetést.

— Dehogyan fog, — üvöltött Bollyki, mint egy ítéletnap-i ördög, — küldje Simonnak a számlát, és fizettesse meg vele.

Ezzel lecsapta a kagylót és feltárcsázta Charlie mellékállomását.

— Gyere be az irodámba, — harsogta teli torokból. — Beszédem van veled.

Charlie mit sem sejtve lezseren beődöngött Bollykihoz, mosolyogva és magabiztosan, hogy bármi bajból, ami főnökét felmérgezhette, ki tudja magát ravaszkodni.

— Többet soha ne vedd fel a telefont, te félkegyelmű, — üvöltötte Bollyki, ahogy meglátta Charlie-t. — Túlságosan ostoba vagy, hogy válaszolj bármire is. Mi lett veled? Meglággyult az agyad a vegyszerektől, amiket beszívtál?

— Nem csináltam semmi rosszat, — tátogott Charlie, mint hal a szárazon. — Miről lenne szó?

— Zöld lámpát adtál Sullivan & Sullivan építésznek Bostonban. Hibás, nem lett volna szabad megadnod nekik. Tízezer dolláros számlát fog nekünk küldeni a kárért, amit okoztál. Mikor fogod végre megtanulni, hogyan tedd le a lábad és mondjál nemet.

— Oh, az? — vigyorgott Charlie. — Nem hittem, hogy komolyan gondolja. Csak hangosan gondolkozott és hasonlóképen válaszoltam.

— Te azt hiszed, hogy a mérnökség egy tréfa? — tombolt Bollyki. — Nem tudom anyagilag megengedni, hogy itt lézengj körülöttem. Ki vagy rúgva. Tűnj el innen. Itt van két hét felmondási fizetség. Soha többet ne kerülj a szemem elé.

— De, — tátogott Charlie, — nincs semmi más jövedelmem és soha nem voltam jó a pénzspórolásban. Mit fogok csinálni?

— Nem érdekel, takarodj, — őrzöngött Bollyki. — Pusztá jelenléted vérző gyomorfekélyt okoz. Ne ronts többé a levegőt körülöttem. Távozz. Most azonnal.

*

Charlie hazament. Komoly csávába került. Nem olyan régen, talán egy évvel ezelőtt, gimnáziumi szerelmét Vlasits Terit kihozatta Magyarországról. Teri eredetileg varrónőként dolgozott. Kiváló képességeit ügyesen használva most művészi hímzések, antik falszőnyeg reparálásokat és gobelinrestaurálásokat csinált.

Jelenleg, felettébb sajnálatosan, nagyon kevés munkája akadt.

Charlie a Norwalk St. Ladislaus magyar katolikus templomban vette el feleségül Terit, és Teri hamarosan áldott állapotba került. Öt hónapos terhes korára komoly hasat nevelt, és Charlie oldalán a jövő rózsásnak és biztosnak látszott.

Teri egy tányér csirke brokkoli pörköltet tett férje-ura elé és hozzá egy doboz világos sört.

— Mi a baj? — kérdezte aggódva.

— Elvesztettem az állásomat, — felelte Charlie, okosan felismerve, hogy semmi értelme a köntőrfalazásnak, — és nincs pénzünk.

— Találsz egy másikat, — válaszolta Teri és megigazította toronymagas kontyát. — Kiváló mérnökökre mindig szükség van.

— Természetesen megpróbálok másik állást keresni, — mondta Charlie, és habzsolta befele a finom vacsorát és bőségesen öblítgette lefele a bizsergető söritalal.

— A lakbér esedékes a jövő héten, — jegyezte meg Teri, lévén ő a házaspár gyakorlatiasabb fele.

— A házigazda várhat. — rágódott Charlie egy nagyobb csirkedarabon és elgondolkozva szemlélte maga előtt az üres levegőt. — Több pénze van, mint nekünk.

— Ez nem így megy, — ismételte Teri. — Tizenötödikéig ki kell fizetned, különben kidob az utcára. Ez nem az első alkalom, hogy késel a lakbérrel.

*

Charlie becsülettel megpróbálta, hogy másik állást találjon. Naponta kiteregette a New York Times munkákat ajánló oldalait és más hasonló publikációkat a szőnyegre, de hiába. A gazdaság mély pangásba zuhant és kevesen kerestek új alkalmazottakat. Még kevesebben voltak, akik ténylegesen fel is vettek embereket.

Minden lehetőségre válaszolt, önéletrajzokat küldött szanaszét és érdeklődési leveleket, de egyetlen egy sem talált célba. A legnagyobb akadály a siker útjában figyelmetlen hozzáállása maradt. Tudakozó levelei értelmetlennek hangzottak. Ha telefonon beszélt egy potenciális munkaadóval, nem tudott egyenes választ adni a nekiszegezett kérdésekre.

Elmúlt a lakbérfizetés napja. Először novemberben, majd decemberben. Egy jeges behavazott szombat délelőtt egy debella nagyságú nő jelent meg ajtajuknál és bírósági végzést lebegtetett Teri arca előtt. Kellett, hogy lássa áldott állapotát, de nem törődhetett vele. Nem tartozott munkakörébe, hogy szimpátiát érezzen. Emberek, akik pénzekkel tartoztak mindenféle trükkökhöz folyamodtak, hogy becsapják a hatóságokat. A hatalmas domborulat a delikvens köténye alatt lehetett egy párna vagy egy pikkelykockás kosárlabda. Mi gondja lett volna az neki?

— Nyolcszáz dollár lakbérhátralékkal tartozik a házigazdának és egy másik ötszázzal a felgyülemlett bírósági költségeiért. Van pénze, hogy fizessen? Kizárólag készpénz vagy hitelesített bank csekk fogadható el.

Terinek elállt a szava. Neki nem volt pénze, de Charlie-nek sem. Rámutatott hasára és bánatosan rázta a fejét.

— Ebben az esetben, — mondta ridegen a kilakoltatások túlméretezett némbere. — Mozduljon félre az útból és eresszen be minket. Ingóságai ezennel lefoglaltattak és egy későbbi napon árverésre fognak kerülni. Néhány személyes cikket megtarthat, de azokat is kirakjuk a járdára.

— Oh, drága fenn való, — reszketett Teri, — mit tegyek? Charlie, hol vagy?

Rettenetes fájdalom hasított gyomrába és meleg áramlatot érzett a lába között lefele csurogni.

— Istenem, — sikított, — veszítem el a gyermekem.

A törvény testes asszonyát nem érdekelte a dolog. Egyszerűen becsörtetett a lakás belsejébe és színes cédulákat ragasztott különféle bútorokra.

— A sárgák mennek fel a teherautóra, a pirosak maradnak a járdán.

— Hívja a mentőket, maga mocskos tehén. — Kiáltotta Teri és rácsapott a végrehajtó széles és terebélyes hátára.

— Vigyázzon, — fordult a némbere sebesen körbe. — Hívom a rendőrséget és hatóság ellen elkövetett testi erőszakért és verekedésért le lesz tartóztatva.

Charlie jelent meg. Kettesével szedte felfele a lépcsőket és Teri belezuhant a karjaiba.

— Szégyellje magát, — kiabált a durva kilakoltatás rettenetes méretű végrehajtójára. — Nem tudna valami más munkakörbe elhelyezkedni?

— Nem tudna maga? — nézett vissza a nő.

— Viszem a feleségemet a kórház sürgősségi osztályára. — Üvöltötte Charlie és félrelökte a végrehajtónőt. A nő megbotlott és egyensúlyát próbálván tartani fellökött két bútorszállító trógeret, és mind a hárman, meg egy jókora sifonér lezúdultak a meredek lépcsőkön,

mint valami iszapcsuszamlása az aljasságnak és a gorombaságnak, és hatalmas rakásban felgyülemlettek a szélesre tárt főbejárati ajtó küszöbén.

Terivel a karjaiban Charlie áttaposott rajtuk és vállán keresztül visszaordított.

— Tegyenek vissza mindent, ahogy volt, — köpte feléjük méreggel teli szavait, — és várjanak, amíg visszajövök. Súlyos hibát csináltak és drágán fognak megfizetni érte.

— Igen, éppen nagyon, — felelte a dagadt némbér, ahogy felállt és leporolta Liz Claiborne tervezésű divatruháját. — Borzasztóan félünk magától és a következményektől.

*

Charlie elhajtott a Greenwich kórház sürgősségi osztályára. Segített Terinek kiszállni a kocsiból és egy műtősszolga sietett eléjük. Széket mutatott nekik a váróteremben és eltűnt.

Teri próbálta összeszorítani a combjait, de lábainál egyre nagyobbra nőtt a félelmetes vértócsa. Tíz perccel később egy nőrsz beintette őket és követték egy kivizsgálási szobába.

A nőrsz kérdően nézett rájuk.

— Mi a baj?

— A feleségem terhes és vérzik, — felelte Charlie, csodában reménykedő hangon. — meg tudnák állítani. Nem akarom elveszíteni gyermekünket.

A nőrsz megfogta Teri csuklóját és óráját nézve számolta a pulzust.

— Mennyi vért veszített idáig?

— Nagyon gyenge, — nézett fel komoly arccal egy perc után. — Azonnali segítségre van szüksége és vérátömlesztésre. Az élete forog kockán.

A nőrsz megnyomhatott egy gombot. Két műtősszolga sietett be és hordágyra fektették Terit. Begurították a nőgyógyászati osztályra, ahol több operáló ruhába öltözött orvos már készen várta őket.

— Egyszer kaparjuk tisztára, — kiáltotta egy magas férfi sztetoszkóppal a nyaka körül, — és készítsék elő vérátömlesztésre.

— Mi a vértípusa? — fordult az orvos Charlie felé. — Hajlandó vért adni? A maga vértípusától függetlenül kivesszük, és valahol máshol felhasználjuk. Szokásos eljárás, rengeteg költséget takarítunk meg ezzel.

— Sose törődjön a költségekkel, — könyörgött Charlie. — Mentse meg a feleségem életét.

*

Egy órával később, anyaméhe kitisztítva és vérzése elállítva, és vagy három liter vér belepumpálása után, Teri sokkal jobban nézett ki. Éjszakára ott tartották megfigyelésre és megengedték, hogy Charlie vele maradjon. Így legalább nem kellett, hogy a behavazott utcán töltsék az éjszakát.

Egy orvos jött be és megnézte Teri pulzusát és ellenőrizte testhőmérsékletét.

— Lenne néhány kérdésem, — mondta az orvos és egy székre leülve íróta és papírt tett térdére és Terire nézett.

— Mi okozta az elvetélést? A férje megverte?

— Nem, — rázta a fejét Teri. — Nem is volt odahaza. Egy kilakoltatási cég tört be lakásunkba és kidobtak az utcára. Gondolom, hogy a megrázkódtatás túl sok volt. Ők gyilkolták meg gyermekemet, nem mi.

Az orvos csendesen jegyzetelt és egy fél perc múlva felnézett.

— Volt már máskor is elvetélése?

— Nem volt, — felelte Teri. — Ez volt az első terhességem. Mindössze huszonhat éves vagyok.

— Nagyon jó, — mondta az orvos és felállt. — Nem lett semmi maradandó sérülés. Ismét terhes lehet. De legyenek óvatosabbak a következő alkalommal. Semmi izgalom, semmi trauma, nyugalom, és maradjon az ágyban, amennyit lehet.

Ötödik Fejezet

Következő szombat este Szilveszter kocsiával elvitte Dorkát a Colonial Forge tavernába a 97-s úton, Cohecton városban. A gyerekek a nyaraló házikóban maradtak Nicole-al, és kedvenc, utolsókból lesznek az elsők, társasjátékukat játszották. Szilveszter önként vállalkozott a feladatra és megígérte, hogy diszkréten távozik, ha Pierce Péter ott van.

Erre az időre, Ma Bell, a telefoncég már kijött és bekapcsolta a vonalat, és Dorkának telefonálnia kellett, ha kész a hazajövetelre.

Szilveszter belesett az út menti szórakozóhely nagy ivótermébe és gyorsan visszakapta a fejét.

— Már itt van, — suttogta Dorkának, — ugyanannál az asztalnál ül, ahol a múlt héten.

— Rendben, — felelte Dorka és mély lélegzetet vett. — Mehetsz, a többi az én dolgom.

Dorka elbűvölően bájos volt kétgyerekes anya létére, vagy bárki más létére is, ha úgy vesszük. Nicole segített neki, hogy felrakjon egy vékony réteg sminket, és Dorka leeresztette a haját. Valójában és képletesen is, nagyon régen nem volt már igazi randevún, lehet, hogy soha, és szíve vadul dobogott és ki akart törni bordái közül.

Pierce Péter tetszett neki és nagyon remélte, hogy nem fog történni semmi baj, és nem fogja érni csalódás. Fekete ujjatlan ruhát viselt, puha selyemből varrva, ami kecses kontrasztban állt alabástrom fehér bőrével és jól illett fekete gyémánt sötét szemeihez.

Egy lábfejnyire megnyitotta az ajtót. Péter a saját kezeit vizsgálta, talán ellenőrizte, hogy a körömrészelések formája mennyire tökéletes. Háromrészes öltönyt viselt mellényel, nyakkendővel és fehér inggel hozzá, ami tökéletes Fifth Avenue ügyvédet csinált belőle, de itt kilógott a többiek közül, mint egy bekötözött hüvelykujj, a post-hippi tömegből, akik vidáman itták söreiket, rágták sós manduláikat és hangosan hahotáztak és társalogtak, mint holmi csivitelő páviánok az itató pocsolya körül a szavanna mezein.

Dorka bement és odalépett a férfi asztalához. — Hello Péter, — mondta. — Elkéstem? Már régóta vár?

Péter felugrott, szavát veszítve néma csodálatában. A selyemruha és a csupasz vállak megtették az óhajtott hatást, és a férfi meghajtotta a fejét.

— Mélységesen örvendek, — mondta, miután visszanyerte hangját, ami most már úgy zengedett, mint egy ígéretes bariton egy nagyopera kezdetén. — Hol vannak a gyerekek?

— Odahaza, Nicole-val és férjével, — felelte Dorka és engedte, hogy ennek a kifinomult úriembernek meleg keze körülfonja törékeny ujjait és rózsás tenyerét. — Adtak néhány óra kimenőt, hogy találkozzam magával.

— Akkor jól ki kell majd használnunk az időt, — mosolygott Péter.

Egy pincérnő jött feléjük, fiatal és szégyentelenül csinos, mintha kaphatóságát fitogtatná, és kérdezte, hogy mit szeretnének inni.

— Egy pohár szódavizet, — felelte Dorka és szeme vizsgálta randevú partnerét, hogy megakad-e szeme a pincérnőn. Nem akadt meg. Péter semmibe sem vette a fiatal lányt, és ez jó jelnek vehette. Péter még nem fertőzte meg a gyakori férfibetegség, hogy ide-oda jár a szeme a nőkön.

Péter kólát rendelt és a kellemetlen örömlány udvariasan eltűnt a bárpult mögött. Dorka felé fordulva a férfi udvariasan kérdéssel indította a társalgást.

— Hogyan szeret New Yorkban, a világ fővárosában élni?

— Falun nőttem fel nagyon kevés aszfaltozott úttal, — felelte Dorka. — A nagyváros temérdek lehetőségeivel még mindig erősen vonz, mint egy mágnes. Szeretem a nagy választékot az üzletekben, szeretem a rengeteg járdán tolongó embert és a kényelmes tömegközlekedést. Nem vezetek autót és nincs is kocsim. Gyalogolunk vagy használjuk a földalattit, ha mennünk kell valahova. Nem tudnék többé az erdőben élni, mint itt ebben a Sullivan megyében.

— Értem, — pirult el Péter, — magam is hat évig laktam New York City-ben. A Columbia egyetemen voltam hallgató és utána a New York University jogi fakultásán, és szerettem a nagyvárosi életet.

— Akkor mit csinál itt. Ezen az Isten háta mögötti helyen?

— Nem könnyű az első állást megszerezni, még ügyvédi diplomával sem. Mind amellet, a szüleim itt laknak és édesapám akarta mutatni a barátainak, hogy a fiából kerületi ügyész lett. De törekszem előre, nem fogok örökké itt lakni és dolgozni.

— Valóban?

— Több állást is megkérvényeztem New York City-ben. Beadtam az önéletrajzomat a New York legfelsőbb bíróságnál is, és mindennap várom a válaszukat.

— Hol fog lakni? Csak nem fog innen, ilyen messziről ingázni?

Dorka azonnal megbánta kérdését. Mi lesz, ha ez a férfi be akar költözni hozzá, hogy megspórolja a lakbért és a vonatozást. — Nem mintha valami baj lenne, a vonatozással, — tette hozzá gondolatban, — nagyon is sokan csinálják.

A pincérnő meghozta italaikat és felvette a tipikus türelmetlen pincérpózt, rendelési blokkal és ceruzával a kezében.

— Akarnak enni is valamit? — kérdezte. — Soroljam a mai specialitásokat?

— A grillezett pisztrángot javasolom sültburgonyával és zöldség körítéssel, — nézett Péter Dorkára. — Lenne kedve megpróbálni? A halat itt fogták ki a Delaware folyóból. Hihetetlenül ízletes.

— Rendben, — tette Dorka kezét a férfiéra. — Bízom a véleményében és talán még egy pohár bort is megpróbálhatunk hozzá.

A hal rémségesen jóízű volt és felségesen puha, mint a vaj. Fél pohár bor után kellemes zúgás telepedett Dorka agyára.

— Kiválóan érzem magam, — mondta, — máskor is kellene, hogy együtt vacsorázzunk.

— Éppen ezt akartam mondani, — mosolygott Péter és szájához emelte Dorka kezét és csókot lehelt rá. — Következő alkalommal talán felvehetném magát? Bérelnek valami házat errefele, vagy csak hétvégekre jönnek ki?

Fontos válaszút, ha megmondja Péternek, hogy hol lakik és megadja a telefonszámot, gyakorlatilag elkötelezettséget ígér. Még keveset tud róla. Lehet, hogy egy perverz alak vagy tömeggyilkos, miért kockáztatná gyermekei biztonságát?

— Nyaralót bérelünk a szeptember eleji Labor napig, — mondta Dorka óvatosan. — Semmi cifraság, de ügyes menekülés a város piszkából és zaja elől. Hétfőtől péntekig csak ketten vagyunk mi nők a gyerekekkel. Még kocsink sincs. Szilveszter csak hétvégeken jön ki, és akkor csináljuk az összes bevásárlást és akkor megyünk ki családi szórakozásokra.

— Megértem, hogy óvatos. — nézte Péter meleg szeretettel és szemében egyenes becsülettel Dorkát. — Tisztességes ember vagyok, és nagyon kedvelem magát. Kérem, bízson bennem és adjon lehetőséget.

— Van bármi elkötelezett kapcsolatban valakivel? — kérdezte Dorka és nem vette vissza a kezét.

— Dehogyan vagyok, — válaszolta Péter tétovázás nélkül. — Válasom óta egyedülálló vagyok és barátnőm sincs.

— Miért nincs?

— Egyetemista koromban túlságosan lefoglaltak a tanulmányaim és minimális költségvetésen kellett létezniem. New York City lányok egy sem akart járni velem. Itt kint Sullivan megyében a legtöbb lány ortodox zsidó és nem udvaroltathatnak semmiféle nem zsidó gentile férfikkal, mint én.

— Ugye maga, — kérdezte Dorka élesen, — remélem, hogy nem homokos?

— Egyáltalában nem, — mosolygott Péter, nem találván sértőt a kérdésben.

— Erre megihatjuk a pertut, — emelte poharát Dorka, — ugye Péter. Itt az ideje.

— Természetesen, — emelte poharát Péter is és koccintottak, — akkor hát mostantól legyen te.

Váratlan csend állt be a kettő között. A pincérnő ledobta eléjük a két tányér pizstrángot és sietve elment. Talán nem várt borraivalót, vagy ismerte Pétert. A gondolat nem esett jól Dorkának és kezdte kényelmetlenül érezni magát.

A hal isteni illatokat árasztott és ezzel Dorka nem tudott vitába szállni. Péter tapasztalt férfi volt és ezt nem hozhatta fel ellene. Esélyt kellett neki adnia, vagy egy másik hasonló lehetőséget soha nem fog találni az életben.

— Rendben, — mondta a harmadik-negyedik ízletes falat után. — Járok veled, Péter. Házikónk a 114-es számú úton van, a Newburg Turnpike előtt, az út hegy felüli oldalán.

— Ismerem a házat, — felelte Péter, — és ismerem a tulajdonost. Szeretném tiszteletemet tenni nálatok és szeretnék közelebbről megismerni.

— Oké, — felelte Dorka, — adj ide egy business kártyát és majd felhívlak.

— Köszönöm, — suttogta Péter és megcsókolta Dorka száját, amit az asszony oly készségesen tartott feléje.

*

A nyár folyamán Dorka és Péter gyakran randevúztak, ami később magába foglalt alkalmi szobafoglalásokat egy motelban. Péter foglalkozott a gyerekekkel is és a kicsik elfogadták, mint mami barátját. Egy héttel Labor nap előtt Péter megkérdezte Dorkát, hogy eljönne-e vele szülei házához.

— Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? — fordult Dorka Péter felé és kedves hangon kérdezte. — Nem gyakorolok rád nyomást, vagy igen?

— Semmi nyomás, — mosolygott Péter, — pontosan ezt szeretném csinálni, ha egyetértesz velem.

— Hogyan fogsz bemutatni? — kérdezte Dorka. — Mint egy barátot, vagy egy védencedet az ügyészségről, vagy valaki mást, akire most nem gondolok. Nem esne jól, ha bármiféle leereszkedő pillantást kapnék.

— Jóval előtted járok, — felelte Péter és zsebéből előhúzott egy fekete bársonnyal bevont kis ékszerdobozt.

Dorka szíve megdobbant és meglepetten nézte a dobozt.

— Ez mi?

— Hardy Dorka, — Péter hangja elkomolyodott és elmélyült. — Szeretlek, lennél a feleségem? Lennél életem párja, amíg napjaink kitartanak.

— Két kiskorú gyermekem van, — felelte az asszony, miután helyrejött kezdeti döbbenetéből és visszanyerte a hangját. — Én is szeretlek, de rettenetes felelősséget veszel a nyakadba.

— Jó és gondos apjuk leszek nekik, — mondta Péter, és kivette a gyűrűt és megmutatta Dorkának.

— Igen, — suttogta az asszony és nézte, ahogy a férfi felhúzza az ékszert a gyűrűsujjára. — Pierce Péter, a feleséged leszek.

*

Másnap Péter kocsival elvitte Dorkát szülei házához. Egyszerű, fazsindelyekkel borított farmházikó volt széles tornáccal elől, és több holdas területtel mögötte, ami egykoron hatalmas farmjuk meghagyott maradványa volt.

Sajátságos Hassidic zsidó közösség nőtt ki a földből körülöttük. Az utolsó, becsülettel kitartó régi telepések voltak a környéken és a nyomukban ügetve a föld spekulánsok már türelmetlenül lihegve várták elmúlásukat.

Dorka hosszú fekete lenvászon szoknyát viselt és hosszú ujjú fehér selyemblúzt hozzá, amit szinte egészen az álláig gombolt fel.

— Anyám és édesapám, — kezdte Péter, — ez a lány, akit szeretek és el fogom venni feleségül.

— Végre, — felelte az anya, — már nagyon aggódtunk, hogy agglegény maradsz. Nagyon boldogok vagyunk, drágám, — tette hozzá, Dorka felé fordulva és megcsókolta a menyasszony mind a két orcáját.

— Nagyon csinos, — mustrálgatta a fiatal nőt az apa. — Van neki neve is?

— Hardy Dorka, — válaszolta Péter sietve, — és New York Cityből való.

— Nagyszerű, — mondta az apa, és botjára támaszkodva próbált felállni. — Éppen most kaptunk egy levelet a New York State legfelsőbb bíróságtól, New York City-ben. Remélem, hogy ez a jó hír, amire olyan türelmetlenül vártál.

Péter feltépte a levelet. Egy percig olvasta és utána felkiáltott. — Ügyészi állást ajánlanak a bűnügyi bíróságnál, a Foley Square 60 szám alatt a közigazgatási kormánykerületben. Két év alatt letehetem a bírói vizsgát, és ha megválasztanak, magisztrátus leszek. Innen már csak a mennyország a boldogság és a siker felső határa.

Megölelte Dorkát és egy forróvérű spanyol hősszerelmes lovag csókjaival borította arcát.

— Ez egy Isteni jel, szerelmem, — mondta, — be kell költöznöm a városba és közelebb leszünk egymáshoz.

Az anya felállt és lassan csoszogva megindult a konyha felé, hogy ünnepi vacsorát varázsoljon elő.

— Az esküvő napját kitűztétek már? — kérdezte félútról visszanézve.

— Semmi sietség, — válaszolta a fiatal pár egyszerre. — Talán kora tavasszal a következő évben, és természetesen itt, a ti Anglikán templomotokban.

Hatodik Fejezet

Simon Teri, vagy leánykori nevén Vlasits Terézia egészséges parasztfajtából származott és kevert magyar és horvát vér folyt az ereiben. Századok kemény munkája a földeken és csőre töltött karabély a vállukon, hogy lelőjenek bármi török fosztogató martalócot, legyőzhetetlen génekkel fegyverezte fel. Hősiesen lerázta magáról az elabortálást és ibolyakék szemeivel bátor határozottsággal és bizalommal nézett a jövő felé.

Az otthontalanok menedékhelyén ülve egy priccsen és szembenézve férjével, minden kétséget kizáróan közölte vele véleményét.

— Nem szeretem itt, valami jó fizető állást kell találnod.

— A mérnökségben nincs pénz, — felelte Charlie, és elhallgatta, hogy ha nem értesz hozzá és tehetségtelen vagy, és valamiféle erkölcsi magaslat érződött hangjában, mintha nyomorúságuk nem is az ő hibája lenne.

— Vállalj el bármi munkát, — mondta Teri és Charlie elé mutatta a Stamford Advocate újság munkahirdetési oldalát. — Itt van, limuzin sofőröket keresnek. A cég szolgáltatja az autót, ami három év után a tied lesz.

— Ez egy turbánosoknak és Rastafarian feketéknek való munka, — biggyesztette el Charlie a száját megvetéssel.

Teri keskenyre húzta a szemét. — És? — kérdezte, — ha szükségben vagy, nem lehetsz válogatós.

— Sofőrségből keresett pénz alig elegendő bármi tisztességes lakbér kifizetésére, — rázta a fejét Charlie.

Teri enigmatikus mosollyal szemlélte férjét.

— Nem fizetünk lakbért, — mondta kevés szünet után. — Öröklakást veszünk a Courtland Avenue-n, Stamfordon.

— Az a hely tele van kisebbségi szeméttel, — csikorgatta a fogát Charlie és kiköpött a linóleum padlóra. — És mindamellett, milyen pénzből, egy két hálósobás kégli legalább ötvenezer dollár. Hol találnánk most hirtelen ennyi lóvét?

— Nem mondtam, hogy most rögtön, — nézett vissza Teri mérgesen. — Egyszer elkezded a limuzin vezetést és beköltözünk egy városi szükséglakásba. Feljavítjuk hitelképességünket és összespóroljuk a letenni való pénzt.

— Hogyan?

— Bízd rám, — bólintott Teri teljes önbizalommal az arcán. — Vannak gazdag és öreg rokonaim.

— Jobb ötletem van. — felelte Charlie és keményen beharapta felső ajkát. — A gondnoki állás a Szt. László magyar templomnál Norwalk-on betöltetlen. Szolgálati lakás is jár hozzá. Gondolom, hogy ezt a pozíciót meg tudnánk szerezni.

— Nem, tudtam, hogy ilyen jó katolikus templomjáró vagy. — nézett Teri csodálkozva Charlie-ra. — Ismernél ott valakit?

— Ismerem a papot, — vigyorgott Charlie, — Burke atya harmadgenerációs magyar Bridgeport-ról és gondja van, hogy segítse a magyarokat. Többször meggyóntam neki a bűneimet és mindig feloldozást adott.

— Remek ötlet, — ölelte meg férjét Teri és megcsiklandozta a hasát. — Tökéletesen egybevág az én meggazdagodási mesterelgondolásommal.

*

Burke atya odaadta a gondnoki állást Charlie-nak és vonzó külsejű egészséges feleségének. Mint pap, nőtlenséget fogadott és háztartásbelije egy középkorú apáca volt, Katalin nővér, és itt mi nem fogunk feltételezni semmiféle ízléstelen viszonyt. Mindazonáltal, a papi talár kiváló férfiúja soha nem vetette meg a női nem más tagjait és minden habozás nélkül Terire vetette sóvárgó szemeit.

Teri azonnal felfogta a helyzetet és merészen kihasználta.

Ismételten, semmi pikáns részlet.

Ennél fontosabban, Teri összeismerkedett a kongregáció idősebb tagjaival és barátságot kötött velük és megnyerte bizalmukat. Meghívta őket otthonukba, nem sok mondhatnánk, egy párókiai rezidencia a templom alagsorában. Ízletes tésztákat sütött nekik, kávé főzött, vagy teát és mamának, vagy nagymamának hívta őket, ki melyik titulust részesítette előnyben.

Teri érdeklődött az öreg néniknél, főleg özvegyeknél Social Security nyugdíjon, hogy miből élnek. Sajnálatosan legtöbbször, inkább mind, szegények voltak és minden ingóságukat a templomra tervezték adományozni.

— Egy öreg személyt kellene találnunk temérdek gubával, — mondta Charlie, amikor egyedül kettesben vacsoráztak. — Nem szabad a filléreket kergetnünk és elszalasztanunk a dollárokat.

— Van egy másodnagynénikém a falumból, — mondta Teri és elgondolkozva nézett az üres levegőbe. — A neve Szabó Etel és a Manhattan Chelsea kerületében lakik, és tele van pénzzel.

*

Fiatal korában Szabó Etel végtelenül szépséges nő volt. Olyan gyakran cserélte férjeit és szeretőit, mint mások a fehérneműjüket. Gyereke nem volt, és idős korára jelentős vagyont halmozott össze, csak magának.

Kései éveiben véredény demencia betegséget kapott, ami korlátozta racionális ítélőképességét. Labilis elmeállapota mellett, komoly csontritkulása is volt, ami betegség főleg

csípő és lábszárcsontját tette tönkre. Bármilyen további szándék, hogy széttegye lábát egy férfinak, szóba sem jöhetett.

Etel depresszióssá vált és elvesztette minden veleszületett humorérzékét.

Etel nem tudta, hogy rokona, Teri kikerült Amerikába és férjhez ment egy kiváló emberhez. A boldogságnál is jobban örült a váratlan jó hírnak és készségesen elfogadta a fiatal pár meghívását.

Charlie lekocsizott Manhattanre és felvette a nénit.

— Drága Etel néni, — kezdte, ahogy ráfordultak a Hutchinson Parkway-re északi irányban. — Gondolt már arra, hogy egyszer szeretetotthonba fog bekerülni?

— Nem akarok szeretetotthonban tengődni, — felelte a néni. — Minden pénzét elveszik az embernek és rosszul bánnak vele. Tele vannak hűgyszagú mocskos öregekkel. Ez lenne a legutolsó dolog, amit szeretnék csinálni.

— Az biztos, hogy elveszik minden pénzét és összes ingóságát, — bólintott Charlie elgondolkozva. — De lenne egy lehetőség, hogy elkerüljük ezt a sorsot.

— Igen? — nézett Etel az oly észbontóan jóképű fiatalemberre. — Lenne? Azt már igazán szeretném látni

— Egyszerű, — felelte Charlie és beledőlt a közelgő kanyarba. — Átíratja pénzét egy megbízható személyre, egy végrendeleti végrehajtóra vagy pénzbizalmi felelősséggel rendelkező egyénre, elegendően korai időpontban. Öt év után semmiféle kapzsi szeretetotthon vagy szociális hatóság nem tud vagyonához hozzányúlni, amiért olyan sokat dolgozott egész életében.

— Jól hangzik, — bólintott az öreg néni, — de hol találnék egy ilyen kiváló és olyannyira hitelt érdemlő fiatalembert?

— Teri és én, — mondta Charlie legmeggyőzőbb kommersz elárúsító hangján. — Mi nem vennénk tehernek, ha elvállalnák egy ilyen megbízatást, és visszaadnánk magának annyi költőpénzt, amennyit akar és kifizetnénk minden számláját.

— Majd gondolkozom rajta, — válaszolta Etel, feltehetően egyik utolsó józan pillanatában. — És majd beszélünk máskor erről a témáról.

Megérkeztek a Szent László templomhoz és Charlie segített a néninek a kopott kőlépcsőkön lefele lépkedni a pincelakásukba.

— Maguk itt laknak? — nézett körül Etel, — a pincében, a paplak alatt?

— Nem sokáig, — felelte Teri. — Folyamatban vagyunk, hogy tisztességes öröklakást vegyünk Stamfordon.

Charlie döbbsen nézte feleségét. Milyen pénzen, arca látta mondani, szegények vagyunk, mint a templom egere. És itt nem képletesen beszélt.

Teri elengedte füle mellett férje aggályait, és karjait hívogatóan szélesre tárva beljebb invitálta Etelt az ebédlőbe. — Felséges terítéket készítettem elő, — mosolygott. — Magyaros módra, aranyló húslevessel kezdjük és hosszútésztával. Biztos vagyok benne, hogy ízleni fog. A nagymamám, a maga első unokatestvérének receptje alapján készítettem.

Etel jó étvággal evett. Minden szenzuálisan nagytermészetű személy szereti az ízletes ételeket és bőségesen táplálkozik. Amikor gyomra megtelt, a hagyományos töltött káposzta és a harmadik szelet mákos patkó után, Etel készen látszott, hogy behúzzák a csöbe.

— Amint már említettem, — kezdte Charlie, visszatérve a tárgyra, amit előzőleg már pedzett. — Mi el tudnánk a maga pénzét rejteni. Nincs szükség, hogy az állam rátegye a kezét. Pénzügyi felelősség egyezményt ír alá velünk és ügyvédi meghatalmazást, hogy szabadon kezelhessük a pénzét.

— Oh, nem tudom, — mondta az öreg hölgy, — rengeteg pénzről van szó és még végrendeiletem sincs.

— Na, ez aztán a legjobb, — gondolhatta Charlie, — ez az igazi zsákmány. Ezt nem szabad elengedni.

Etel egy darabig kitartott, de nem sokáig. A harmadik vagy negyedik vacsora után, és miután drága nagymamánként bántak vele, beadta a derekát és egy ügyvéd előtt aláírta az összes idevágó dokumentumot és két tanúval annak rendje módja szerint hitelesítette.

Vagyona, legalább félmillió dollár készpénzben, összes személyes értékei, ékszerek, prémbundák, drága ékszerek, ritka porcelánok és arany és ezüst eszcálg készletek egyenként átvándoroltak Charlie és Teri otthonába és bankban tartott székfakasztájukba. Teri megvette a fent említett öröklakást és mindennek volt bőségesen hely.

Teri ismét terhes lett és hamarosan életet adott egy bájos kis leánygyermeknek. A baba az Angéla nevet kapta a keresztségben, egy magasabb hatalomnak való köszönet jeléül, aki lehetővé tette, hogy életük ilyen szépen alakuljon és helyrejöjjön.

Etel sokáig élt, bele a kilencvenes éveinek közepébe. Nem egészen tele örömmel és vidámsággal, inkább fájdalmas reumával és isiással, és idegfájdalmakkal, és Charlie alaposan bele kellett, hogy nyúljon a bukszába, hogy fizesse a költségeket, a napi huszonnégy órás gondozást, a bent lakó cselédeket, a felbukkanó komoly betegségek kórházi ápolásának számláit, de a végén a vén boszorkány csak beadta a kulcsot. Charlie betette a halotti bizonyítványt az egyik bankszékbe és minden más végrendeleti végrehajtóra való megbízással kapcsolatos iratot leörölt.

Mindezen idő alatt, Teri szorgalmasan reparálgatta a tépett falszőnyegeket és Charlie továbbra is soförködött a limuzin cégénél. Az egykoron tékozló mérnök tíz dollár heti apanázson élt, amit Teri adott neki nagylelkűen kávéra és kiflire, mialatt klienseire várt a repülőtereken, vagy cifra kastélyoknál, esetleg kétes hírű veres lámpás házaknál.

Senki nem gyanúsított semmiféle csalást vagy svindlit, mert a gazdagokhoz hasonlítva, aligha lett volna valami is.

Hetedik Fejezet

Pierce Péter könnyen keresztülment a beiktatási folyamaton. Diákszövetségi barátai már évek óta dolgoztak a New York Déli Kerületi Bűnügyi törvényszéken és a főbíró csinos irodát jelölt ki neki, a Brooklyn Bridge-re kinéző ablakkal.

Két tapasztalt asszisztens a keze alatt, mind a ketten fiatal férfiak és egy jogügyi titkárnő, aki gyorsírással jegyzetelt és hatvan szó per perc sebességgel gépelt. Egyedül kora haladta túl ezt a számot.

Péter első esete egy ingatlan sikkasztási pereskedés volt. Több New York bank összeállt és közös kérelmet terjesztettek be, hogy bűnügyi szándékot bizonyítsanak egy kétes hírnevű Pronk nevű beruházó ellen, aki egy harmadik generációs német családból származott.

Pronk nagypapa, egy egyszerű borbély az ősi német Hannover városból, eredetileg a vadnyugatra ment, hogy aranyat ásson a XX század elején. Azonban a kemény munka és a kézzel való ásás nem volt épen erőssége. Italmérés nyitott, hogy erős viszkít áruljon a bányászoknak és az emeleten kuplerájt nyitott. Businessse gyorsan fejlődött és a kliensek éhesek voltak, és Pronk-nak remek ötlete támadt.

Temérdek ló és öszvér megdöglött a szörnyű munkakörülmények között és Pronk fillérekért megvette az elhullott állatokat. Feketére romlott húsvat ízekre daráltatta és hamburgert sütött belőlük saját zsírukban és agyonfűszerezve, és azzal etette verekedő természetű és kapatos vendégeit.

A Versailles békeszerződés után Herr Pronk szeretett volna visszaköltözni németbe, mind a pénzzel és vagyonnal, amit összeszedett. Háború tönkrezúzott és megalázott hazája, azonban nem akarta vissza. Visszadobták Amerikába, ahol szavaik szerint, a hozzá hasonló gengszterekre jóval nagyobb szükség van.

Pronk egy bögyös-faros frauleint hozott vissza magával New Yorkba a Fekete Erdő rengetegéből és elvette feleségül. Legidősebb fiúk, egy Friedrich nevű fiatalember, ingatlan mogul lett a negyvenes évek végére. Krumpliföldeket és kacsafarmokat vásárolt össze a Queens kerületben és bérházakat épített rajtuk a Koreai háborúból és más konfliktusokból hazatérő veteránoknak. A színes kissebségeket sikeresen kizárta épületeiből, egészen 1969-ig, amikor a Szövetségi kormánnyal szemben elvesztett egy diszkriminációs pert.

Dietrichnek, Friedrich fiatalabb fiának, az idősebbik egy haszontalan alkoholista volt, elege lett a kicsinyes pereskedésekből és a szegényes lakbérékből a kerületekben és nagyot gondolt. Ingatlan spekulációs tevékenységét Manhattanre tette át. Végtelenül megvetette a családi vagyon elvesztegetését, amiért Pronk nagypapa olyan keményen megdolgozott a vadnyugat

veszélyes helyein. Inkább hatalmas összegeket kölcsönzött a bankoktól és meggyőzően tudott hazudni hozzá.

Hamarosan neve rákerült neves hotelekre, és égig érő irodaházakra és három játékkaszinóra Atlantic City-ben.

Csődbejutást jelentett be. Fizetéseképtelen lett és milliárd dollár veszteségeket írt fel falitáblájára, és business veszteségeinek alapján hosszú éveken át nem fizetett semmi jövedelemadót. A bankok veszteségeit sajátjaként adoptálta, alaptalan és koholt állítás, mert Dietrich soha életében nem veszített egy fillért sem a saját pénzéből és biztosra vette, hogy az összes ellene megindított és folyamatban lévő törvényszéki eljárás számára kedvező eredménnyel fog végződni.

Péter feladata lett, hogy kiderítse, hogy Dietrich Pronk hová dugta el a pénzét. Hálátlan megbízatás, de mi mást várhatott egy fiatal ügyész, aki most jött le ide az erdei bozótból és hirtelen remek állást kapott a Közigazgatási kerületben.

Tíz óra egy nap, hat napon át egy héten, Péter alaposan belemélyedt a papírok és dokumentumok kutatásába, de vajmi keveset haladt előre. Az ügyészeti osztályvezető időnként bejött a szobájába és vállon veregette Pétert.

— Kiváló munka, fiatalember, — mondta, — csak így tovább.

Tehát így gördült előre az állam gépezete, ha valaki Manhattan déli részén akart munkát végezni. Itt semmi alkalom nem adódott, hogy Becsületes Péter változtasson valamit rajta.

*

Péter bútorozott lakást bérelt egy emeletes sorház felső szintjén, a Queens kerület Astoria szomszédságban. Rövid gyaloglásra a magasvasúttól és direkt vonallal a Városházához, ami elrendezés egyelőre tökéletesen megfelelt.

Miután eligazította dolgait, feltárcsázta Dorka számát.

— Halló, szerelmem, — kezdte, ahogy Dorka felvette a kagylót. — New Yorki lakos lettem. Astoria környéken vettem ki egy helyet. Mennyire lenne az a te otthonodtól?

— Nem messze, — felelte Dorka, — a folyó másik oldalán, gyakorlatilag látlak az ablakomból.

— A Morton steak éttermet nem látod véletlenül az East 86th utcában. Találkozzunk ott.

— Jó ötlet, — felelte Dorka, — de két órára lenne szükségem, hogy elkészüljek és idetaxiztassam Busby Barbarát a West Side-ről.

— Busby Barbarát?

— Igen, ő vigyáz majd a kicsikre. A gyerekek már aránylag ismerik és megszokták.

A Morton steak étteremnél mind a ketten marhafelsál sültet rendeltek és az étterem legjobb francia Médoc borát.

— Egészségünkre, — emelte Péter poharát. — A mi jövőnkre itt a Big Apple-ben. Olyan boldog vagyok, hogy rád találtam, drága Dorkám. Kormány nélküli hajóroncs voltam az élet tengerén. Nem voltak barátaim és nem bíztam a nőkben. Számomra a nők a manipulálás mesterei voltak, saját önző és egocentrikus érdekeik kielégítésére. Nem is láthattad arcukat a rengeteg

festék, smink és hamis szempillák alatt. Nekem mind sziklán éneklő szirének voltak, akik énekükkel és álnok kedvességükkel csalják áldozataikat magukhoz, és kínozzák és vérüket szívják, miután becsalták és csapdába ejtették őket mérgezett pókhálójuk gubancába.

— Miből gondolod, hogy én más vagyok? — felelte Dorka és aprót szippantott ambrózia ízű borából.

— Nem tudom, — a férfi ajkához emelte a nő ujjait és egyenként megcsókolta hegyüket. — Ahogy megláttalak és először beszéltem hozzád, minden aggodalmam semmivé lett. Éreztem, hogy helyrejön az önbizalmam és a saját sorsom mestere lettem. A mi közös sorsunké és a boldog életé, ami egymás oldalán előttünk áll.

— Mi lesz a gyerekeimmel? Én velük egy és ugyanabban a csomagban vagyok. Ha engem elveszel feleségül, mind a hármunkkal házasságot kötsz. Gyerekeim örökké a legfontosabbak lesznek számomra. Még nagyon kicsik és hosszú évek fognak eltelni, amíg a saját lábukra állnak és saját független életüket élik, ha valaha is.

— Megértem és elfogadom, hogy előttem is volt életed, — nézte Péter maga előtt az asszonyt és forró vágy lobbant a szemében. — Amit akarok, az legyen egy igazi nő, aki megölelné egy keveset, de nagyon sokáig akarna velem maradni. Én is megölelném és magamba foglalnám, mint, ahogy nőt soha nem öleltek azelőtt. Nem érdekelné, ha a szennyes volna lent a sárban, de akarnám, hogy elkísérjen a síromba. Aki elém állna a forró nyárnak sistersgő hevében és megmondaná, hogy szeret. Te vagy az, akire egész életemben vártam. Vált vállhoz vetve állnánk az iszonyú viharban és sikoltva és káromkodva rogya össze lábunk, és angyali kegyelemmel omlanánk egymás tetemére. Ha tévednék és bűnt követnék el és lent a mocsokban fetrengenék, karjaival oltalmazna és felemelne magához a szívébe. Minden kőtáblára vésett törvényt megszegnénk és minden gyalázatos láncot letépünk és összetörnénk. Örökre együtt nevetnénk ezt a bennünket fenyegető és gyarló világot. Az én nőm legyen az élet maga és akarom, hogy minden álmomat betöltse. Együtt akarok vele meghalni, és tudni, hogy mi voltunk egyedül a tiszták egy kapzsi és piszkos világban, aminek elviselésével meg lettünk átkozva.

— Én vagyok az a nő, — kiáltotta Dorka és megcsókolta a férfinak reszkető ajkait és lecsókolta a szemeiben csillogó könnyeket. — Szeretlek Pierce Péter, és én akarok a te nőd lenni örökre, amíg ásó kapa el nem választ minket. Elhagynak a szavak, hogy költői áradatodra méltóképpen válaszoljak, de én is ugyanúgy érzek, mint te. Te vagy az én álmom és végzetem. A sors megvert engem és gyermekeimet rettenetes kegyetlenséggel, de te megmentésünkre jöttél. Minden szót elhiszek, amit mondtál és örökké a tied vagyok, minden szerencsétlenségben és büntetésben kitartok melletted, amiből remélem, hogy nem sok jut ki nekünk, mert te egy jó és nemes ember vagy. Emeljük poharunkat és törjük meg kenyerünket erre a szent szövetségre, — mondta és mosolya visszatért, — mint ahogy ami Urunk és Istenünk tette tanítványaival.

— Ámen, — bólintott Péter, legyen ez az áldott frigy a mi szent elkötelezettségünk és életünk hitvallása.

*

Kora márciusban Péter feleségül vette Dorkát a Kingstoni Anglikán templomban, New York államban. Két mély tiszteletnek örvendő bíró jött el tanúnak és Elisabeth I angol királynő életnagyságnál is nagyobb portréja nézett le rájuk jóváhagyólag. Egész magánjogi törvényrendszerünk, a zsűrivel és a jogokkal, amit századok óta oly nagyra becsülünk az ő jótékony és mégis erőskezű uralkodásának köszönhető. Senki nem lett megbüntetve azért, amit írt vagy hirdetett és még a királynő katonái sem léphették át senki házának küszöbét bírósági végzés nélkül. A királynő utódai ez egész világra kiterjesztették felségük felszabadult, liberális gondolkozását, és a hétköznapi ember jogainak tiszteletét. A szűz királynő uralkodói példája számos országban mély gyökeret vert és azok gyarapodtak és felvirágoztak maguk is. Más országok, ahol megtagadták a királynő elveit és örökségét, törzsi torzsalkodások örök háborújába süllyedtek és soha nem érték el a civilizáció mértékének küszöbét. Elisabeth királynő legyőzte a Spanyol Armadát és elsüllyesztette hadihajóikat Dover fehér sziklái előtt. Soha semmi idegen zsarnokság, bármi vallás vagy mozgalom jegyében, nem tette be lábát a szigetország földjére.

Elisabeth népe soha nem tántorodott meg elhatározottságában, hogy megvédi hazájukat. Még a kontinens XX századi fasizmusának vagy kommunizmusának legsötétebb óráiban sem.

Dorka és Péter Bermuda szigetén töltötték mézesheteiket. Hamarosan utána, Dorka ismét áldott állapotba került gyermekkel. A következő év elején az ifjabb Pierce Péter is megérkezett és az idősebb gyerekek befogadták maguk közé, mint igaz vérüket és testvérüket.

A növekvő család ottmaradt a városi lakásban. Nem volt ok, hogy a kertvárosokba költözzenek és mesterkélt erkölcsösséggel éljenek egy hazugságban, hogy demokraták voltak politikailag és hittek az egyenjogúságban és egy sokszínű társadalomban, mialatt fizikailag és geográfiailag elszeparálták magukat a nem fehér kisebbségektől.

Hetedik Fejezet

Szilveszter szorgalmasan dolgozott évekig. Főmunkahelyén White Plains-ben, kötelező túlórával és este másodállásban Stamfordon Doktor Bollyki-nál. A pénz ömlött befele tonnaszám, és mégsem volt elég.

Minden dollárt, amit lehetett megtakarítottak. Nem mentek vakációkra és egyetlen gyermekük állami iskolába járt. Ingyen nyaraltak a közeli Bronx Botanikus kertben és a helybeli Oval Parkban. Tőkéjük szépen gyülekezett, de az ingatlanárak és építkezési költségek is állandó jelleggel emelkedtek.

— Meg kell, hogy ragadjuk a bikát a szarvánál vagy le kell nyelnünk a keserű pirulát, — mondta Szilveszter. — Hamarosan meg kell kezdenünk az építkezést vagy az infláció lehetetlenné teszi, hogy bejussunk a piacra.

— Igaz, — Nicole bólintott, — közhelyeket és hasonlatokat félretéve, Roland a Csodálatos alaposan megkavarta a moslékot és megváltoztatta a banktörvényeket. Ügyes pénz menedzsment és lelkiismeretlen kihasználása a hiszékenyeknek jutalmazva lesz, és a fizetésért dolgozók le fognak maradni.

Szilveszter mosolygott. — Ez jó vagy rossz nekünk?

— Jó, — húzta össze szemét Nicole és megdörzsölte orra hegyét, — ha idejében felugrasz a nyerészkedők kocsijára.

— Telefonáljunk Skibának, — nyúlt a kagyló után Szilveszter, — és engedélyeztessük vele terveinket. A Háztulajdonosok Tanácsának engedélyét is kell kérnünk, bár egyelőre nincs ott házunk.

Feltárcsázták Skibát, a Stamfordi vállalkozót, akitől a telket vették Pound Ridge városban és felesége vette fel a hallgatót.

— Itt Szilveszter Symansky, — kezdte Szilveszter, — beszélhetnék Mr. Skibával?

— Meghalt, — válaszolt a feleség kissé bosszús hangon. — Nem tudja?

— Hogyan, mikor? — akadozott Szilveszter.

— Tavaly télen, — a feleség sajátságosan nyugodtnak hangzott. — Egyel több alkalommal tökrészezen jött haza és én mélyen aludtam. Nem hallottam, hogy verte az ajtót és a férjem megfagyott a saját kocsibejárónkon.

— Konstruktív szerződés van egy New Canaan városbeli vállalkozóval. Néhai férjével kötött földvásárlásunk szerződési feltételei szerint valakinek a maguk cégétől engedélyezni kell a terveket. Minél hamarabb kezdeni akarom a munkát és még ma szükségem van a hozzájárulásra.

— Ne aggódjon, Mr. Symansky, — válaszolta a dúsgazdag kertvárosi feleség, nyilvánvalóan elégedetten iszákos tróger férje mélyhűtött halálesetével. — Teljes ügyvédi

meghatalmazásom van volt férjem business ügyei felett. Express fullajtárral küldje ide a terveket és egy-két napon belül engedélyezem. Időközben elvégeztetheti a szivárogtatási próbát és elindíthat más előzetes munkákat is.

— Köszönöm, — válaszolta Szilveszter jóval nyugodtabb hangon. — Köszönöm kedves segítségét.

Szilveszter letette a kagylót és feltárcsázta Thomast, akivel építkezési szerződése volt és már két éve fizette neki a részleteket. Tükön ülve remélte, hogy ezzel az emberrel nem történt semmi tragédia és becsülettel be fogja tartani fixált ármegállapodásukat.

— Félek, hogy nagyon messzire merészkedtünk vele, — Nicole-hoz beszélve folytatta aggályoskodó okfejtését, — ha kiszáll egyezményünkől, egy másik vállalkozót kell keresnünk és az legkevesebb harmincezer dollárral többet fog kérni.

— Hej, — kiáltott Thomas, ahogy meghallotta Szilveszter hangját. — Éppen magát akartam hívni. Most éppen lenne szabad kapacitásom, hogy megkezdjük a földmunkákat és mozgásba lendüljünk.

— Küldje el Mrs. Skibának a terveket, és ha engedélyezi, kezdheti a munkát.

— Semmi oka, hogy ne engedélyezze, — nevetett Thomas magabiztosan, — kétezer négyzetlábás álmházat fogunk építeni, a legszebbet a környéken. Minden jóváhagyást megszerzünk. Nem kell semmi miatt aggódnia.

— Rendben, — sóhajtott Szilveszter megkönnyebbülten. — Akkor kezdjünk.

— A pince kiásása és az alapfalak és az alaplemez vízszigetelése után, — folytatta a vállalkozó a tényekre szorító hangon, mintha a pénz a fákon teremne. — Húszezer dollárra van szükségem. Három hónappal utána, ahogy a falak és a tető bent vannak, egy másik húszezerre. A többi várhat a komplett befejezésig és az átadásig.

Szilveszter bekapcsolta kalkulátorát és végigfutott saját költségvetése számain.

— Az mennyi lenne?

— Hatvanezer körül.

— Rendben, — felelte Szilveszter, — százezer körül összesen a házért, ahogy előzőleg megegyeztünk. Majd összeszedjük a pénzt.

— Nem tudom, hogy mennyit fizetett a telekért, — folytatta Thomas, — egy évvel az után, hogy befejeztük a munkákat és beköltözött, el fogja tudni adni kettőszázötvenért. Azt garantálhatom. Remek beruházás az ingatlan, ha van hozzá pénze.

— Igen, — feleste Szilveszter ironikusan és letette a kagylót.

Amikor biztos volt, hogy megszakadt a vonal, Nicole felé fordult.

— Jobb lesz, ha kezdünk tárgyalni a bankokkal. Van húszezer készpénzünk és körülbelül nyolcvanezer kölcsönt kell felvennünk. A fizetésem harmincezer, túlóra és másodállások nélkül. Ha mindent beleveszek, talán összesen negyvenötezer.

— A bankok nem vesznek figyelembe bizonytalan mellékjövedelmeket, — rázta a fejét Nicole, — Tudod te, hogy mit csinálsz, drágám? Letehetnek a munkádból és tönkre megyünk. Mindent elveszíthetünk, amiért idáig dolgoztunk.

— Ne aggódj, — ölelte át feleségét Szilveszter. — Tudom, hogy ez nehéz lesz, de egy év múlva Pound Ridge városban lakunk és osztályvezető leszek a Malcolm Pirnie cégnél, White Plainsben.

— Értem, — felelte Nicole és dupla pusztit nyomott férje mind a két arcára. — Tudom, hogy optimista vagy, de lenne egy kérdésem. Mikor vittél ki utoljára egy bárba és vettél nekem egy korsó sört vagy egy martinit jégkockákon.

— Soha, ha jól emlékszem, — nevetett a férj. — És ez, meg a te nemdohányzó kitételed az anyagi sikerünk titka.

*

Thomas egy egész hadseregére való buldózer, markológépet, dömpert, teherautót és faforgácsoló gépet mozgósított és hamarosan dübörgő gépzej töltötte meg a sűrű erdővel borított tájat, ami békésen aludta át a századokat a telepések kolonizáló ideje óta.

Szilveszter lenézett a mély gödörbe, ahol jövőbeli pincéje lesz és száját elhúzza morogta.

— Remélem, hogy ezt nem kell feltöltenünk, az anyagiak hiánya miatt.

Következőnek az East River Takarékbankhoz ment New Rochelle városában, ahol azt hitte, hogy nexusa van és leült egy kölcsönökért felelős tisztviselő asztalánál.

— Házat építettünk, — kezdte a kizárólag business palavert a szigorú kinézetű zömök WASP, fehér, angolszász és protestáns bank képviselővel. — Hitelkeretet kérek és egy írásbeli elkötelezést, hogy az átadásnál nyolcvanezer dollárnyi jelzálogkölcsönt fognak folyósítani.

Válasz helyett a WASP meredten bámult rá.

— Évi jövedelem vagy finansziális fedezet? — kérdezte nagy sokára.

— Negyvenezer dollár évi jövedelem, és nincs semmi ingatlanom vagy fedezetem a telken kívül, amin nincs semmi anyagi teher vagy kötelezettség.

A WASP simogatta az állát. — Hmm, földre nem adunk kölcsönt. Nem itt a New Yorki Metropolitán környéken, esetleg egy farmon valahol az ország közepén. Ebben a jövedelemben bent van a túlóra is?

— Oh, Nicole, — sóhajtott Szilveszter, — miért van neked folyton igazad?

A banktisztviselő felnézett. — Mit mondott?

Szilveszter behapta a felső ajkát. — Semmit, az alapfizetésem harmincezer dollár évente.

— Mennyi lesz ingatlanján az adó? — kérdezte a bankár, semmi jelét nem mutatva, hogy kedvező vagy visszautasító lesz a véleménye.

— Háromezer dollár évente.

A WASP sietve nyomogatta a gombokat a kalkulátorán. — Nyolc és fél százalék évi kamattal a havi törlesztés ezeregy száz dollár. Ki fog tudni ennyit fizetni? New York állam törvénye szerint árvereznünk kell, ha két hónapot egymásután késik.

— Semmi probléma, — felelte Szilveszter. — Minden számlámat időben ki szoktam fizetni.

Száraz mosollyal vértelen szája körül a bankár szenvtelen arccal, a legkedvesebb, amit produkálni tudott, nézte a kérvényező.

— Rendben, megkapja a pénzt. Csak a maga nevére legyen, vagy a feleségére is? Maga nő, nem?

— Igen, — bólintott Szilveszter.

A bankár felállt és kezét rázott a mérnökkel. — Jöjjön vissza a feleségével és a jelzálog osztályunk előkészíti a szükséges iratokat.

A kevés, amit Szilveszter tudott a pénzügyi helyzetről, Reagan elnöknek köszönhetően a bankok fürödtek a bőséges befektetői pénzben, amit ingatlanokkal biztosítottak. Származékos értékpapírok bukkantak elő a semmiből és tőzsde menedzserek mindenféle becsapták a hiszékeny Wall Street zöldfülűt. Az árak minden bizonnyal emelkedni fognak és tiszta szerencsésből kifolyólag, Szilveszter jó helyre állt és jól helyezkedett az alkalmas időben.

*

Egy évvel később a Pound Ridge ház készen állt és a család beköltözött. Négy hálószoa, tágas nappali és külön ebédlő és egy családi szalon, teljes pincével a ház alatt, padlás, ahol fel lehetett állni és garázs három kocsinak és füves pázsit a szennyvízderítő mezővel alatta.

A költöztető cég két embere közepes nagyságú furgonnal hozta ki dolgaikat a Bronxból. A régi bútor szinte eltűnt az új házban. Rengeteg új és költséges darabra volt szükségük és dekorációs jellegű díszítésekre és a pénz kevés volt hozzá.

Természetesen nem volt erre azonnali szükség. Nem volt számtalan barátjuk, akiket illet meghívni és bemutatni nekik, hogy milyen pazar luxusban laknak. A ház befektetés volt, hosszú távú befektetés valóban.

Talán két évvel később, a nyolcvanas évek közepén egy jólöltözött úriember háromrészes öltönyben megcsöngette ajtajukat.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte Szilveszter.

— Bizonyos Hollywood hírességeket képviselek, — kezdte a férfi. — Érdeklődésüket fejezték ki, hogy meg szeretnék vásárolni a házukat. Mennyit kérnek érte?

— Ötmilliót, — nézte Szilveszter élesen a szemtelen tolakodót, de becsületére legyen mondvá, ügyesen palástolta mérgét.

— Annyit nem ér. — próbált az ügynök befele lesni, — megbízatásom van, hogy megajánljak egy milliót.

— Annál jóval többet ér nekem és családomnak. — Felelte Szilveszter és próbálta rácsukni az ajtót az ügynök lábára.

— Gere Richard a híres színész építtetett egy házat kissé feljebb az úton. — Válaszolta az ügynök és makacsul beékelte lábát az ajtó és a küszöb közé.

— Tudom, — mosolygott szárazan Szilveszter. — Ezért kérem az ötmilliót. Közlje kliensével, hogy az ár nem alku tárgya.

— Egyszer az életben adódó alkalom, — csikorgatta a fogát az ügynök. — Bizony mondom magának.

— Igen, igaz, — felelte Szilveszter, miután végre sikerült az ajtót becsuknia, ami szinte levitte az illető orrát, — a kliensének. Jövőre már tízmillió lesz az ár.

Harmadik Rész

Florida

Első Fejezet

Forgassuk előre egy negyed századdal az idő kerekét. George W. Bush az elnök és szociális jogosultság megnyirbálása és a Social Security privatizációja a mindennapos politikai téma. Az ország két homlokegyenest ellentétes részre szakadt, és ha kinyitod a szídat politikai véleményedről, ellenségeket csinálsz.

Szilveszter nyugalomba vonult mérnöki állásából és eladta a Pound Ridge-i házat. New Port Richey, Floridában építtetett egy másikat és fiának, Rolfnak vett egy társasházat Darien, Connecticutban, a dúsgazdag előkelő városban.

Charlie és Teri eladták minden ingatlanjukat és visszaköltöztek Budapestre. Szüleiktől fejenként beörökölték egy-egy luxuslakást a város egyik legdrágább részén. Megtették amerikai Social Security nyugdíjukat, az egyik lakást kiadták bérbe és megjárták a tengerentúlról visszatért gazdag amerikaiakat. Leányuk, Angéla férjhez ment egy sikeres üzletemberhez Milánóból és Olaszországban él. Senki nem tud sokat élete alakulásáról.

Pierce Péter demokrata kongresszusi képviselő lett Manhattan Upper East Side kerületéből. Választói imádják, amit tesz értük és gyakran szerepel neve a legfontosabb hírekben. Dorka felett is elszálltak az évek és ma főnöke a Sloan Kettering Onkológiai Intézetnél, ahol egykoron első férje betegként feküdt. Melinda orvosi diplomát szerzett a Columbia egyetem orvosi fakultásán, befejezte kötelező szakmai gyakorlatát és ma Cleveland városban, Ohio államban végzi praxisát, ahol betegek végtelenül körülrajongják. Andy junior FBI ügynök és feladata fő irányvonala, hogy leleplezzen pénz mosókat és más business bűntevőket a gazdagok között.

*

Szilveszter és Nicole összepakolták dolgaikat és felfogadtak egy költöztető teherautót, hogy levitessék összes bútorukat és személyes ingóságukat.

Néhány hónappal korábban Florida házuk már készen állt, és a tulajdonjogot is átírták a nevükre. Hosszú és kimerítő autótúrák után, csak ketten egy személygépkocsiban, késő éjszaka megérkeztek új otthonukba és felfújható matracra aludtak a csupasz padlón.

Másnap szeptember 11-ik napja volt 2001-ben, egy nap az amerikai történelemben, ami örök gyalázattal lesz beírva és bosszúért kiált. A most érkezett házaspárnak nem volt még televíziója, és rádiója sem. Fogalmunk sem volt, hogy mi történt fent New Yorkban, amit csak két napja hagytak maguk mögött.

Késő délelőtt nekiindultak, hogy vegyenek egy televíziót, a Sears üzletben, a közeli Gulf View Mall-ban. Beléptek az elektronikai részlegre és az összes televízió készülék rajta volt. A

World Trade Center tornyai lángokban álltak és nagy robajjal roskadtak össze. Újra és újra közvetítve az eseményeket láthatták a két hatalmas utasszállító gépet, ahogy belerepültek az épületekbe, és az óriási füstcsóvát és az összeroncsolódott acélgerendákat, százakat rohanni életükért, hallhatták a sivító szirénákat, és gyilkos azbesztporral megterhelt pernye és hamu fedett be minden felületet.

Szilveszter döbbenten nézte a képernyőket és megragadta feleségének a kezét.

— Mi ez? — kérdezte, — ez lehetetlen, ez valami science-fiction rémtörténet?

— Nem, — felelte egy férfi sortban és pólóingben. — Ez valóság és elnökünk egy elemi iskolában ül és egy helyesírási vetélkedőt néz. Megmondták neki, hogy mi történt, és ijedtében sóbálvánnyá lett és képtelen reagálni.

— Két eltérített repülő, messze eredeti útvonalától, — mondta egy férfi fekete svájcisapkában. — Hol vannak a vadászrepülőink? Miért nem szállnak fel, hogy beavatkozzanak? Minden civilizált ország védi a saját légtérét. Hol maradtak, és miért nem kényszerítették az elrabolt gépeket lakatlan területek fölé? A terroristák a Bostoni Logan repülőtérről szálltak fel. Böven lett volna idő ezt megakadályozni.

Egy drabális ember terepruhás nadrágban és katonai mellényben lépett elébe és beleordított at arcába. — Maga kinek az oldalán van? Maga nem egy személtáda demokrata, aki eladja az országot aljas liberálisoknak és piszkos babygyilkosoknak?

— Tűnjön le, mielőtt bevágok magának egyet, — kiabálta a férfi a fekete svájcisapkában. — Kilenc hónapig voltam bevetésen Vietnámban és harcoltam az arabok ellen Kuvaitban, mint kémelhárító tiszt. Hol volt maga, maga karosszékből kiabáló behívás elkerülő? Tudja is maga, hogy mi a háború?

A férfi a pólóingben vette át a szót. — Cheney alelnök parancsot adott ki a légierőnknek, hogy ne avatkozzanak be. Ez egy összeesküvés. Cheney háborút akar és mi más jó ok lenne, hadat üzeni, mint egy terroristatámadás?

Nicole megfogta férje ruhaujját. — Gyerünk Szilveszter, — mondta, — fizess ki a televíziót és tűnjünk el innen. Ezek az emberek bolondok, mind a két oldalon.

*

Másnap megérkezett a bútoruk. A tegnap vett másfél méteres TV készüléket egy elektromos kandalló és kombinált alacsony vitrinszekrény tetejére tették. Még egy nap és egy technikus a helybeli kábeles televízió cégtől bekötötte, és ismét össze lettek kapcsolva a világgal.

— Nézd, — mutatott Szilveszter a képernyőre, — ez a 99 Church Street épület. Hatalmas repülőgépszárny van a tetején. Sok munkát csináltam abban az épületben és többször megvizsgáltam a tetőn a hűtőtornyokat.

— A World Trade Centerben is dolgoztál, — nézte Nicole a férjét, — nem?

— Igen, sok évvel ezelőtt, de nem olyan régen, alig két hónappal ezelőtt volt egy business konferenciám egy építésszel a 48-ik emeleten a South toronyban. Istenemre remélem, hogy azok a kollegák idejében kijutottak. Szörnyű, mennyi élet elveszett, mert vigyázatlanok voltunk a terroristák követésében. Nézd, az összes terrorista Szaúdi Arábiából való, és a Bin Laden család

irányítja őket. A Bush családnak a legjobb barátai. Nem tudom elhinni. A mi elnökünk kimenekíti őket ebből az országból, a saját biztonságuk érdekében.

— Bush nem az Iszlámvallásúakat hibáztatja. Azt állítja, hogy csak egy kisszámú szélsőséges van köztük és ez nem kellene, hogy rossz fényt vessen az egész békés és jó vallásra.

— Bennünket magyarokat kellett volna megkérdeznie, hogy mennyire békés vallás az Iszlám. Országunkba betörő hívői Mohamednek felégették és elpusztították hazánkat és középső harmadát 150 évig elfoglalták. Fele lakosságunkat vagy megölték, vagy rabszolgaságba hurcolták.

— Tudom, — bólintott Szilveszter. — Jól tettem, hogy Bushra szavaztam. Bush majd elintézi az Al Qaeda szervezetet és az összes többi fundamentalista radikálist.

— Mit gondolsz, — nézte a férjét Nicole, — melyik országot fogjuk először megtámadni, Szaúdi Arábiát, Szomáliát vagy Afganisztánt? Ezek azok, akik a legtöbb terroristát rejtegetik.

Szilveszter megvonta a vállát. — Nem tudom, csak azt szeretném tudni, hogy mi lesz ebédre és mit fogok csinálni életem hátralévő részében. Utálok unatkozni. Kellene találnom valamiféle hasznos elfoglaltságot.

Nicole kacagott és felfricskázta férje orrát. — Írj egy könyvet. Nagyon ügyes vagy a füllentések területén és hogy kitalálj dolgokat. Csak ne sürgölődj egész nap itt a szoknyám körül és csodáld a szemeimet. Ebből elegendő volt fent északon, ahol itallal teli bárunk volt és kandallónk. Itt lent nincs semmiféle ilyesmi.

Szilveszter elmélyülten méregette feleségét. — Étel hazahozatal a kínai kifőzdéből. Megfelelne ez a te kifinomult magasröptű úri ízlésednek?

— Bármit, ha nem nekem kell megfőzni, — nevetett a feleség és férje bordáit homokzsáknak használva két kézzel püfölni kezdte.

*

Túl fiatalok és egészségesek, hogy örökké otthon üljenek, legyen az bármilyen kényelmes és tágas, Szilveszter és Nicole még aktív életet akartak élni. Időrendi sorrendben beszélve először évi belépőt vásároltak a Busch Garden parkba és egyszer egy héten elmentek oda. Miután megnézték az összes bemutatót és műsort, és felültek minden érdekességre, a hely elvesztette újdonságát.

Másodjára felfedezték a tengerparti strandokat. Clearwater Beach, Honeymoon Island, Sand Key Park, Madeira Beach és végül egy kissé távolabb, Fort de Soto Par voltak a programon, ahol számos alkalommal napoztak és fürödtek a tengerben.

Azután ott voltak a hazardjáték hajók, Port Richey kikötőjéből kifele vitorlázva. Felemelő élmény, öt dollár ingyen token, ingyen reggeli és ebéd, de a végén túlságosan jó, hogy igaz legyen és a tulajdonosok levágták a szabad juttatásokat. Egy csapat állig felfegyverzett FBI ügynök lefoglalta a hajót és elvontatták Tallahassee város kikötőjébe. A tulajdonos milliókat sikkasztott egy Szövetséges kormány által garantált bankból, és folyamatban volt, hogy tisztára mossa illegális vagyonát. Minden jónak egyszer véget kell érni, mondja a közmondás, és

Szilveszter és Nicole át kellett, hogy pártoljanak egy másik hazardjáték hajóra, ahol a juttatások közel sem voltak ilyen jók, de a mulatság ugyanaz maradt.

Ezen a hajón ismerkedtek meg egy másik magyar házaspárral, Mónikával és Gyszival, akiknek élete maga is kitöltött volna egy teljes regényt. A kapcsolat gyorsan virágba borult és remek volt, nagybetűvel írva. Közös kalandjaikról egész estét betöltően lehetne mesélni.

Mónika kivételesen jó szakácsnőnek tartotta magát. Meghívták vacsorára Szilvesztert és Nicole-t és lazac steaket készítettek nekik. Tökéletességre grillezve, és mennyei köretekkel hozzá, az étel valóban egy gasztronómiai különlegességnek bizonyult. Utána bőségesen leöblítve remek borokkal és egy pohárka Hennessy konyakkal, kellemes zúgás telepedett fejükre, ahogy mind a négyen ott ültek a díványon és valamiféle pikáns mozt néztek.

Gyuszi felemelkedett üléséből és megállt Nicole háta mögött, aki férje mellett ült, és professzionista szakértelemmel masszírozni kezdte vállát és kulcsontját. Nicole nem lökte el a kezét, amit Gyuszi feltétlen bátorításnak vehetett.

— Ez a Gyuszi, — mosolygott Mónika egyetértően Nicole férjére, miközben egyik hosszú lábát rátette a férfi térdére. — Tiszta egy nőcsábász, remélem, hogy nincs ellenedre.

Szilveszter megemelte Mónika lábát és visszajuttatta a helyére, közel a másikhoz.

— Aha, — mondta, — Nem vagyunk még egészen készen semmi cserélgető partira, és jobb lesz, ha hazamegyünk. Talán valamikor máskor.

— Túlságosan kapatos vagy, hogy autót vezess, — felelte Mónika. — Maradjatok még egy kicsit és főzök erős kávé, és ne félj semmitől, nem fogunk kényszeríteni, hogy felnőtt módra szórakozzatok velünk.

Szilveszter felállt és karjánál fogva maga után húzta vonakodó feleségét. — Semmi bajom, — mondta, — tudok vezetni, és ha nem, taxit hívunk, de most mennünk kell.

Elmentek. Szilveszter elől és mögötte Nicole és szorosan az asszony után, Gyuszi, mialatt Mónika bepakolt nekik némi maradékot másnapra.

— Ezt vigyék, — mosolygott, — to csacsi erkölcsösözök.

Bent ülve a kocsiban és Szilveszter erősen koncentrálna, Nicole hamis mosolyt poccentett férje felé.

— Az a hétpróbás gazember Gyuszi, — kacagott, — kifele menet megmarkolászta a fenekem.

— A tanulság, — felelte a férj. — Semmi sincs ingyen ezen a világon. Ez a vacsora is, bármennyire ízletes és bőséges volt, egy árcédulát hordott magán, és az ár a te aranyos feneked szentsége volt.

Második Fejezet

Hatvanas éveinek közepe felé járva, Charlie döntést hozott. Amerikában nem volt jövője, legalább is nem az a jövő, amit szeretett volna. Mindkét szülője meghalt évekkal ezelőtt, és mint egyedüli örökös, kiadta bérbe Svábhegyen, Buda legszebb részén lévő öröklakásukat.

A végső szeg, amit amerikai kalandjának koporsójába vertek, ami a West Side Charlie nevet adományozta neki, hogy Teri, imádott felesége is beörökölt egy hasonló ingatlant, közel Charliéhez.

Beadták Social Security nyugdíjkérelmi igényt és csomagolni kezdtek. Hatméteres konténert béreltek és megtöltötték bútoraikkal és személyes dolgaikkal. Bármit, ami nem fért bele, vagy nem látták odahaza semmi hasznát, mint könyveket és öreg újságok és magazinok halmazát, azt vagy a helybeli könyv lerakatnak ajándékozták, vagy egyszerűen kidobták a városi szemét transzferáló telepen.

Egy bájos és meleg tavaszi napon felültek a Kennedy repülőtérre menő inga autóbuszra, mialatt dolgaik lassan hajókáztak át az óceánon, Hamburg kikötőjéig, és utána végül is egy nyitott tehervagonon, a Ferencvárosi teherpályaudvarra.

Charlie kevélyen felfújta 180 centi termetét és hozzá 115 kilóját. A rengeteg cukros fánk és kifli, amit sofőr munkája alatt megevett, alaposan rárakta a felesleges zsírt, és kevély pátosszal bejelentette.

— Igen, mégis van út vissza a hazába. Az oroszok kivonultak, a kommunista kormány megbukott, és itt vagyunk mi, útban visszafele az országba, ahol születünk. Az élet megjutalmazza azokat, akik akarnak és legyőzik a nehézségeket.

A bútorok megérkeztek és csinosan elrendezték őket az egyik lakásban. Tisztára úgy nézett ki, mint Amerika. Amerikában másodrendű bevándorlók voltak és vicces kiejtéssel beszéltek, amit némelyek nem voltak hajlandók megérteni. Magyarországon gazdag hazatérők amerikások voltak tele pénzzel. Úgyszintén, senkinek nem kellett tudnia, hogy Charlie mit is csinált Amerikában. Senkinek semmi köze nem volt hozzá, hogy limuzin sofőr volt és gondnokként dolgozott egy templomnál. Nyugdíjas amerikai mérnök volt és csodálatos történeteket tudott mesélni.

Mi lesz a társasági élettel? Ezt is újra kellett szervezni és ez volt Charlie igazi erőssége.

Listát állított össze volt osztálytársaiból, egyetemi évfolyamtársaiból, régen elfelejtett rokonaiból, és igen régi barátaiból, akár fiúkból, akár lányokból.

Ahogy ujjával pásztázta a listát, egy Leona Symansky név bukkant a szeme elé. Szilveszter Symansky nővére, és Charlie évfolyamtársa a Veszprémi egyetemen. Feltárcsázta a számot és várt.

— Helló Leona, — turbékolt bele mobil telefonjába, ahogy belépett valaki a vonalba. — Itt Simon Charlie. Ezer éve nem láttuk egymást. Emlékszek még rám?

— Hogy tudnám elfelejteni? — válaszolta Leona. — A fél egyetemet szinte leégetted, amikor nyitva hagytad a gázcsapot az ásványolaj laboratóriumban. Azt hittem, hogy Amerikában vagy. Honnan telefonálsz?

— Hazaköltöztem, szeretem a hazámat, és én ide tartozom.

— Értem, — válaszolta Leona kissé bosszankodó hangon. — Mit akarsz? Én már régen nyugdíjba mentem a Magyar Kőolajipari Vállalattól, és nem tudok neked munkát szerezni.

— Nincs szükségem munkára, — mondta Charlie, és csúfolkodva megnyomta a hangsúlyt a munka szón. — A bátyáddal szeretnék kapcsolatba kerülni. Meglenne neked az email címe, ahol elérhetném?

Leona sóhajtott, és remélte, ha megadja a választ, hamarabb szabadul.

— Igen, eladta a házát Pound Ridge-en és leköltözött Floridába. A fia Darien városban, Connecticutban lakik, ahol a szüleinek is van egy szoba, ha északon szeretnének egy pár hetet tölteni. Jól megy a sorsa lent, és ha kapcsolatba akarsz vele lépni, itt van az email cím, SylSymskin101@hotmail.com, írd le. De ne zavarj feleslegesen szokásos halandzsáiddal. És ne említsd, hogy én adtam meg a címet.

— Persze, hogy nem, — felelte Charlie, — de én is szeretnék kérdezni valamit.

— Oké.

— Egyedül vagy? Jársz valakivel? Lenne kedved inni velem egy konyakos kávé?

— Én egyedül, de te nem. Valaki mondta, hogy elvetted gimnáziumi barátnődet, Vlasits Terit. Elváltál volna tőle?

Charlie egy percre habozott a válasszal. — Dehogyan váltam, — mondta és megköszönte a torkát, — házasok vagyunk, de az nem jelenti, hogy nem ihatunk meg egy kávé vagy egy kupica valamit és nem beszélgethetünk el a régi szép időről.

— Nem, — felelte Leona egyre élesebb és bosszankodóbb hangon. — csak nem akarok veled kimenni és, ha megbocsátasz, most mennem kell. Egy emberrel kell beszélnem valami kutya végett.

Ezt közölve rekedt hangon nevetett és válasza nem várva felakasztotta a kagylót.

*

Első regényének cselekményvonaláról gondolkozva, Szilveszter észrevette, hogy bejött egy email. Egyik szemével hunyorítva oldalvást komputerejére nézett és rákattintott.

— Hello Szilveszter, — írta az üzenet. — Itt Charlie, öreg barátod Olaszországból. A feleségemmel és a leányommal visszaköltöztünk Magyarországra. Remekül érezzük magunkat. Budapest csodálatosan szép város és a legjobb helyen lakunk. Mikor költözől haza te magyarba? Nem gondolod, hogy ideje lenne?

Szilveszter intett a feleségének. — Nézz csak ide, bogárkám, — mondta. — Charlie küldött emailt. Visszaköltöztek Magyarországra és nagyon boldognak hangzik.

Nicole rápillantott a képernyőre. — Sose szerettem ezt a hazudozó csavargót. Egy aljas senkiházi szemétláda. Remélem, hogy nem akar meglátogatni minket itt Floridában. Ha idejön, kirúgom, mint egy rühes kutyát.

— Nem hiszem, hogy idejön, — nevetett Szilveszter. — Hadd válaszoljak neki. Érdekelne, hogy mit gondol a nyugdíjba menésről Magyarországon. Vajon, mit fog válaszolni?

— Röviden és udvarias közömbösséggel. Ne írv neki egyet a kétezer szavas hosszú monológjaidból. Légy szigorú és barátságtalan, az Isten szerelmére. Nem akarom őket házi vendégekként nálunk látni.

— Rendben, — dünnyögte Szilveszter és gépelni kezdett. — Nem fogod őket látni.

— Hello Charlie, — jártak Szilveszter ujjai sebesen a billentyűkön. — Végtelenül örvendtünk levelednek és gratulálunk visszaköltözetekhez. A lányod, Angéla a neve, nem? Még be kell, hogy fejezze a középiskolát. Hogyan szereti ő a változást? Hallom, hogy Magyarországon amerikai nyugdíjasok nem kapnak semmiféle öregkori kedvezményt. Teljes árat kell, hogy fizessenek a tömegközlekedésért, amíg az ingyenes a magyar nyugdíjasoknak. Magyar nyugdíjas igazolvány kell, hogy bármi segítséget kapj. Kapod az amerikai Social Security nyugdíjat, de nem a Medicare betegbiztosítást. Van nektek orvosi biztosításotok? Minden jót és áldást kívánunk nektek. Barátaid a nagy víz túloldaláról, Szilveszter és Nicole.

Az egész szóáradatot Szilveszter két percnél kevesebb idő alatt írta le és megnyomta a küldöm gombot.

— Na, ez elment, — sóhajtott végtelenül áldásos megkönnyebbüléssel. — Lássuk, hogy erre mit válaszol.

Charlie egy tucat teljesen tárgyhoz nem illő továbbítást küldött. Némelyeket fellengzős vegyészeti technológiáról, Wall Street gazdasági elemzéseket, teljesen haszontalan árucikkekről hirdetéseket, és bőségesen belekevert kifejezetten fasiszta, szélsőjobboldali propagandát.

— Túlságosan sok olcsó ragasztót szívhatott fel az orrába, — morogta Szilveszter és egyenként kitörölte Charlie email üzeneteit. — Soha nem kapott sokat, ahol az eszet osztották, és most van egy kis extra pénze. Nagyon veszélyes kombináció.

Időközben az ország egy ideig még soha nem látott méretű gazdasági káoszba süllyedt. A másodlagos jelzálogkölcson piaccal kezdődött és esztelenül laza bank és pénzügyi intézetek szabályozási törvényekkel folytatódott és ingatlan értékpapírok kibocsátásával minden valós fedezet nélkül, a gigantikus méretű tőkekereskedő cégek egymásután futottak ki a pénzből, hogy kifizessék befektetőiket. Madoff Bernie hatvan milliárd dollárt sikkasztott. Hallatlanul felelőtlen kockázatvállalás folyt a nemzetközi bankoknál és a Lehmann Brothers befektetési cég 2008. Szeptember 15-én összeomlott, hogy csak néhányat említsünk. Masszív méretű kimentését a felelőtlen finansziális cégeknek és más csökkentő pénzügyi és kincstári kormányrendeleteket kellett a szövetségi kincstárnak alkalmaznia, hogy megakadályozza a globális pénzrendszer teljes összeomlását.

Az ezermilliárd dollár tetejében, amit egy teljesen felesleges háborúra hitelkártyán elpazaroltak, az amerikai kincstárt elképzelhetetlen nagyságú adósággal terhelték meg, hogy beindítsák a gazdasági életet, amit a határtalan kapzsiság halálos betegsége fertőzött meg. Az úgy nevezett ösztönző pénz javarésze a szuper gazdagok zsebébe vándorolt és a középosztály gyászos szegénységbe süllyedt, minden orvosi biztosítás és társadalmi mentőháló nélkül.

Cégeiket kizsigerezve a sárga földig, bukott vezérigazgatók százmillió dolláros készpénz prémiumokkal mentek nyugdíjba.

— Működési szabályzatokat kellene kivetnünk a bank és értékpapír cégekre, — írta Szilveszter Charlie-nak. — Meg kellene zaboláznunk a lelkiismeretlen lopások és megvesztegetések szennyes rendszerét. A dolgozó középosztály érdekeit képviselő politikusokat kellene választanunk. A szuper-gazdag meglovagolja a máskülönben becsületes konzervatív és keresztény jobboldali mozgalmakat ebben az országban. Olyan ügyeket hoznak előtérbe, aminek semmi gazdasági hatása nincs a tömegekre, hogy rávegyék a szavazókat, hogy az ő jelöltjeikre adják le voksukat, akik a választás után felfüggesztik a környezetvédelmi szabályozásokat, és módosítják a finansziális törvényeket, a felső egy százalék érdekében, hogy a gazdagok még gazdagabbak legyenek. A felül lévő kiváltságos kellene, hogy fizesse tisztessége nagyságú adóját és be kellene zárnunk a kiskapukat és a kibúvókat, amit felelősségük elkerülése végett a gazdagok használnak.

— Mi minden nyugdíjas kedvezményt megkapunk, ami a magyar nyugdíjasoknak jár, — válaszolta Charlie. — Fogalmam sincs, hogy honnan szedett információidat. Könnyített vagy felfüggesztett gazdasági törvényt szabályozás segíti a beruházókat, aminek eredményeként több lesz a munkaalkalom. Több munkaalkalom magasabb béreket jelent és a versenyképesség a szabad, kapitalista társadalom lényege. Ha nem tudsz lépést tartani, lemaradsz. A szabadvállalkozási rendszer megjutalmazza a tehetséget és a szorgalmat, és azokat, akik kockázatot mernek vállalni. A szocialista társadalom nem termel tőkét. Egyedül a lustaságot jutalmazza meg. Ezt neked kellene tudnod a legjobban. Otthagytad apád földjét, hogy keresd a lehetőségeket a nyugati világban, ahol a tehetség és a szorgalom érvényesül. Nem értem, hogy mit csinálsz ott abban a moszkító fertőzte Floridában. Szarok a Floridára és arra a cifra házadra, amit az első hurrikán elfúj. Együtt élsz azokkal a kubaiakkal és a Puerto Ricán-okkal és jobban tennéd, ha spanyolul tanulnál. Én szülőhazámban élek és mi távol tartjuk az összes idegen afrikai és közel-keleti emigránst. A ti környéketeken rengeteg szegény lehet, akik élelmiszerjegyen és közjóléti adományokon élnek?

— Gyere ide, drágám, — intett Szilveszter feleségének, hogy tekintse meg a komputer képernyőjét, — és olvasd el ezt a förmedvényt, amit ez az idióta pupák Charlie merészelt nekünk írni.

Harmadik Fejezet

Egyelőre magára kell hagynunk Charlie-t, hogy tovább kovácsolja megvetésre méltó förmedvényeit és elmegyógyászatiilag hatástalan szitkozódásait az interneten és figyelmünket Szilveszter felé kell, hogy fordítsuk, hogy mit csinál feleslegben lévő észkapacitásával, amit feltétlen használnia kell, hogy el ne veszítse.

Szilveszter kedvelte a könyveket és úgy általában az olvasást, olyannyira, ahogy már korábban említettük, maga is nekiállt könyvet írni. A helybeli könyvtárban csatlakozott egy írócsoporthoz és nekiállt megfogalmazni első mondatait. Technikai irodalmat már több évtizede írt, tudta hogyan kell használni a szövegszerkesztő programot egy komputeren és megvette a program legutóbbi kiadását.

Évek teltek el boldog fogalmazásban és hangos felolvasásban a csoport tagjai előtt, és készségesen elfogadta megfigyeléseiket és kritikájukat. Szárnyait bontogató kedvenc regényírónk bölcs befektetésnek tartotta irodalmi próbálkozásaiban eltöltött idejét.

Egy este, Olívia egy fiatal nő, kora legalább fele, mint Szilveszteré csatlakozott a csoporthoz és jelenléte nem kerülte el Szilveszter figyelmét. Nem mintha annyira különlegesen vonzó lett volna a kis nő, vagy kagylójából előbukkanó Vénusz istennő testével rendelkezett, vagy olasz filmszínészhez hasonló arccal. Olívia mindezekről távol állt, de kedves és barátságos egyéniségnek látszott, és szerénynek a női luxusköltekezés és a hiú cifrázkodás területén.

Talán a második vagy harmadik alkalom után, hogy Olívia eljött az írói gyűlésekre, Szilveszter megállította a könyvtár bejáratánál és a közelgő alkony halovány fényében feléje lépett és kérdést intézett hozzá.

— A maga írásai olyan tökéletesek, — kezdte, — és szóhasználata hallatlanul gazdag, és hasonlatai végtelenül kifejezőek. Használ maga valamiféle szövegszerkesztő programot és egy elektronikai szótárt vagy esetleg egy lexikális szógyűjteményt?

— Oh, — pirult el Olívia, mint egy hajnali bazsarózsa, — nincs egyik sem. Azt használom, ami a laptop gépemmel jött.

— Lenne egy extra példányom a legutóbbi Microsoft Office csomagból, — nézte Szilveszter a fiatal nőt, gyengéd, atyai szemekkel. — Amiben benne van a legmodernebb szövegszerkesztő program, ami létezik és adok hozzá egy elektronikai Webster szótárt is. Ezek erősíteni fogják természetes tehetségét, és jóval gyorsabban fog írni és könnyebben tudja majd kijavítani az elírásokat.

— Ez nagyon jó lenne, — felelte Olívia, miközben szemei ide-oda jártak, hogy nem-e füleli ki valaki beszélgetésüket, hogy harmincéves kora ellenére ennyire túlzottan barátságos, valljuk be, egy nálánál nemzedékkel korosabb férfihez és óvatosan hozzátette. — De nem tudnám, hogy hogyan kellene letölteni a komputeremre.

— Ebben könnyen tudnék segíteni, — bólintott Szilveszter. — Találkozhatnánk egy Starbucks kávéháznál és én elhozom a programokat és maga meg a laptopját. Félóránál nem kell hozzá több idő, mialatt valami finom Arabica vagy Columbiai kávé szűrőcsölgetünk esetleg egy zúzott-jeges gyümölcslevet.

Egy ösztövére kinézetű középkorú férfi ödöngött feléjük és Olívia felé biccentette fejét. Olívia viszonzta a köszöntést, de szerencsére a férfinak nem volt eléggé vastag bőr az arcán, hogy megálljon és zavarogjon. Tovább ment befelé, annak ellenére, hogy a könyvtár tíz percen belül zárta ajtaját.

— Ez egy tag a másik írócsoportból, akikhez járok Tarpon Spring-en, — ajánlotta Olívia önként a magyarázatot és minden habozás nélkül. — A neve Larry és főleg történelmi királydrámákat ír.

— Helyes, — pillantott a férfi után Szilveszter, mialatt a felismerés hűvös árnyéka ereszkedett elfogult értelmére. Lehetne, hogy Olívia más idősebb férfiakkal is barátságos társalgásokat folytat, nem csak velem, — gondolta bánatosan. — Talán nem elhanyagolható számú sokakkal is, és hogy milyen keveset tudok róla, és hogy Olivai mennyire sajtáságosan titokzatos a saját privát élete tekintetében.

Akárhogy is vesszük ezt a féltékenységi elméletet, Szilveszterünk kérdést intézett Olíviához, hogy kell-e neki a szövegszerkesztő és még nem kapott választ. Larry-nek, ennek a szőrös csontvázszerű csavargónak, ennél többnek semmi esetre sem látszott, nem jutott eszébe ez a remek ötlet, hogy kicsalogassa a madarat rejtekhelyéről, és félóra privát időt töltsön vele kettesben, egy olyan elegáns és kényelmes helyen, mint a Starbucks.

— Tehát, — kezdte újra Szilveszter. — Lenne fél óra tartalék ideje, valamelyik délelőtt vagy délután, bármi, ami jobban beleillik bokros teendőibe? A szövegszerkesztő hatalma idáig ismeretlen távlatokat fog maga előtt megnyitni, olyanokat, amilyeneket még soha nem látott idáig. — Tette hozzá és szeretne volna folytatni egy ígérettel, hogy nem fog semmiféle intim célzást tenni, de az ígéret éppen, hogy az lett volna, tehát keskeny vonalba harapta ajkát és elhallgatott.

— Gondolom, hogy édesapámnak nem lenne ellene semmi kifogása, — felelte Olívia.

— Édesapjának?

— Igen, nála dolgozom. Ezzel az Amazon.com dologgal foglalkozik és segítek neki. Gondolom, hogy nem lenne kifogása, ha valamelyik reggelen egy kicsit később jönnek be.

Az információ homokszemei, de légy óvatos, ha egy szépirodalmi regélő kezébe jutnak. Ezer oldalas mesébe fogja felfűjni, ami bármi más irodalmat, mint például Madame Bovary bő lére eresztett történetét, is elhalványítana.

— Maga nem a szüleinél lakik, vagy igen? — kérdezte Szilveszter, sápadtan és rettegve a nyilvánvalót, hogy Olívia valamiféle boyfriend-del lakik, vagy még kellemetlenebbül, férjezett és férjével él. Bár írásaiból könnyen ki lehetett következtetni, hogy nem. De egy boyfriend, az egy teljesen más tészta vagy egy másik idáig ismeretlen kukacfajta. Boyfriendje bőven volt, hogyan tudott volna másképpen írni róluk elismerésre méltó lelkesedéssel?

— A mamámmal lakom, — felelte Olívia, — a szüleim elváltak. És öt kutyával, vérebekkel, három belőlük a papánál és kettő a mamánál, ahogy válási végzés feltételei kikötötték.

— Ne kísértsd a szerencsédet, — figyelmeztette magát Szilveszter halkán. — Semmiféle boyfriend nem lett idáig említve, és ne hozd fel a témát, amik ő meg nem kérdi, hogy nős vagy-e. A kérdést majd a későbbiekben tárgyaljuk, a jóval későbbiekben. Elvégre ez egy business találkozó és nem egy eljegyzés előtti legális problémák elemzése és alkudozás.

— Feltételezhetem, hogy, mondjuk szerda délelőtt, — mondta Szilveszter, egyenesen Olívia szemébe nézve, és remélve, hogy ki tudja ugratni a leány védelmének sűrű bozótjából a válasz vadnyulát.

— Igen, — mosolygott Olívia és picinykét megbiccentette a fejét. — Szerdán reggel tíz órakor a Little Road Starbucksnál, közel a Rancho del Rio úthoz.

Ezzel a leány megfordult és ment visszafele a könyvtárba és Szilveszter elmélyedve nézett utána.

Olívia lába soha nem látott cipőt. Mindig vietnámi papucs volt rajta és lábujjai hosszúak voltak és minden csúnya bütyök nélküliek. Gondosan vágott körmök, finomra reszelve és valami kellemesen semleges rózsás hússzínre befestve. Bőre színével ellentétben, amiből bőségesen mutatott, ahogy mindig ujjatlan blúzokat és fenékbosszantó rövid sortokat viselt. Olívia olajbarna árnyalatú bőre a házi méhek kaptárából frissen kiöntött olvasztott lépes méz színével vetekedett. Courtier Olívia, Rhode Island államból, neve és szülőhelye francia hugenotta eredetre utalt. Olívia ezt nem tudta, és Szilveszternek gondosan és alapos részletekben meg kellett a dolgot magyaráznia. Miután Olívia megértette nemzeti eredetét, főhősnői mind bámulatra méltó francia-amerikai lányokból kerültek ki.

A jövőbelátás a kitalált szépirodalom írójának privilégiuma, és egyelőre nem szabad, hogy belemerüljünk búbjósan pompás élvezetébe. Engedjük meg, hogy Szilveszter hazahajtsa kocsiját, csókolja meg feleségét és szerda reggelig felejtse el Olíviát.

*

Egy tipikus Florida Starbucks kávéház legjobban egy angol tavernára hasonlít, alkohol és részek nélkül. Ergonomikusan elrendezett sorozata a praktikus üléseknek, némelyik elektromos dugaszoló aljzattal a komputereknek, kényelmes karosszékek és egy nagyobb asztal konferencia jellegű találkozókra nyolc résztvevővel is, és hangulatosan megrakott és fényesen kivilágított vitrinek a legfinomabb ínycsikszékekkel, és egy kisebb hadseregnyi kávéslány és jóképű pincérfiú szolgálja ki a jól öltözött vendégek sokaságát.

Szilveszter kicsit korábban érkezett és leült egy csinos kis asztalhoz a fal mellett. Kedvelte ezt a helyet. Legjobb irományait fogalmazta meg itt, ahol megnyugtató háttérzaj és örömteljesen kavargó humanitás vette körbe.

Olívia pontosan, ahogy az óra tízet ütött keringőzött be és egyenesen Szilveszter felé tartott. Szokásos csattogó papucs volt a lábán, egyszerű sortnadrág és oldalszatyrok lógtak lefele mind a két válláról.

Mindig hordott magával különféle táskákat és bevásárló zacskókat, Szilveszter hirtelen realizálta, Olívia, mintha életét egy hátára akasztott puttönyban hordaná, és mint egy kolduló aszkéta Indiában, úgy járná a világot.

— Mit hozhatok? — kérdezte Szilveszter és széket húzott a lánynak és segített, hogy baj nélkül lerakja terheit.

— Egy kávé és egy bagel, szárazon, semmi hús, semmi rákent zsírféle, vegetáriánus vagyok.

— Hmm, — gondolta Szilveszter, — ez megmagyarázza, hogy miért olyan sovány, de mi van a kutyákkal? Azok húsevők, nem? Még soha nem hallottam egy vegetáriánus pudliról.

Odahozta a finomságokat. Ahogy a lány hörpintett kávéjából és tört egy darabot a bagelből, előhúzta első kompakt merevlemezt és magyarázni kezdett.

— Ez egy 1997-es Microsoft Office program. Ezt egyszer rá kell töltenünk a komputerjére. A későbbi változatok mind feljavítások és nem használhatók, anélkül, hogy ez rajta lenne a gépen.

— Oké, — nézte Olívia a férfit és mosolygott.

— A második lépés, — mondta Szilveszter, ahogy begépelte a huszonnégy számjegyes kódot, a régi program dobozáról. — Rátesszük a Microsoft Office 2007-es változatát a masinájára, amiben benne van a legutóbbi szövegszerkesztő, Excel és Power Point program, a legjobb prezentációs programok, amit valaha is létrehoztak.

— Remélem, hogy nem tesz semmi kárt a laptopomban, — mondta Olívia kissé óvatosan, de még mindig mosolyogva.

— Semmi esetre sem, minden rendben lesz. Nem most először csinálom ezt.

— Már úgy érti, — kacagott a lány, — hogy már máskor is idecsalt fiatal és ártatlan lányokat, ilyen mesés helyekre és próbálta legyőzni vonakodásukat és gátlásaikat, hogy komplikált szívességeket csinál nekik.

— Nem, — nézett fel Szilveszter, teljesen megdöbbenve a kacérkodó hangnemtől, — nem vagyok olyanfajta legény. Csak gondoltam, hogy maga olyan tehetséges író és szeretnék magának segíteni.

— Miért? — kérdezte Olívia szintén meglepett hangon.

— Hogy egy napon, — studiózta a leány arcát kimondhatatlan csodálattal, — talán tíz év múlva máttól, amikor maga már millió példányszámban eladott regények szerzője, és ezt hamisítatlan őszinteséggel mondhatom, hogy én segítettem neki novícia korában.

A félórás találka gyorsan másfél órányi kellemes együttlétbe nőtt, de mégis minden további terv nélkül váltak el. Következő hétfőn a könyvtárban fognak találkozni, és majd onnan kell, hogy tovább szöjék történetüket.

Olívia elment és Szilveszter maradt még egy keveset. Egy oldalnyi kreációban leírta Olíviával való találkozását és utána hazakocsizott.

Odahaza, a szépen megterített nagy ebédlőasztalon felesége eléje tette a felségesen illatozó finom ebédet. Szilveszter átölelte az asszony puha és engedelmes vékonyát és szájon csókolta.

— Köszönöm, drágám, — mondta, — hogy olyan jó vagy hozzám.

Negyedik Fejezet

Az irodalmi kapcsolat Szilveszter és Olívia között hamar virágjába borult, és mondanunk sem kell, hogy valamilyen finom, plátói és csodálatosan gyengéd módon.

Legalábbis Szilveszter így látta ártatlan viszonyát, de nem volt más választása, el kellett fogadnia a könyöradományt, amit Olívia hajlandó volt kiosztani, és mivel nős volt, nem volt oka panaszt tenni. A viszony ingatag egyensúly volt, mint a közmondásbeli almákkal színültig rakott targonca.

Email címeket váltottak és Facebook barátok lettek. Tonnaszám folyt a haszontalan információ a két parti között, de mégis némely fontos tények előbukkantak és vonakodva a felszínre emelkedtek.

Olíviának volt egy fiúbarátja, Jason. Látszólagosan állandó jelleggel együtt jártak, és viszonyuk lassan elérte a tízedik évfordulót, de nem volt benne tűz és lelkesedés, hogy ne tudnának egymás nélkül élni. Hétfőtől péntekig Olívia az édesanyjánál lakott, és a hétvégeket Jason-nal töltötte, és családjával egy zajos minden lében kanál háromgenerációs bandával, ahol semmi tekintettel nem voltak bármi privát életre és személyes szabadság elemi fokaira.

Alkalmakként ellátogattak a Disney World parkba, ahol egy motelszobában aludtak. Minden alkalommal körbekerülték a Disney Esküvői Pavilont. Olívia megtekintette az épület belsejét és fényképeket tett fel róla a Facebook-on. Jason nem vette a lapot. Vagy érzéketlen volt és közönyös, vagy túl buta, vagy szexuális potenciálja már évekkel ezelőtt nyugalomba vonult és téli álmát aludta.

Bizonyára a fentiek minden feltevése igaz lehetett.

Szilveszter próbálta megmagyarázni, hogy Olivai fogy ki az időből, és férjhez kellene mennie és gyerekeket kellene szülnie, de a leány nem osztotta álláspontját, vagy túlságosan elégedett volt kényelmes életével, hogy változtasson rajta. Jason és a kutyák maradtak, és kicsiny gyermekapróságok nem kapaszkodtak szoknyájába és nem üldögéltek a karján.

Időközben az írócsoport hervadozott. Politikai különbségek, a Tea-párt által létre hozott faji és etnikai ellentétek fertelmes kiabálásokba torkoltak és több mint elegendő véres ellenségeskedést eredményeztek. Klubtagok elmaradtak, mások abbahagyták az írást, vagy egyszerűen meghaltak és a résztvevők száma kevesebb, mint fél tucatra csökkent.

Olívia és Szilveszter folytatták részvételüket, és ha akadt egy harmadik vagy negyedik találkozójukat hivatalosnak is tarthatták. Az egyik legvégsőkig kitartó csoport egy legkülönlegesebben csudabogár együttes volt. Ötvenöt éven felüli feministák, ne tessék itt megsértődni, de a hozzáállásukkal, valóban rossz szolgálatot tettek mozgalmuknak, akiknek pedig grand és dicsőségesen szimpatikus, bár nem egészen békés történelme volt.

Egyik első tagja ennek a kiszáradt virág szekciónak, Sandra a legfiatalabb, egy napon nem vette be vér-hígítóját, miután angioplasty katéterezést és stent beültetés operációt hajtottak végre a lábában. Reggelre, férje, Igor Bulgáriából, egyszerű otthonuk fürdőszobájának padlóján találta, anyaszült meztelenen és halottan, kihűlve, mint egy hideg hal és nem lélegezve. Az operációból eredő vérrög lábából a szívereibe vándorolt, ahol megakadt, mialatt férje az igazak álmát aludta a kicsiny bungaló másik hálósobájában.

Az írócsoportból egyedül Szilveszter és Helén, a pszéudó-feminista mozgalom vezetője jött el a végső szertartásra. Helén magával hozta feltehetően leszbikus szeretőjét, kérem, bocsássanak meg ismét a kifejezésért, egy csinos kis barna nőt, Mariannát. Nővéreként mutatta be, mivel Heléna férjezett volt egy kivételesen jóképű férfivel, kérem, ne használjunk neveket a szerénység kedvéért, aki sűrűn frekventált homokos bárkat és nyíltan hirdette a nyitott házasság csodálatos előnyeit.

Heléna telefonált a csoport harmadik tagjának is, Johannának, egy disztíngvált árja matrónának, akinek agydaganat nőtt a jobb szeme felett és tanácsolta neki, hogy többet ne jöjjön az írói találkozókra, ahol Sandra távoztával többé nem lehetett parlamentáris többségük.

Miután Igor széjjelszórta Sandra hamvait a bokrok és a sövény alatt, ami telkét határolta, és a temetkezési parti lassan oszladozni kezdett, Heléna tréfás, de inkább gúnyos hangon közölte Szilveszterrel.

— Sok szerencsét az író csoporttal.

Nyilvánvalóan Heléna óhajtotta, hogy nélkülük a csoport széjjeloszoljon és Szilveszter, ez a megvetésre méltó férfiuralkodó sovíniszta meg legyen fosztva heti örömétől.

Hosszú ideig úgy tűnt, hogy Heléna kívánsága teljesül. Szilveszter és Olívia mellett csak egyetlen rendszeres követő akadt, egy Jeff nevű idősebb ember. Jeff egy termékeny vadnyugat rajongó volt és végtelen sorozatban gyártotta kalandos történeteit fegyverforgató kemény cowboy legényekről, lótolvajokról és egy préri orvos-állatorvosról, akit saját helybeli doktora után mintázott meg. Szerencsésen, Jeff lelkesedése és akarata, hogy a könyvét kiadják vitte tovább az író klubbot és vele együtt minden alkalommal nem kevesebb, mint három tag lehetett jelen.

Szilveszter nem akarta, hogy a csoport elhervadjon, és ne találkozhasson Olíviával, és rájött, hogy a csoportot hirdetni kellene és tevékenységét népszerűsíteni. Ügyes kis plakátot állított össze és a következő szöveget fogalmazta hozzá.

Olvasás és kritikatalálkozó haladó és kezdő írók számára, minden hétfő délután öttől zárásig, este nyolckor. Tapasztalt vagy novícia, vagy csak irodalmi ügyességét szeretné élesíteni, vagy emlékeit és életét szeretné papírra vetni, csatlakozzon hozzánk és hegyezze ki ceruzáját és ismerkedjen meg magához hasonló és közös érdeklődésű emberekkel.

Szilveszter és Olívia a könyvtár lobbijában kitűzték a plakátot a hirdető táblára és vártak és remélték az eredményt.

Nem kellett sokáig várniuk.

Egy balzsamos hétfő délután, kora szeptemberben nagyon tipikus Floridában, két nő sasszézott be az utcáról. Késő középkorúak, méltóságteljesek és azonnal a csoporthoz illőknek látszottak. Szilveszter és Jeff szívélyesen üdvözölte őket. Olívia, mint mindig késett munkája végett és Szilveszter széket ajánlott az újonnan jötteknek és így szólt hozzájuk.

— Érezzék magukat otthon nálunk az író csoportban. Foglaljanak helyet és máris teljes tagok. Szilveszter a nevem és itt mellettem, ez a mi házi vadnyugat szakértőnk, Jeff.

— Beatrice, — biccentette meg fejét az egyik hölgy, egy magas és egyenes tartású matróna, és formás korához képest, és méltó büszkeséggel az arcán hozzátette. — Családi nevem Delaney és Limerick városból, Írországból származunk.

— Szuper, — felelte Szilveszter, a gúnynak legkisebb árnyalata nélkül hangjában. Nyilvánvalóan nem akart elijeszteni egy potenciális tagot, valamiféle élcelődő humorral, bár felettébb szerette, hogy vicces ember hírében állt és kedve lett volna hozzátenni. — Egyszer ismertem egy úriembert, Cork városból, Írországból. Hívó katolikus férfi, talán rokonságban tetszik állni vele.

Szerencsére nem tette, és Beatrice nem sértődött meg, és később ő lett a csoport paszományos primadonnája és felettébb prúd királynője.

A másik nő a Szilveszter melletti székre helyezte tekintélyes fenekét, és óriási bevásárló táskáját a lába mellé dobta a szőnyegre.

— Judit, — mutatta be magát és mosolygott.

Azon a napon a csillagzatok kedvező helyzetet foglalhattak el az égbolton. Szilveszter éppen akkor kezdte nagy trilógiáját, az *Emigránsokat*, a saját maga életéről, amikor idejött ebbe az országba, és főhősének, sajátmagának az Ernest nevet adta. Véletlenségképpen ez éppen az után történt, hogy a színházban látta Oscar Wilde színjátékát, *The Importance of Being Earnest* és lelkesen azonosította magát a főszereplővel.

Úgyszintén, Olívia is akkor kezdte harmadik folytatását *Vissza a Feladóhoz* bakfislány regénysorozatának, melyben Molly-t, egy fiatal lányt mutatott be, és langyos természetű lagymatag boyfriend-jét, Luke név alatt. A párocska öröklakása történetesen éppen egy végtelenül jóvágású és okos fiatalember, Harry lakása mellett volt, aki észbontóan szexi nőcsábász hírében állt és jól kereső főkönyvelő volt egy komoly cégnél. Harry barátnője Mona, egy Kanadai francia lány, és Chester, egy középkorú kertész és ingatlan karbantartó munkás, aki halálosan szerelmes volt Molly-ba, a hősnőbe, jelentették a további szereplőket.

Beatrice Kínába tett utazásáról írt, legtöbbszörre valami családi emléknapló stílusban, de azért kapott bőven dicséreteket és elismeréseket, amiket kegyesen elfogadott.

Judit egy jóval komolyabb grand regényt kezdett olvasni, ami a korai XIX. században történt Angliában, egy jóképű lovászfőről és egy felsőbb arisztokrata családról, ahol az alantas szolga felettébb hasonlított az öreg grófra és lordra.

Hamarosan kiderült, hogy Judit egy mélységesen vallásos személy, egy ténylegesen felavatott és elrendelt lelkipásztor és bensőségesen ismeri a Biblia minden versét és sorát. Vallásos hite pozitívan hatott a csoportra és Isteni áldást hozott rájuk a mennyekből. Azok, akik idáig céltalanul sodródtak az élet viharos tengerén, Judit vezetése alatt partot értek és minden határ nélküli hálában virágjukba borultak.

Meglehetősen hosszú ideig jó irányban fejlődtek a dolgok és haladtak tovább barátságos területen. További többek csatlakoztak a csoporthoz, és régi tagok, akiket öndicsérő egoisták elüldöztek lassan visszatértek, és mindenki szeretettel visszafogadta és elfogadta őket nyilvánvaló hibáik és hiányosságaik ellenére.

Judit Szilvesztert deklarálta a csoport vezetőjének, amit a férfi úri eleganciával fogadott el. Szilveszter újra fogalmazta a gyűlések szabályrendjét és minden tagnak adott egy példányt, amit mindenki átnézett és elfogadott. Judit nekiállt összeírni az email címeket, minden találkozó után hosszas összefoglalót fogalmazott, és mindenkinek elküldte, azoknak is, akik már hónapok óta a csoport felé sem néztek.

A klubtagok kiöntötték a lelküket, újra átéltek gyermekkorukat, vagy előzetes házasságuk keserves panaszait. Majdnem mindenki őszintén lelkesedett, hogy feltárhatja legbensőbb problémáit és széjjelszakíthatatlan barátságok szövődtek, és egymás iránti tisztelet.

Többen közülük, mint Olívia, Szilveszter és Beatrice barátok lettek a Facebook-on, és épen ezzel indult meg a veszedelem. Szilveszter feltett néhány vicces fotográfiát és magyarázatokat regényeiről, és ellentétben ártatlan szándékával bajba került, bár nem tarthatjuk teljesen hiba nélkülinek a konzekvenciákban, amit akciója okozott.

Képtelen lévén lerázni örökletes gyűlölködését, a katolikus írek az egész világ ellen, Beatrice teljesen semmibe vette Szilveszter szépirodalmi jogát, hogy kitaláljon eseményeket és szórakoztató történeteke meséljen, durván legorombította Facebook feltevéseiért, amit szegény Szilveszter eredetileg humorosnak szándékozott.

Lévén barátságos természetű és általában udvarias, és némely szempontból talán vallásos is, bár nem éppen kész, hogy a vasárnapi biblia iskolába járjon, szegény pára beroppant és hasonló hangnemben válaszolt.

— Ne birkózzunk egy sertéssel, — tartja a közmondás, — mert csak mocskos leszel és a sertés kiválóan érzi magát.

Mi itt határozottan nem utalunk arra, hogy Beatrice egy sertés lenne, és soha nem volt semmiféle fizikai birkózás sem. Mégis, a hölgy kommentárja, egyenértékű volt ilyen közmondásbeli hasonlattal és elegendő kárt is okozott, mielőtt Szilveszter rájött Beatrice igazi szándékára.

Beatrice igazi szándéka, és ez a kezdet kezdetétől így lehetett az volt, hogy éket verjen Szilveszter és Olívia közé, és megmutassa a fiatal írónőnek, hogy mennyire fertelmesen utálatos személy is öreg pártfogója, Szilveszter. Beatrice beindított egy magán dialógust közte és Olívia között, és állandó jelleggel szidta és mocskolta Szilvesztert, hogy felépítse és megerősítse saját befolyását a fiatal írónőnél.

Szilveszter udvariasan, és szemtől szemben szóban figyelmeztette Beatrice-t, hogy a jó modor és illem kedvéért tartózkodjon rosszindulatú és gonosz Facebook kommentárjaitól, vagy megszakítja vele a Facebook barátságot.

Az öreg nő pökhendi módon válaszolt és megvetés és düh látszott az arcán.

— Ne féljen, túlélem.

Természetesen több figyelmeztetés is követte az elsőt, de a végén más választás nem volt, Szilveszter megszüntette a Facebook barátságot a vén boszorkánnyal.

Sajnos elkésett. Beatrice aljas manipuláció következményeként elvesztette Olíviát.

Ötödik Fejezet

Egy napon, a klímaberendezés csendesen zümmögve a háttérben és hűvösen tartva a házat, Szilveszter nagy gyönyörrel dolgozott egyik regényén és felfigyelt, hogy bejött egy email.

Charlie küldte és nem gondolva bármi következményre rákattintott és kinyitotta.

— Gratulálunk, hogy a fiad megkapta a magyar állampolgárságot, — írta Charlie. — Hallottam, hogy el kellett adnia a házatokat Pound Ridge-en, hogy kifizesse drog adóságait. A rendőrség karhatalommal kellett, hogy kilakoltasson és jelenleg valamiféle rozoga kalyibában laksz, valahol lent a floridai mocsarakban. A fiad azt hiszi, hogy biztonságban van itt Magyarországon, de bizony mondom neked, én magam fogom értesíteni a hatóságokat és vissza lesz toloncolva az Egyesült Államokba. Kokainszipkázó kenderpalánták nem tartoznak ide Magyarba. Jobb lesz neki Amerikában, az összes többi liberális progresszív szeméttel együtt, mint amilyen te is vagy.

Ez valóban egy gyomorszájon aluli ütés volt, még akkor is, ha totálisan kitalált hazugság. Mi késztet valakit, hogy ilyen aljasul inzultáló levelet írjon? Szilveszter füstölgött magában és a méreg, mint vulkán tört elő bensőjéből, és sietve megfogalmazott egy méltó választ.

— Idehallgass, te tájékozatlan pupák, — kopogtak ujjai a billentyűkön, mint valami szicíliai tarantella táncos lábai a kögrádicson. — Sem a rendőrség, de senki más nem lakoltatott ki engem a házamból, de téged valóban kidobtak a tél legközepén. Amerikában, mint regisztrált professzionista mérnök dolgoztam, több államban is. Te meg limuzin sofőr voltál, ami egy becsületes megélhetés, de nem hasonlíthatod magad hozzám. Én nem hívom a te lányodat olcsó örömlánynak, aki az utcán szexszel keresi pénzét. Tehát ne hívd az én fiamat kábítószer narkósnak és tolvajnak. Az illusztris Darien városban lakik, egy helyen, amit te soha nem tudtál megengedni. A fiam nem sikkasztott el vagyontokat demencia sújtotta idős emberektől, ahogy te tetted. Ha te engem liberális progresszívnek nevezel, én büszkén elfogadom. Te akarsz engem leckéztetni a magasabb erkölcsökről, te alávaló műtrágyadomb, te istentelen iszapban turkáló hazug puhány, te alacsonyrendű szemétláda jobboldali hullarabló sötétben bujkáló újfasiszta. Te megvetésre méltó fajgyűlölő, te tényleg azt hiszed, hogy magasabban állsz az evolúció létráján, mint egy Borneói orángután?

Szilveszter folytatta volna jogos kirohanását, kitűnően szórakozva és folyton mosolyogva magában, de Nicole lépett komputerje mellé és ránézett a képernyőre.

— Ezt nem akarod elküldeni, — mondta, — vagy igen?

Szilveszter bárgyún mosolyogva nézett vissza feleségére

— Miért ne?

— Mert mi különbek vagyunk nála.

— Akkor mit tegyek?

— Blokkold le, hogy ne tudjon több emailt küldeni és tiltsd le a barátságot vele a Facebook-on. Nem tudja, hogy hol lakunk, és nem tudja a telefonszámunkat. Charlie többé nem létezik számunkra.

— Igazad van, — sóhajtott Szilveszter csalódottan. — De eltehetem és felhasználhatom valamelyik könyvemben.

— Igen, de egy kicsit enyhítsd a hangnemen.

Szilveszter átölelte felesége derekát és megcsókolt a homlokát.

— Óhajod az én parancson, — suttozta, — feltéve, ha elárulod, hogy mi lesz ebédre.

*

Dorka és Péter évek óta nem mentek hosszabba vakációra, legfeljebb egy hétvégére Cape Cod, Massachussets államban a tengerparton vagy a Myrtle Beach üdülőhelyre, Dél Karolinában. Nincs semmi jobb, mint egy hosszú utazás a kényelmes ismeretlenbe minden időmegkötés nélkül, és sokáig aludni reggel és egy bőséges terülj asztalkámmal, felkelés után.

Péter tizenkét évig képviselte választóit, de végül elvesztette a választást egy republikánussal szemben. Két évig privát ügyvédi irodát menedzselte, és ahogy esélye volt jelöltette magát New York állambeli bírónak, Manhattan déli kerületében és nyert. Öt mozgalmas évet töltött a bírói székekben, és ideje volt, hogy egy hónap szabadságot levegyen. Fia, az ifjabb Péter végzett a West Point katonai akadémián és jelenleg a hadsereg Dél-Koreában állomásoztatja.

A gyerekek mind felnőttek és a családi fészek kiürült, és semmi okuk nem volt, hogy ne töltsenek el egy vidám hónapot, csak ketten magukban, senki mással.

— Menjünk le Floridába és nézzük meg a Disney parkot, — javasolta Dorka, a régóta háttérbe szorított gyermeki vágy ébredve fel benne, és a kíváncsiság, hogy megismerje az elvarázsolt világot, amit Orlandó közelében hoztak létre.

— Remek ötlet, — simogatta Péter felesége nyakánál a selymes hajtincseket. — Kocsival menjünk le és ismerjük meg az országot, vagy inkább repüljünk direkt Orlandóba.

Dorka mélyen férje szemébe nézett, mintha kereste volna bennük a szerelem és a vágy ígéretét, egy luxus szobában Hamupipőke palotájával a háttérben. — Repüljünk, — mondta, — és béreljünk lent egy kocsit. Fel szeretném fedezni Floridát. Mindig szerettem volna megtudni, hogy mi az igazi vonzóerő ott. Miért költöznek le oda az összes nyugdíjasok, és mivel mulatják magukat?

A La Guardia repülőtér az East River túlsó oldalán feküdt a közelben és háztól házig mentek taxival, és első osztályon repültek le Floridába. Orlandóban béreltek egy Chrysler 300 luxus szedán kocsit és követték az útjelzéseket a Disney World felé.

A Hyatt Regency hotelben foglaltak szobát és felhordatták bőröndjeiket. Ebédidő után lévén lementek a medencéhez. Egy nádtetős ernyő alatt üldögélve ízletes tengeri halkülönlegesség tányért rendelték és hozzá két Kuba Libra rum és Cola kevertet.

— Micsoda csodálatos hely, — csodálta Péter a hektár nagyságú fürdőmedencét a pálmafákkal és a buja, tropikus növényzettel több szigeten is és egy mesterséges vízeséssel a háttérben. — Abszolúte nem hiányzanak nekem a láncba vert bűnözők, akiket elém hoznak.

— Holnap megnézhetnénk a Magic Kingdom parkot, — felelte Dorka ábrándosan, — és lefényképezhetsz engem Miki Egérrel. Rengeteg menetre lehetne felülni, de nem hiszem, hogy ki akarnám próbálni a hullámvasutat. Talán a Hét Törpe hegyi vasutat, vagy a Nagy Menydörgés Hegyi Fogaskerekút. Inkább csak sétálgatnék ide-oda és élvezném a miliőt és keverednék a többi örvendező látogatóval, és itt-ott megállnék egy kávéra vagy süteményre.

— Nem akarnád megnézni az ékszerüzleteket vagy az ajándék bazárokat? — bámulta Péter a feleségét. A kicsiny bikini jól nézett ki rajta és a késői mézeshetekre gondolt, amit alkony után minden biztonnyal élvezni fognak szobájuk elzártágában.

— Nem, — csóválta fejét Dorka, — soha nem voltam bolondja a költséges vásárlásoknak. Szeretem a szép dolgokat, de mindennek van határa. A családom mindig fontosabb volt nekem, mintsem, hogy elkápráztassam a barátokat.

— Barátok? — kérdezte Péter, és Dorka kezét szájához emelve egyenként megcsókolta az asszony ujjait. — Szilveszter és Nicole itt laknak Floridában. Te tartottad velük a kapcsolatot, nem?

— Igen és még mindig, — felelte az asszony, — hatalmas házuk van egy Lakeshore Ranch nevű helyen Land O'Lake városban. Egy órányi autóútra innen. Küldök nekik egy emailt, hogy itt vagyunk Floridában. Nagyon fognak nekünk örülni, és elbeszélgethetnénk közös emlékeinkről.

— Mint a Colonial Forge Taverna a Route 97 úton, Cohectonban, — nézte Péter feleségét és a forró láng szemében szívét megolvasztotta volna egy mézzel teli aranykehelybe. — Emlékszel még?

— Hogyne emlékeznék, — mondta Dorka és száját Péteréhez tartotta és a férfi lágyan megcsókolta, ahogy a hajnali szellő az élet minden benne rejlő vágyával csókolja meg a reggeli nárciszvirágot. — Azt a pillanatot soha nem fogom felejteni.

Hatodik Fejezet

A nagy asztal körül ülve Floridai házuk ebédlőjében, Szilveszter és Nicole vidáman társalogtak vendégeikkel, Dorkával és Péterrel a régi barátaikról és tárgyalták a politikát.

A faragott tölgyfa vitrin csiszolt üveg polcaival ott állt a fal mellett, rogyásig megrakva a negyven év alatt összegyűjtött emlékekkel és dísz tárgyakkal. Minőségi porcelánok, szobrocskák és vázák a magyarországi Herendi és a Zsolnay gyárakból. Giuseppe Armani munkái az olaszországi Firenze városból és a Capo-di-Monte gyűjteményből Nápoly mellett, látszottak benne kiállítva és csillogtak a magas mennyezetről aláfüggő fényes csillár lámpáinak fényében.

Nicole már összeszedte a disznókaraj vacsora maradványait és a főétel felséges aromája lassan kellemes emlékké vált, tele boldogsággal és örökre tartó barátság érzésével.

Az est bőséges étkezési gyönyörének hatását növelve, a hagyományos diós és mákos patkó került az asztalra, kávéval és tejszínhabbal.

— Ez istenien finom, Nicole, — jelentette ki Péter, piciny ugratással hangjában, mialatt a kissé fanyar mákos szeletbe harapott. — Úgy érzem, hogy szenvedélyes rabja leszek ennek a finomságnak. El tudnád küldeni a receptet Dorkának?

— Tudom ezt, hogyan kell elkészíteni, — vágott közbe Dorka, és haloványra pirult. — Minden magyar feleség tudja, hogyan kell megsütni a hazai cukrászművészet eme csodáját.

— Ne félj, — csúsztatott Szilveszter egy második szeletet Péter tányérjára. — Az ópiumot a mákgubó héjából szedik ki, a szent kehelyből, ami az apró magvakat tartalmazza. A piciny magvakban nincs semmi hallucinogén.

— Hogyan szeretitek itt Floridában? — kérdezte Péter, nyilvánvalóan témát akarván változtatni, és egyszer Szilveszterre fordította tekintetét, majd Nicole-ra. — Gondoltatok már visszaköltözni Magyarországra?

— Nem, — felelte Nicole, kissé túl gyorsan, jelezve, hogy már sokat gondolkodtak erről és a költözködés ellen határoztak. — Szilveszternek van ott egy testvérbátyja és nem nagyon jövőnk ki vele és családjával.

Dorka és Péter egyszerre kérdezett.

— Miért nem?

— Régi neheztelések és modern politikai ellentétek. — válaszolta Szilveszter és szemeire fátyol ereszkedett, ahogy elmélyülten nézte az üres falat, messze az utca másik oldalán.

— Valóban, megmagyaráznátok?

— Hát, Gaszton, ez a testvérnek a neve, — nézett fel Dorka, — Leningrádban járt egyetemre, a régi Szovjetunióban. Még mindig imádja az oroszokat és nem hiszi, hogy Putyin beleavatkozott a 2016-os amerikai választásokba. Azt gondolja, hogy a Trump és Putyin közötti barátság jó a fehér faj számára.

— Az amerikai alkotmány és a választási törvények szerint, és magam is politikus voltam hosszú évekig, — válaszolt Péter és elgondolkozva simogatta állát és lassan, gondosan hangsúlyozva szavait beszélt. — Bárki, akárki, aki valamilyen hivatalba szeretné magát beválasztatni, be kell, hogy jelentse a törvény embereinek, ha egy idegen hatalom kapcsolatba akar vele lépni és segíteni akarja a választás megnyerésében. Az orosz kormány képviselői mocskot akartak szórni Hillary-ra, és felajánlották közreműködésüket a Trump kampánynak. Trump elmulasztotta a kötelező feljelentést. Tetejében még mindig tagadják, ami nagyon veszélyes. Az nem illegális, ha egy idegen kormány beszélni akar veled, de határozottan vissza kell utasítanod. Trump tárt karokkal fogadta a beavatkozást, és ma CIA az FBI szervezeteket és az Igazságügyi minisztériumot hibáztatja. Be akarja tiltatni a független hírforrásokat és azt hirdeti, hogy a mi törvényvédelmi szervezeteink cafatokba szaladt rongyok, és majd ő újra szervezi az egészet. Igen, újra akarja szervezni, hogy egyedül az ő érdekeit szolgálják. Trump egy egocentrikus öntelt megfélemlítő és nem respektálja a mi demokráciánkat. Egyedül azok a híreket engedélyezi, amik őt dicsőítik. A valóságot hazug híreknek nevezi és a saját hazugságait hirdeti igaznak. Le akarja rombolni demokráciánkat, mert abszolút diktátor akar lenni. A könyörtelen zsarnokokat és a véreskező despotákat csodálja, mint Putyin és a saját családjából despota dinasztiát akar létrehozni. Fiait, leányát és vejét betette közvetlen maga mellé a Fehér Házban és senki nem nyúlhat hozzájuk. Jared Kushner tanácskozik orosz ügynökökkel és ügyvéd-kliens privilégiumot hangoztat közte és Trump között. Egyikük sem ügyvéd. Állítják, hogy nem emlékeznek fontos tényekre. Trump soha nem hozta nyilvánosságra adóbevallásait. Miért? Kértem én. Mert takargat rengeteg gyanús részletet. Pénzmosást csinál, tucatnyi New York banknak nem fizet vissza hatalmas kölcsönöket, és csal a jövedelemadó kötelezettségén, ezek a törvényellenességek mind rajta vannak a káderlapján. Honnan kapja a pénzt, hogy az egész világon óriási épületeket emel? Az orosz oligarcháktól, ami nem más, mint bűnszervezet gengszter vagyon. Az orosz kémelhárítás elárasztja az Internetet és hazug propagandát tesz fel a Facebookra, és milliószámra küldi a rosszindulatú rémhíreket és romboló hatású e-maileket. Hogyan kategorizálnád másképpen Michael Flynn fiánk aljas förmedvényét, hogy Hilary sex klubbot szervez egy Washingtoni pizza-sütőde pincéjében? Kioltott fiatal életeteket pusztít kéjelgési gyönyörből, és állatokkal való szeretkezés, és a buta emberek elhitték. Szélsőjobboldali fasiszta csoportok tűzbombázták szegény pizza tulajdonos üzletét, akinek semmi köze nem volt a fertelmes vádaskodáshoz. Trump kirúgja az FBI főnökét. Akadályozza az igazságszolgáltatást és mindenkit elmozdít, aki a legkisebb mértékben is ellene mer beszélni. Kijelenti, hogy még a KKK és a Náci pártokban is vannak derék emberek.

— Tekintsétek meg úgynevezett adóreform törvényét, — vette át Szilveszter Péter okfejtését. — Áterőszakolnak egy masszív adókedvezményt a szuper-gazdagoknak. Másfél trillió dolláros deficitet tesznek hozzá a nemzet adósságához. Ahogy átviszik az új adótörvényt, azonnal követelni fogják, hogy hozzanak törvényt az anyagilag kiegyensúlyozott költségvetésre. Levágják az úgynevezett jogosultsági programokat. Medicare és Medicaid drasztikusan le lesz csökkentve és a Social Security nyugdíj privatizálását javasolják. Fiataljaink, a reményteljes millenáris generáció nemzedékeken keresztül fogja fizetni ennek az árát. Nyomorult szegénységbe fognak lesüllyedni, minimális órabérékért fognak dolgozni és minden juttatás és prémium nélkül. A jelenleg hatalmon lévő párt tönkre fogja tenni a környezetet. Megígérték,

hogy visszahozzák a szénre alapuló iparágakat és megszüntetik a Tiszta Levegő Törvényének védelmi követelményeit. A levegőnek ingyenesnek kellene lennie, de nem. A republikánusok megszüntetik jogodat a tiszta levegőhöz és minden vagyonodat vagy fontos testrészidet oda kell adnod, hogy fizess érte. A Medicare-t jegyrendszerre fogják átváltoztatni. Nyugdíjasok fixed összegű utalványokat fognak kapni, amin privát cégektől orvosi biztosítást vásárolhatnak. Egy ilyen változtatás véget fog vetni a Medicare betegségyel garanciának és az alacsonyabb jövedelmű idősök többet fognak fizetni orvosi ellátásukért. A külföldön keresett profitokat alacsonyabb rátán fogják adóztatni, mint a belföldit. Ez pontosan a munkák külföldre való kivitelét fogja eredményezni. Ez egyenes ellentétben áll Trump kampány ígéretével. Ez ígérd meg és cseréld ki politika, amit az orosz propagandával megválasztott politikusok csinálnak. Nemzeti szégyen, hogyan választhattak meg az emberek, egy ilyen megvetésre méltó hazug tolvajt, az ország legmagasabb hatalmi pozíciójába? Lehet, hogy megvadult idegrohamában nukleáris háborút indít Észak-Korea ellen. Le kellene, hogy mondjon, most rögtön, nem várhatunk holnapig.

— Mintha lenne némi jel, hogy megfordul a tendencia, — folytatta Péter, ahol Szilveszter abbahagyta, — a New Jersey és a Virginia kormányzói választásokon, a demokraták nyertek. Alabamában egy elméletileg véresszájú jobboldali helyen, ahol huszonöt éve nem választottak demokratát vezető pozícióba, a demokrata jelölt nyert. Más kisebb választási versenyek is vannak országsszerte, ahol a demokraták nyernek. Elsőprő győzelmet fogunk aratni 2018-ban és vissza fogjuk szerezni mind a kongresszust és a szenátust is.

— Ez szép lenne, — nézett Dorka a férjére és mosolygott, — de ne tedd fel rá utolsó dollárjaidat is. A republikánusok minden trükköt és csalást alkalmazni fognak, és propagandát, ami a nagy könyvben meg van írva, hogy a saját jelöltjeiket nyomják előre. Az úgy nevezett szalamandra féle kitekeredett választói kerület kijelölés még mindig létezik. Lehet, hogy harminc százalékkal több demokrata van egy államban, és nyolcvan százalék republikánust választanak meg képviselőiknek. Nem állítom, hogy mindegyik csaló korrupt, de a megapénz finanszírozza kampányukat és szemrebbenés nélkül hajlandók hazudni és félrevezetni, és elferdíteni a tényeket, és választás után az őket megválasztó népek érdekei ellen szavaznak.

— Talán igazad van, — fordult Szilveszter Dorka felé. — Nincs út visszafelé az Obama kormányzat jó szándékaihoz. Lehet, hogy diktátorságba fogunk visszadegenerálódni. Az alkotmányos demokrácia nagyszerű kora lejárt. Nemes küzdelem volt és jó multság, de nem tarthatott örökké.

— A legrosszabb az egészben, — mondta Dorka, egyik férfiről a másokra nézve, — valaki fiatal korában otthagy egy diktátor országot, és olyan hazát keres, ahol szabadság van és lehetőségek. Valaki egész életét rááldozza, hogy egy tisztességes társadalomban sikerre menjen, ahol felszentelt alkotmány van, egy törvényhozó, egy igazságszolgáltató és egy kormányzó ágazatával a választott képviselőknek, és egyforma jogokkal minden állampolgárának vallásukra és bőruk színére való tekintet nélkül. Ahol egy személy dolgozik és fizeti a havi levonásokat, hogy tisztességes nyugdíja legyen, és reméli, hogy nem fogják jogosultságát könyöradománynak nevezni. A végén előbukkan egy undorító zsarnok, aki a gyűlölet lován és a kisebbségek utálatán lovagolva magához ragadja a hatalmat, hogy saját magát gazdagítsa. Egy dinasztiát hoz létre és tönkrezúz bárkit, aki útjába áll és kirúg mindenkit, aki ellene beszél. Megszünteti az

igazságszolgáltatást, hogy ne tudják bűneiért felelősségre vonni. Ez a zsarnok a szuper gengszter, a leghatalmasabb felsőbbség, a Szicíliai Maffia igazi Godfather-je. Szomorú, hogy idősek vagyunk, és nem tudunk semmit sem tenni, hogy ezt megakadályozzuk. Minden történelmi nagyhatalomnak ez a végzete. Korrupt kormányzattá válnak, és belülről omlanak össze. Mint a Római birodalom, vagy a Habsburgok, vagy az Angol Gyarmatbirodalom és a Ming dinasztia Kínában. Kivéve ezek századokon keresztül léteztek, talán egy ezredévig is, amíg mi mindössze kétszázötven évesek vagyunk.

— A legtöbb magyar itt a környéken, — törte meg a csendet Nicole, ami Dorka kemény, vadoló szavait követte és megújult lelkesedéssel fojtatta az okfejtést, — mind odaadó republikánus. Nem értem, hogy emberek, akik termékeny éveik felét munkanélküli segítyen töltötték, hogyan szavazhatnak egy jobboldali jelöltre. Nem mérhetem fel az okát a gondolkodásnak, hogy emberek, akik ingyen élelmiszerjegyeken éltek, akik csaltak és elsikkasztottak pénzeket öregektől, hogy a republikánusok mellé állnak. Nem értem az embereket, akik biztosító csalásokat követtek el, betegnyugdíjat kérvényeztek, amikor dolgozhattak volna, hogyan nevezhetik magukat konzervatívoknak, sőt Keresztény Fundamentalistáknak. Öregségükre kevés pénzük maradt és most azt hiszik, hogy kötelességük, hogy fajüldözők legyenek és véresszájú republikánusok. Egyetlen fillért sem akarnak adni jövedelmükből a szükségben lévőknek. Ordítják, hogy megdolgoztak érte, mintha mások nem tették volna ugyanazt.

Szilveszter gyengéden megfogta felesége kezét. — Drágám, — mondta, — nincs értelme, hogy felizgasd magad valamin, amin nem tudsz változtatni. — Örülj annak, amink van. Jó egészség és elegendő pénz a mi életünkre és a fiunk életére. Elvégre az az ország jó volt hozzánk. Nem bántam meg, hogy eljöttem otthonról és Amerikában éltem le az életemet. Sokkal rosszabb lett volna Magyarországon.

Szilveszter ezzel felállt és a likőrös szekrényhez lépett. — Van egy üveg finom Ararát konyakom Örményországból, — mondta optimista büszkeséggel. — Igyunk itteni életünk sikerére, és arra, hogy egy nap, ahogy megígértem, könyvet fogok kiadni reményeinkről és lehetőségeinkről, amit ebben az országban találtunk.

VÉGE